

DEVRİMCİ emek

32

KDV DAHİL 20.000 TL

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEGİN OLACAK!...

SAVAŞÇILARIMIZLA

YÜRÜYÖRÜZ DEVRİME

NİCELİK

NİTELİĞE

DÖNÜŞECEKTİR

Devrimci Emek
Aylık Sosyalist Dergi
Yıl:5/Sayı:32 / Eylül 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 100.000 TL
1 Yıllık 200.000 TL

Yurtdışı
6 Aylık 60 DM
1 Yıllık 120 DM

Hesap No:
Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0078099-9

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Keçenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Ginster Str. 22 44 225
Dortmund / Almanya

Baskı
Serler Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

İÇİNDEKİLER

Sınıf Tavrı	2
Burjuvazi ile Buluşmak	6
Devrim, Sınıfların ve Temsilcilerinin Gerçek Siyasal Kimliklerini Ortaya Çıkartıyor	8
İşçi Komite ve Konsey Örgütlenmeleri	14
İşçi Sınıfı ve Emekçi Yığınlar "Faşizme Karşı Silah Başına" Geçmeye Hazır ve Zorunludurlar	17
Gündem: Nicelik Niteliğe Dönüşecektir	24
Devrimci İç Savaşta Askeri Sanatın Önemi	26
Mücadeleci Dersim	30
Okurlardan	31
Çeviri	37
Haber Yorum	38

Sunu;

Kitlelerin düzenle olan çürümüş ve kokuşmuş ilişkilerini hızla koparttığı, devrimin nicel dayanaklarının niteliğe bürünme yolunda önemli gelişmelerin yaşandığı şu süreçte yeniden birlikte olabilmenin verdiği hazla merhaba diyoruz.

Kapitalist sömürünün sürdürülebilmesi için uygulanan çirkef politikaların, niteliğin değil de niceliğin kayırığında seyredenleri nasıl etkisinin altına aldığı hep birlikte yaşıyoruz ve gözlemliyoruz.

Ulusal ve sınıfsal kurtuluşun yalnız ve yalnız zora dayalı bir devrimle gerçekleştirilebileceği gerçeğini reddeden, mevcut kapitalist sömürü sisteminin yaşamsal varlığı içinde kendisine yer arayan, kitlelerin umudunu faşist devletin varlığına bağlamaya çalışan uzlaşmacı, reformist yaklaşımların "BARIŞ" çığıklarının devrim mücadelemizi nasıl baltaladığına tanıklık ediyoruz.

İç savaşın, yaşamın bütün alanlarında kendini ortaya koyduğu, en küçük hak arama eylemleri ve taleplerinin militarist saldırılarla bastırıldığı, grevcilerin ve işten atılanların hatta tutsak yakınlarının sürüklenerek gözetlme alındığı bir süreçte barışı tesis etmenin ancak tek bir yolu vardır, o da kalıcı bir barış için ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşını kazanmak.

Süreci bu şekilde kavrayan Leninistler her alanda bayraklaşan kavgalarını sürdürüyor. 26 Temmuzda LGB savaşçısı Tark Ziya Yıldırım polisle girdiği silahlı çatışmada yaralı olarak tutsak düştükten sonra gözetiminde katledildi. Faşizmin eline birlikte esir düşen Ayfer Ercan, ser verip sur vermeme tavrıyla işkenceci katiller sürüsüne gerekli cevabı verip, direniş geleneğinin sembolü oldu.

İç savaşın yükseltilmesinde politik propaganda ve ajitasyonun önemi daha da artmış durumda. Koşullarını yaratma çabası içinde olduğumuz, yayın periyodumuzu 15 güne indirme hedefimizde tek dayanağımız ve güvencemiz siz okuyucularımıza, 33. sayıdan itibaren 15 günlük çıkacağımızı müjdelemek istiyoruz.

31. sayımızda "Kendimizi Aşmalıyız" başlıklı yazımızın 41. sayfadaki son cümlesinin en son hecesi olan «dır.» baskı hatası sonucu eksik kalmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

Tekelci sermaye faşist saldırılarını sürdürmeye devam ediyor. Güney Kürdistan'da Barzani güçleriyle işbirliği yaparak Kürt halkının Ulusal Kurtuluş mücadelesine yeni saldırılar planlıyor. Gerek ulusal ve gerekse sınıfsal mücadeleye karşı yürütülen bu haksız savaşı durdurabilmek için tüm devrimci-demokrat ve yurtseverlerin Demokratik Halk Devrimi için güçlerini birleştirmek ve bu savaşı kazanmak gibi ivedi bir görevi vardır.

33. sayımızda buluşmak dileğiyle...

DEVRİMCİ
emek

SINIF TAVRI

Toplumsal yaşamda her sınıfın kendi tavrı olur. Sınıflı toplumlarda, toplumu oluşturan her sınıf, kendi çıkarları doğrultusunda davranır; olayların yorumlanmasında, yol gösterici olan kesinlikle bu çıkarlardır. Ancak, her sınıf, her zaman ve her koşulda olgun, gelişmiş yani bilinçli bir sınıf tavrı gösteremez. Örneğin, proletarya kendinden sınıf aşamasında, henüz bir sınıf bilincinden ve sınıf tavrından uzak olur. Proletarya ne zaman ki kendisi için sınıf durumuna gelir, işte o zaman, olaylar karşısında bilinçli ileri sınıf tavrı alır. Her sınıfın bilinci, sınıfın ortaya çıkış, gelişme evrimine bağlı olarak biçimlenir. Kapitalist toplumun egemen sınıfı olan burjuvazinin sınıf bilinci öylesi bir evrimden sonra en olgun biçimini aldı. Egemen sınıf olarak, burjuvazi artık her olayı ve her gelişmeyi kendi çıkarları yönünde ele alır; her zaman çıkarlarını gözetir.

Birden fazla burjuva partisi, burjuva sınıfın çıkarlarını dile getirir. Bu partilerin çok olması, aynı burjuva sınıfın çıkarlarını savunmasını engellemez; tersine, daha fazla ağızdan dile gelmesini sağlar. Aralarındaki tüm "farklılıklara", tartışmalara, sürtüşmelere, hatta "kavgaya" rağmen; burjuva partilerin savundukları şey, burju-

Kapitalist toplumun ezilen, sömürülen sınıfı olan proleter sınıfın, sınıf çıkarlarını savunmada, burjuvazi kadar başarılı olduğu söylenemez.

Bunda, proletaryanın bir sınıf olarak oluşumunun yani evriminin rolü olmakla birlikte, görevi, her zaman proletaryanın bilincini bulandırmak olan oportünist, revizyonist ve reformistlerin de kesin rolü vardır.

Proletaryanın sınıfsal çıkarlarını ve amacını her koşul ve aşamada savunanlar yalnızca marksist leninist öğretiyi temel alan komünistlerdir.

vazinin çıkarları ve sömürücü kapitalist sistemdir. Kabul etmek gerekir ki, burjuvazi, kendi sınıf çıkarlarını savunmada genellikle başarılıdır. Kapitalist toplumun ezilen ve sömürülen sınıfı olan proleter sınıfın, sınıf çıkarlarını savunmada, burjuvazi kadar başarılı olduğu söylenemez. Bunda, proletaryanın bir sınıf olarak oluşumunun yani evriminin rolü olmakla birlikte, görevi, her zaman proletaryanın bilincini bulandırmak olan oportünist, revizyonist ve reformistlerin de kesin rolü vardır. Proletaryanın sınıfsal çıkarlarını ve amacını her koşul ve aşamada savunanlar yalnızca marksist-leninist öğretiyi temel alan komünistlerdir.

Olaylar karşısındaki sınıf tavrını, yine olayların kendi somutunda ele alalım. Politik ortamın doğru olarak kavranması, görevlerin doğru olarak belirlenmesi için ön koşuldur. Bu ön koşul yerine getirilmeden güncel taktik konusu ve hedefi muğlak kalır. Oportünist, revizyonist ve reformistler, somutu ve günceli yanlış analiz ettikleri için; politik hedeflerde her zaman muğlak olurlar. Politikada muğlaklık ise oportünizmin belirgin karakteridir. Türkiye ve Kürdistan'da politik ortam devrimci nitelik gösterirken; sınıflar mücadelesi iç savaş düzeyindeyken, oportünistlerimiz her şey bu kadar açık ve somut olarak yaşanırken, halen, durumun adını koymaktan korkuyorlar. Bir taraftan devletin baskılarından söz ediyor, öte yandan aynı devletten "demokratlaşma" bekliyorlar. Muğlaklık budur. Oportünist muğlaklığın sınıf mücadelesine yansımaları nasıl olur? Oportünistler, emekçi sınıflara, burjuvaların egemenliğine devrim yoluyla son verme çağrısı yapmak ve buna denk hazırlığa girişmek yerine; emekçi sınıflara devrimden vazgeçme çağrılarını yapıyorlar. Bununla da, sermayenin yanında olduklarını gösteriyorlar. Oportünizm, revizyonizm ve reformizm kesin olarak sermayeye hizmet eder.

Tekelci burjuvazi, iç savaş koşullarına uygun olarak, sınıf tavrını, üstünü örtme gereği duymadan çıplak olarak uyguluyor. Burjuva sınıf baskı-

sının çıplak olarak uygulama alanına konması, faşizm'in de bir özelliğidir. Politik sistemin tüm aygıtları ve politik platformları ile faşist terörünü açık biçimde gösteriyor. Faşist devlet sistemi, iç savaşla birleşince, faşist zulüm çok daha açık ve saldırgan hale geldi. Devlet egemenlik sistemi, pratikte günlük olarak uyguladıkları saldırıları, açık olarak da ifade etti. Adına "topyekûn saldırı" dedikleri faşist devlet terörünü, tüm dünyanın gözleri önünde ilan ettiler. Bugünkü hükümet, koalisyon hükümeti olarak, bir iç savaş hükümeti olarak kuruldu. Ekonomik olarak başarısız olmasına rağmen, hükümet halen ayakta ise, bunun ana nedeni iç savaşın devam etmesi ve daha da şiddetlenmesidir. Mecliste yapılan "8. madde" tartışmaları, tekelci sermayenin tüm politik aparatları devrime ve halk hareketine karşı tam "güç birliği" içinde hareket ettiğini göstermiştir. Burjuvazi Kürt halkına, tüm halklara ve emekçi sınıflara karşı, sınıf tavrını çıplak olarak uygularken; burjuva terörün üstünü örtmeye kalkmak ya da bunu kabul etmemek; topu, tüfeği neyi varsa her şeyi ile düşman safında savaşmak ya da, burjuvadan daha burjuva olmak demektir. Bu nedenle oportünizm, revizyonizm ve reformizm kesin olarak burjuvazinin hizmetindedir derken, eşyayı asıl adı ile çağırıyoruz.

Tüm savaşlarda olduğu gibi, iç savaşta da egemen sınıf, ekonomik, askeri vb. neyi varsa tüm gücünü kullanır. Gene her savaşta olduğu gibi, iç savaşta da, egemen olanın sınıf saldırısı otoriter araçlarla sürdürülür. Savaş politikanın askeri araçlarla sürdürülmesidir. İç savaş da bir sa-

vaş olarak, askeri araç ve yöntemlerin kullanılmasıdır. Türkiye tekelci sermayesinin, emekçi kitlelere karşı sürdürdüğü sınıf saldırısı, diğer dönemlerden farklı olarak, asker ve polis gücüne dayanılarak sürdürülüyor. Sermaye saldırısı askeri biçim kazanmıştır. İç savaş da başka biçimlerle yürütülmez.

Toplumun gerici kesimi silahlandırıldı ve militarizmin emrine verildi. Ekonomi militarize edildi ya da militarizmin emrine verildi. Her alanda genel olarak hakların yerini şiddet aldı; şiddet tek geçerli yöntem oldu. Burjuvazi, faşist terör denilen karşı-devrim şiddeti ile ayakta kalabiliyor.

Askeri faşist terör rejiminin günlük uygulamaları; devletin silah gücünü artırıcı yeni silah alımı; askeri tatbikatların yoğunlaşması; polis gücünün silah, araç ve teknik yönden güçlenmesi; silahlanma için para kampanyalarının artırılması; "özel tim" ya da "korucu"ların sayılarının artırılması; tüm bunlara paralel olarak; açık infazların, kaçırılarak katletme, toplu katliamların artması, işkencenin evlere kadar yaygınlaştırılması; komünist, Kürt ve emekçi avının yoğunlaştırılması; cezaevlerinde devrimci tutsaklar üzerindeki baskıların tırmanması; faşist zulümün sürekli hale gelmesi.

Burjuvazi tüm gücünü iç savaşı kazanmak için cepheye sürdü. Böylesi bir durumda, reformistlerimiz, iç savaşı kazanmak için mücadeleye etmek bir yana; her gün gözlerimizin önünde olup bitenleri bile algılamaktan uzaklar. Propaganda ve ajitasyonlarını, yaşanan gerçeğe rağmen, halen ekonomizm üzerine oturtuyorlar.

Emekçi kitleleri devrime hazırlamak için döneme denk sloganlar ortaya koyacaklarına, kitleleri oyalayacak "genel grev" sloganını her gün yeniden üretiyorlar. Oysaki, sosyalizme yalnız politik yoldan varılır. Genel grev ancak iktidarın ele geçirilmesi hedefine bağlı olarak ortaya konursa amaca hizmet eder. Reformistler ve sendikacılar, genel grevi, politik mücadele araçlarından uzak durmak için ileri sürüyorlar. Genel grev bu haliyle anarko-sendikalizmin sloganıdır. Marksist-leninist partinin sloganı ise, genel silahlanma, devrimci halk ayaklanması ve devrim yoluyla iktidarın ele geçirilmesi devrimci hedefidir. İçinde bulunduğumuz devrimci durum koşullarında doğru proleter sınıf tavrı da budur.

Herkes içinde bulunduğumuz ortama kendi taktikleri ile girdi; mücadelenin sonucunda gene kendi taktikleri ile çıkacaktır. Taktikler ve örgütler pratiğin sınavından geçecektir.

Emekçilerin günlük dünyasında durum nedir? Emekçiler yaşam koşullarını iyileştirme, çalışma hakkını koruma ve işsiz kalmaya karşı mücadele verirken; karşısında devlet güçlerini görüyor. Proleterlerin mücadelesi süreklilik kazandı; emeğin sermayeye karşı mücadelesi; proleterlerin devlet güçleri ile çatışması biçiminde gelişti. Son bir yıl içinde ordu-polis defalarca işçilere saldırdı; saldırı her defasında işçilerin yanıtı ile karşılaştı. Eylemci işçiler artık devletin burjuva sınıfözünü kavramıştır. Proletaryanın sınıf savaşı nesnel olarak da egemen sınıfa ve politik sisteme karşı yönelmek durumundadır.

Eylemci işçilerin, hükümet güçleri ile çatışması, nesneliliğin ötesinde, bilinçli bir özellik kazanıyor. Bunun ilk örnekleri ortaya çıktığı zaman, çok önemli bir gelişme olarak gördük, belirttik, gösterdik. Bugüne kadar görülen, tek tek ya da son dönemde Tuzla Deri işçilerinde olduğu gibi, birden fazla işyerinde çalışan işçinin toplu çatışması biçiminde görülen mücadele örnekleri, son örnek olan işçilerin devlet güçleri ile toplu çatışması örneğini izleyecektir. Proletaryanın mücadelesi, Tuzla deri işçilerinin mücadelesi ile yeni bir aşamaya girdi. Bu aşamanın belirgin özelliği, işçileri savaşa daha organize ve örgütlü gireceği; kapışmanın daha sert ve yaygın olması olacaktır. Ekonomik, toplumsal ve politik durum nedeniyle emekçi kitlelerin mücadelesi beklenen "toplumsal patlama"yı gösterebilir. Yalnızca nesnel durum değil; emekçilerin eylemden eyleme koşması da, kapitalizmin temellerinde bir dinamit gibi patlamayı getirebilir. Olaylar devrimci yönde gelişiyor.

Emekçi semtlerinde, kitlelerle, asker-polis sık sık çatışma içine giriyor. Halkın, devlet güçleri ile kapışması sokak savaşları biçiminde gelişim gösteriyor. Sokak savaşları ise şiddet araçları ile sürüyor. Emekçi semtlerindeki çatışma ve ayaklanma potansiyeli canlılığını koruyor. Devrimci kitle potansiyeli her an, birçok semtte patlamalara yol açabilir. Yaşayarak, bizim reformist-sosyalistlerimizden silahlanmanın zorunluğunu daha iyi kavrayan halk kitleleri; bundan sonraki çatışmalara daha bilinçli ve hazırlıklı gi-

recedir. Buradan da anlıyoruz ki, emekçiler, iç savaş gerçeğini kendi "önderlerinden" daha çabuk kavıyor.

Kürt halk hareketi hem kitlesellik olarak, hem de nitelik olarak daha büyük bir güce ulaştı. TC'nin daha büyük bir güçle Kürdistan'da saldırıya geçmesi, Kürt halk hareketinin ulaştığı gücü gösteriyor. TC kazanmak için faşist şiddetini ve vahşetini arttırdı. İç savaşın en şiddetli ve yoğun olduğu yer de Kürdistan'dır. Kırsal alanlarda gerillaların, kentlerde kitlelerin, cezaevlerinde tutsakların mücadelesi büyük bir yükseliş gösteriyor. Kürt halk hareketi, Türkiye halklarının mücadelesine büyük bir itiş veriyor. Kürt, Türk ve tüm halkların mücadelesinin yükselmesi, yoğunlaşması ve sertleşmesi, iç savaşın, bundan sonra toplumların çok daha geniş kesimlerini kapışmaya çekeceğini; toplumun iki kesiminin büyük bir kavgaya gireceğini gösteriyor. Birbirine doğru ilerleyen iki ordunun şimdiye kadar öncü güçleri savaşa tutuştu; şimdi asıl büyük birlikler savaşa girecektir. Ufakta gökyüzüne yükselen büyük kapışmanın toz bulutlarıdır.

Karşı-devrim güçleri, emekçi sınıfları büyük ve kesin kavgaya girmeden elini-kolunu bağlamak; ya da savaşa girmeden saf dışı etmek için propaganda araçlarını sonuna kadar kullanıyor. Burjuva propaganda araçları, kendi silahlanmasının; halka karşı devlet terörünün ve gericiliğin ayağa kaldırılmasının propagandasını yaparken; işçi ve emekçi kitlelerin kurtuluşları için mücadele etmesini ve bu amaçla donanmasına karşı ise kötüleymeci kampanya ile kendi sınıf tavrını ortaya koyuyor. İşte burjuvazinin sınıf tavrına çarpıcı bir örnek; kamu emekçilerinin büyük Ankara eylemi öncesi ve sonrasında sermaye sözcüleri devrimcilere karşı kötüleyme kampanyası sürdürürken; öte yandan eylemi sonuç almadan dağıtan uzlaşma yanlıları ise övmüş; sağduyu gösterdikleri için onları taktir etmiştir. Burjuvazi bu tavrını her olayda gösterir. KÇSKK 18 Mart eylemini, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda ertelediğinde, tüm burjuva güçlerin övgüsünü kazandı. Düzenin tüm propaganda makinesi olaya geniş yer ayırdı. Her bilinçli işçi, her komünist, burjuvazinin kendi düzenini ve sınıf ayrıcalıklarını savunurken nasıl "partizanca" davrandığını iyice bilmeli; halk demokrasisi ve sosyalizm

mücadelesinde öyle partizanca davranmalıdır.

Burjuvazinin net sınıf tavrına karşılık bizim reformistlerimiz, proletaryanın devrimci sınıf tavrının ortaya çıkmaması için çaba içindeler. Politik-toplumsal ortamın kavranmasında, mücadele görevlerinin belirlenmesinde artık bile bile hedef saptırıyorlar. Kitleleri mücadeleden alıkoydukları içinde de gericiliğe doğru kayıyorlar. Devrim ve iktidar mücadelesine hazır bir devrimci kitle potansiyeli olmasına rağmen, eğer burjuvazi devrimci kitleleri iç savaşta yenerse bunun sorumluluğunun büyük kısmı, kitlelerin mücadele hedefini saptırdığı için reformistlere ait olacaktır.

Reformistler tarafından tüm üstünü örtme çabalarına rağmen, pratikte sınıflar mücadelesi, devrimci durum ve iç savaş durumuna uygun olarak yürüyor. Tekelci güçlerin sınıf tavrı çok çaplak ve kesin. Tüm gücünü ortaya koymuştur. Proleterler açısından da pratik sınıf tavrı aynı biçimde açık, kesin ve net olmalıdır. Bunun dışında başka bir yol yoktur.

Her şey gelip iktidar mücadelesinde yoğunlaştı. Politik iktidarı, burjuvazinin elinden çekip almak, her şeyin emeğin olmasını sağlamak güncel devrimci görevdir. Yani temel sorun iktidar sorunudur. Sorun bu kadar açıktır, kesindir. Bunun için dolambaçlı yollara başvurmak, olmadık demagojilere başvurmak, yalnızca proletaryayı yolundan çıkarmaya yarar; ki bu da sermayeye hizmet etmek demektir.

Yüz binlerce işçinin ve kamu emekçisinin yeniden sokaklara çıktığı şu sıralarda, emekçi sınıf açısından açık ve kesin sınıf tavrını koymak tarihsel önemdedir. Uzlaşmacı sendika liderleri, bir kere daha, işçilerin güç ve enerjisinin boşa gitmesi için her çabayı göstereceklerdir. İşçilere söyleyeceğimiz şey, burjuva uşaklarını dinlemeyip silahlanmak, komite ve konseylerde örgütlenmek, işçi ve tüm emekçilerin mücadele birliğini sağlamak, devlet güçlerini dağıtmak için tüm gücü ile yüklenmek. Bu görevlerin bir kısmı zaman gerektirir. Acil olarak yapılması gereken görev, eylem alanına organize olarak ve çatışmayı göze alacak biçimde hazırlıklı olarak gitmektir.

1 Ağustos 1995
Uğur GÜNDÜZ

BURJUVAZİ İLE BULUŞMAK

Sol harekette yasal parti kurma çalışmaları artarak devam ediyor. Bugüne kadar kurulan yasal partilerin yanına yenileri ekleniyor. Uzun zamandır yasal parti çalışması içinde olan Dev-Yol, en sonunda KSP'ni kurma aşamasına geldi. Olacak şey, Dev-Yol'un yasallaşması değildir; zaten "yasal" konumda olan bir hareketin partileşmesidir. Yasal yol katarına TDKP de katılıyor; günlük yasal yayın tam da yasal parti amacıyla çıkarıldı. Hiç şüphesiz katarı kaçırmak istemeyen daha başkaları da var; maoculararın bir kısmı hareket eden trene kaçak olarak atlamak için vaziyet almış durumdadır. Yasal parti olma geniş bir sol çevreyi kapsamışken; bir çoğunun da özlemidir.

Yasal konuma gelerek burjuvazi ile ilk buluşan TBKP oldu. Burjuvazi ile buluşma onların vazgeçilmez amacıydı. Yol bir kere açıldı; artık bu yoldan başkaları da geçecekti. Öyle de oldu; yeni yolcular topu-tüfeği neyi varsa tüm silahları ile yola koyuldular. Belli bir zaman içinde "yeni oluşumlar" ortaya çıktı. TBKP kurulduğunda, TKEP liderliği, TKKKÖ ve Dev-Yol da eşyalarını nasıl toplayacaklarını, karşı çıkacak olanları nasıl "ikna" edeceklerini tartışıyorlardı. Sonrakilerle, öncekiler arasında "önce" ile "sonra" nasıl zaman farklılığı ifade ediyorsa; öyle belli bir zaman farkı vardır. Teslim Töre, TBKP'nin kuruluş döneminde, konu ile ilgili TİP'in yayını, "Gün"de görüş belirtirken, eleştirisini, "zamanı yanlış seçmeleri" ile sınırlı tutuyordu. T. Töre'ye göre illegal örgütleri mutlaka yasallaşacaklardı; ancak zaman iyi seçilmeli. Daha sonraki tartışmalarda taşınmayı hedeflediği yasal alana randevu kesti. Zaman farkı ile TKKKÖ (aşlı Kurtuluş Hareketi) ile birlikte BSP'de "tarihi buluşma" gerçekleşti. Kurtuluş liderliği daha yurtdışındayken 80'li yılların ortalarında, yasal olmayı kafalarına koymuşlardı. Emek ve Kurtuluş'un, TKP ve TİP'le aynı amaçlar için aynı partide buluşmaları "sürpriz" olmadı. Yıllar önce çizilen pro-

jeyi adım adım gerçekleştirdiler. Sıra Dev-Yol ile aynı partide buluşmada. Aslında Dev-Yol ile BSP'liler aynı politik amaçları taşıyorlar; amaçları aynı olanların, aynı yerde olmaları, olması gerektir; süreç başladı bile.

Politik ortamda nasıl bir değişiklik oldu ki, uzun yıllar illegal olanlar koşar adım, nefes nefese, katar katar yasallığın yolunu tuttular. Politik ortam ya da politik sistem eskiye göre yasallığa olanak tanıyacak biçimde değişmedi. Emekçi sınıflar için yasal durum doğmadı; ve faşizm altında emekçiler için yasal ortam olmayacaktır. Yasallığın olduğu ülkelerde, bu durum, on yıllarca verilen mücadele ile sağlanmıştır. Emperyalist ülkelerde ya da İspanya, Portekiz ve Yunanistan gibi bağımlı ülkelerde güçlü anti-faşist mücadele ve AB ile kurulan ilişkiler vb. nedenlerle sınırlı çerçevede "yasallık" doğmuştur. Ancak, bu ülkelerde komünistler, devletin zor yoluyla yıkılmasını, bu amaçla ordu ve devletin aygıtlarında bazı hücreler kuramaz ve savunamazlar. Kaldı ki, emperyalist ülkelerde "komünist" ya da "sosyalist" partiler düzen için tehlike oluştururlarsa, o zaman da; burjuvazi tarafından faaliyetlerine son verilir. Türkiye'de politik ortam "yasallık" için uygun değildir, tersine, politik sistem daha baskıcı duruma geldi. Demek ki, gelişen politik durum değil; sol hareketlerdir. Değişim, dünyadaki "değişime" uygun olarak burjuvazi ile buluşma yönündedir. Kendine "Yeni Sol" diyen yeni sol hareketin programı artık Sosyalizmi değil; kapitalizmin sonsuzluğuna olan inancı ortaya koyuyor. Yasallık ipini bu kadar nefes nefese göğüslemeye çalışmaları bunun içindir.

Latin Amerika'da Troçkist Brezilya İşçi Partisi'nin ideolojik-pratik önderliğinde gerçekleşen ve kıtadaki örgütlü sol güçlerin çoğunluğunun katıldığı uluslararası "Sao Paulo Forumu" nun sonuç bildirimlerini gördüğümüzde, karşımızda sanki bizim reformistler duruyordu. Aynı düşünce yürütme biçimi, aynı gerekçeler. Karşımızda duran, aslında, uluslararası inkârcılık ve döneçlik hareketidir. Inkârcıların ortak gerekçesi; reel sosyalizmin yıkılması. Bugüne kadar sosyalizmin önünde eğilenler, sosyalizmin güç koşullarını görünce; inkârcılığa başladılar. Her ne kadar sosyalizmin ölmediğini söylüyorlarsa da; yaşatmaya çalıştıkları sosyalizm, burjuva sosyalizmidir. Dün, proletarya diktatörlüğü, proletarya devrimi, devrimci zor vb. övdükleri ne kadar kavram varsa; şimdi kötülüyorlar. Sosyalizmin kurulabileceğine inanmadıkları için, devrim-

den de vazgeçtiler; devrimi gündemlerinden çıkardıkları için, düzeni ehlileştirme yoluna gidiyorlar; böylece, kendileri düzen tarafından ehlileştirilmiş oldular.

Reformist politik hareketler, kendileri ile birlikte etkiledikleri sendika ve kitle örgütlerini de yasal parti çalışmalarına çektiler. Reformist liderlerin egemen oldukları işçi sendikaları ve KÇSKK bu doğrultuda hareket ediyor. Bu amaçla bölgelerde bir dizi toplantı yapıldı; toplantılarda kitlelere, "işçi emekçi partisi"nin zorunluluğu anlatıldı. CHP ile aynı gerekçe ile, sol dağılmak olduğu için, sağ güçleniyor biçiminde savlarla, emekçi kitleler ikna edilmeye çalışılıyor. Uzlaşmacı sendika liderlerinin büyük bir gayretle, yasal partiyi kurma girişimleri konularına uygundur; kuracakları parti de düzen içi olacağından; böylece pratikte yürütülen sendikalizm, partisine kavuşmuş olacak. Yasal sol partiler, ekonomizmin, sendikalizmin politik ifadesinden başka bir şey değildir.

Reformist kitle liderleri, bugüne kadar emekçi kitlelerin hak elde edememesini yasal sol partinin yokluğuna ya da çok cılız olmasına bağlıyorlar. Böylece, bizim uzlaşmacı kitle önderlerimiz, pasifizmlerine ve teslimiyetlerine gerekçe bulmuş oldular. Gerçek durumun bu olmadığını herkes biliyor. Partiden yoksun oldukları için değil; sınıf uzlaşması temel düşünceleri olduğu için teslimiyet yolunu seçmişlerdir. Olacak şey, uzlaşmacılığın politik programlaşması olacaktır.

Reformizmin yasal parti propagandası karşısında sessiz kalmak marksist-leninist hareketin büyük bir hatasıdır. Geniş propaganda olanakları ile, emekçi kitleler yanlış yöne kanalize ediliyor. İç savaş ve devrimci durum, reformizmin güçlenmesine olanak vermese de; yine de küçümsenmeyecek sayıda emekçi reformistlerin demagojisine kanabiliyor. Elleri tuttukları kitle örgütleri, onlara bu olanağı sunuyor. Reformist hareket esas olarak proletaryanın kurtuluşuna karşı, devrime karşı örgütleniyor. Reformist liderler illegal örgütleri tasfiye ederek devrime yaptıkları kötülüğü; şimdi devrimci kitle potansiyelini, devrime karşı örgütleyerek, devrime karşı, gerici konumda hareket ediyorlar. Reformizmi ideolojik olarak, politik olarak mahkûm etmek ve teşhir etmek ertelenmez ve vazgeçilmez devrimci bir görevdir. Bunun için tüm emekçi örgütlerinde etkin bir çaba içinde olmalıyız.

Ne var ki, reformizmi tarihe gömecek olan asıl

Reformistlerle, proleterler arasındaki temel fark "sosyal reform mu, sosyal devrim mi" biçimindedir.

Amaçta, araçlarda ve ilkelerde; yani en temel konularda ayrı düşünüyoruz. Sosyalizm amacımız; proletarya diktatörlüğü ilkimiz, marksist-leninist parti aracımızdır; reformistlerin amacı "demokratik kapitalizm", ilkeleri reformculuk, araçları parlamentarizmdir. İki temel görüş arasında temel hiç ir konuda ortak nokta yoktur.

şey eleştiri değil; devrimci mücadeledir; devrim mücadelesini pratikte yükselterek, reformizme en büyük darbeyi vurmuş oluruz. Bizi oyalamak için yalnızca boş tartışmalara çekmek istese de; eleştiri silahımızdan vazgeçmeyeceğiz; ancak, burjuva egemenliğine karşı, verdiğimiz silahlı eleştiri yolundan yürümeye devam edeceğiz. İç savaş her tarafa yayılırken, kitleler hükümet güçleri ile çatışma halindeyken; devrimci görev, devrimi örgütlemek, gerillayı yaymak, devrimci halk milislerini örgütlemek, devrim güçlerini Leninist önderlikte birleştirmektir.

Reformistlerle, proleter komünistler arasındaki temel fark "sosyal reform mu, sosyal devrim mi" biçimindedir. Amaçta, araçlarda ve ilkelerde; yani en temel konularda ayrı düşünüyoruz. Sosyalizm amacımız; proletarya diktatörlüğü ilkimiz, marksist-leninist parti aracımızdır; reformistlerin amacı "demokratik kapitalizm", İlkeleri reformculuk, araçları parlamentarizmdir. İki temel görüş arasında temel hiç bir konuda ortak nokta yoktur. Reformistlerle aramızdaki kavga; ve bu kavganın amacı emekçi sınıfa açık olarak anlatılmalı. Devrimin artık bir gerçeklik olduğu içinde bulunduğumuz bugünkü koşullarda, devrimcilik ile reformculuk arasındaki kalın çizgilerin, proletarya tarafından bilinmesi çok önemlidir. Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları devrime yalnızca illegal temellerde örgütlenerek hazırlanabileceklerini tüm açıklığıyla bilmelidir. Ayaklanma ve devrimi örgütlemenin; zafere ulaşmanın başka yolu yoktur.

Zafer AYDIN

DEVİRİM, SINIFLARIN VE TEMSİLCİLERİNİN GERÇEK SİYASAL KİMLİKLERİNİ ORTAYA ÇIKARIYOR.

"...Herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir..." (Lenin, Ne Yapmalı Sf. 125)

Devrimin somut bir gerçeklik olarak önümüzde durduğu bir dönemde yaşıyoruz. Bir yandan tarihteki en derin ekonomik ve siyasal krizini yaşayan, egemenliğini sadece ve sadece halkın üzerinde terör estirerek devam ettirebilen işbirlikçi teknelci burjuvazisinin yaptığı katliamlara ve öte yandan ezilen, sömürülen yığınların, Kürt ulusunun başkaldırısına tanık oluyoruz. Ezenlerle ezilenler arasında hiç bir iradî gücün engelleyemediği bir kavgaya geçiyor. Kürdistan'ın dağlarında-şehirlere, fabrikalarda, metropollerin varoşlarında, kasabalarda...yaşamın her alanında burjuvazi ile işçi ve emekçiler arasında geçen, bir ölüm kalım savaşı yaşanıyor. Bütün bunları görebilmek içinse, derin bir teorik bilgiye sahip olmak gerekmiyor. Görmek için sadece bakmak yeterli.

Bu savaşın doğal bir sonucu olarak ise, toplum devrim ve karşı devrim cephesi olarak ikiye bölünmekte. İşte bu iki karışık kampın, devrim ve karşı devrim cephesinin doğru bir çözümlenmesi, devrimin zaferle taçlanması sağlayabilir ve bu doğru çözümlenme sayesinde devrimimizi sosyalizme kadar ilerletebiliriz. Bundan dolayı, hem devrim hem de karşı devrim cephesini tüm yönleriyle tanımak, tahlil etmek Leninistlerin başlıca görevlerindedir.

Genel bir doğru olarak, devrimin gelişmesiyle birlikte bir dönem için karşı-devrim güçlerinin birleştiğini ve dolayısıyla da karşı-devrimin güçlendiğini, bir dönem sonra ise, devrimin giderek gelişip güçlenmesi ile orantılı bir şekilde karşı-devrim devrim cephesinin dağılmaya başladığını söyleyebiliriz. Yani karşı-devrim cephesinin nicel gücü sabit olmayıp, mücadelenin gelişmesi ile birlikte parçalanıp küçülmeye başlar.

"... Belirli bir olgunun zorunluluğunun bilincinde olmak, bu olgunun meydana gelmesini istemeyen ve ona karşı güçlü (maddî ve manevî anlamda bn.) bir insan üzerinde nasıl etki yapar?.. Büyük bir olasılıkla bu insanın direnme gücü gevşeyecektir. Fakat belirli bir olgunun (örneğin devrimin bn.) karşıtları onun kaçınılmaz olduğuna ne zaman ikna olur? Bu olgudan yana koşulların iyice çoğaldığı ve güçlü olduğu zaman. Karşıtların, olgunun kaçınılmazlığının farkına varmaları ve güçlerindeki gevşeme, olgunun lehine olan koşulların gücünün belirtisinden başka bir şey değildir. (Karşı-devrim cephesinden gelen çatlak seslerin, devrimin ne kadar güçlü geliştiğinin göstergesi olması gibi bn.) Ve bu belirtiler sonuçta lehteki koşulların bir parçasıdır. Ancak direnme gücü karşıtların hepsinde birden gevşemeyecektir, olgunun kaçınılmazlığı bilinci, bazılarında, direnme gücünün büyümesine ve umutsuzluğun gücüne dönüşmesine yol açacaktır..."⁽¹⁾

Yani karşı-devrimci terörün, devrimin gelişmesi ve karşı-devrimci cephenin bölünmesiyle birlikte zayıf düşeceği yönünde bir sonuca varılmaz. Tersine, karşı-devrimci cephe küçüldükçe karşı devrimci yönü daha da belirginleşecek, karşı devrimci terör sınır tanımaz bir hal alacaktır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da olan tam da budur. Bir yandan karşı-devrimci cephe bölünüp çatlak sesler duyulurken diğer yandan iktidarın asıl elinde bulunduranların, yani, teknelci sermayenin en iri kesimlerini açık kanlı diktatörlükleri giderek boyutlanmak suretiyle sürmektedir. Devrimin gelişmesi teknelci sermayenin en iri kesiminde, direnme gücünün büyümesine ve umutsuzluğun gücüne dönüşmesine yol açmaktadır. Geli-

şen devrim mücadelesini politik manevralarıyla boğmayı amaçlayan Boyner ve benzeri tefarutlar gevşeyenleri temsil ederken, Sabancı, Koç vb. gruplar ise güçlerini umutsuzluktan alanları temsil etmektedir. TC'nin de asıl olarak güçlerini umutsuzluktan alan bu grupların denetiminde olduğu aşikârdır.

TC'yi elinde bulunduran ve onu kendi karakterine göre şekillendiren karşı-devrim güçlerinin bu sınıfsal karakterlerinin ve tarihsel şekillenişlerinin farkında olunmadan, demokrasi sorununun dahi asıl olarak bir devrim sorunu olduğu anlaşılamaz. Dolayısıyla da, karşı-devrim cephesi hakkında, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da gelişen süreç hakkında doğru değerlendirmeler yapılamaz.

Bu kısa yazıda asıl olarak karşı-devrim cephesinin çözümlenmeyi amaçladığımız için, karşı devrim cephesi içinde yer alan ve alabilecek sınıfların incelenmesine girmeyeceğiz. Bu konu hakkında bu kısa çözümlenmeyi yeterli görüp asıl değinmek istediğimiz konuya yani devrim cephesinin incelenmesine geçiyoruz.

DEVİRİM CEPHESİ

Bizlerin amacı sınıfları ve sınıf egemenliklerini ortadan kaldırmaktır. Bu amaca ulaşmanın yolu, proletaryanın komünist partisinin programında şöyle ifade edilmiştir:

"... TKEP/L sınıfları ve sınıf karşıtlıklarını kaldırmak amacına ulaşmak için öncelikle Demokratik Halk Devrimi'nin zaferi ile birlikte Demokratik Halk İktidarı'nı gerçekleştirmeyi, bu iktidarı proletarya diktatörlüğüne dönüştürerek sosyalizme varmayı öngörür. Devrimin ve iktidarın temel, öncü gücü, tek gerçek devrimci sınıf olan proletaryadır. Bununla birlikte, proletarya, tüm ezilenleri kurtarmadan kendisini kurtaramaz. Türkiye'de toplumun büyük çoğunluğu ücretli duruma gelmediği için, proletarya, iktidar mücadelesinde ittifaklar politikası izler..."⁽²⁾

Buradan da anlaşılacağı üzere sınıfsız, sömürsüz topluma ulaşabilmek için proletaryanın tek başına bir devrim yapmasının koşulları, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da mevcut değildir. Bunun için, kendisi dışında devrim cephesine katılabilecek sınıfları, güçleri tespit etmeli ve bu güçlerle ittifak haline girmelidir. Bu noktada proletarya,

iktidarı elinde bulunduran tekelleri sermayeye karşı, bu sınıf tarafından ezilen yıkıma sürüklenen özcesi mülksüzleştirilen küçük ve yoksul köylülüğü, zanaatçıları, esnafı, kent küçük burjuvalarını, kafa emekçilerini devrime kazandırmak için ittifaklar yapmaya çalışırken, diğer yandan da doğal ve temel ittifak gücü olan tarım proletaryasını kazanmaya, örgütlemeye ve devrime katmaya çalışır. İşte tüm bu güçler, devrim cephesinin içinde olan unsurlardır. Dolayısıyla da:

"... Olanaklı ve arzu edilir bir devrimci-demokratik diktatörlüğün sosyal tabanının böyle bir bileşimi elbette devrimci hükümetin bileşimine de yansiyacaktır, bu hükümete devrimci demokrasinin en çeşitli temsilcilerinin katılımını, hatta ağır basmasını kaçınılmaz kılacaktır..."⁽³⁾

İşte Lenin'in işaret ettiği bu durum, proleter devrimciler tarafından unutulmaması gereken bir noktadır.

Demokratik Halk İktidarı'nı Proletarya Diktatörlüğü'ne dönüştürmeyi hedefleyen Leninistler devrimden önce ve sonrasında da bir müddet birlikte yürüyecekleri bu geçici yol arkadaşlarının özelliklerini öğrenip kavradıkça, ancak bu koşul-la amaçlarına ulaşır ve komünizme doğru olan yürüyüşlerinin kesintiye uğramasına izin vermezler.

Proletaryanın komünist partisinin programında, bu geçici yol arkadaşlarımızın özellikleri en özlü şekilde şöyle ifade ediliyor:

"... Tüm küçük burjuvalar, burjuvazi ile proletarya; proletaryanın toplumsal devrimi ile, karşı-devrimci güçler arasına yalpalarlar: güçlüden ve kazanandan yana tavır koymakla birlikte, önmüzdeki devrimin kopmaz bir parçası durumuna gelmektedirler. Parti, küçük köylülük ve kent küçük burjuvalarının bu durumlarını ittifak politikasında göz önünde bulunduracaktır..."⁽⁴⁾

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimin somut bir olgu olarak belirmesi ve giderek gelişip güçlenmesi ile birlikte, proletaryanın partisinin programında da öngörüldüğü gibi, küçük burjuvazi hızla devrimin safalarına yönelmektedir.

Küçük burjuvazinin devrim safalarına katılması ise, ister istemez kendi sınıfsal karakterini, zafalarını devrim safalarına taşıması, bulaştırması demektir. Bundan dolayı, devrimin başarısı ve

devrimden sonra kurulacak iktidarın doğru bir rotada ilerleyebilmesi için, bu geçici yol arkadaşlarımızı bütün yönleriyle (zaafılarını, karakterlerini vb.) tanımak ve proletaryaya tanıtmak devrimin somut bir gerçeklik olarak önümüzde durduğu bu dönemde, devrim ve devrimin geleceği açısından önem arz eder bir hale gelmiştir. Bu sınıfı tanıdığımız ölçüde, bu sınıf ve temsilcileri ile sağlıklı ittifaklar kurabilir, en baştan gerekli önlemleri alabilir ve proletaryayı bu sınıfa karşı uyuk tutabiliriz.

KÜÇÜK BURJUVAZİ

Lenin kapitalist toplumun yapısını şöyle tanımlar:

"... Kapitalist ya da yarı-kapitalist toplumda ancak üç sınıf tanıyoruz; Burjuvazi, (özellikle köylü topluluğu tarafından temsil edilen), küçük burjuvazi ve proletarya..."⁽⁵⁾

Lenin toplumu bu üç sınıfa ayırırken, bu sınıflara dahil bireylerin tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal üretim sistemi içindeki yerlerine, üretim araçlarıyla olan ilişkilerine; emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları yere ve dolayısıyla da toplumsal zenginliklerden aldıkları payın büyüklüğünü ve bu paya hangi araçlarla sahip olduklarına bakmıştır.

Küçük burjuvazi, küçük de olsa mal sahibidir. Çalışmasının karşılığında ona ücret ödeyen kimse yoktur. Yani emek gücünü satmaz. Kendine ait üretim ve geçim araçları vardır. Kendi emek gücünü kendisi için kullanır. Yanında bir iki işçi çalıştırırsa bile, kendisi de işçilerle birlikte çalışmak zorundadır. Çoğunlukla işyerini koruyabilmek için kendisi, yanında çalıştırdığı işçiden de fazla, geceli gündüzlü çalışmak durumunda kalır.

Anlaşılabacağı üzere, küçük burjuvalar, burjuvazi ile proletarya arasında yer almaktadır. Bu durumları nedeniyle ara sınıf, ara tabaka olarak anılırlar. Bir yandan yaşamlarını devam ettirebilmek için kendileri de çalışmak durumunda olan küçük burjuvalar, bir yandan da geçim araçlarının bizzat sahibi durumundadırlar. Bu ikili durumları nedeniyle bir sınıftan bir diğer sınıfa dahil iflas ederek proleter sınıfa (çoğunlukla böyle olur) veya sermayesini geliştirerek burjuva sınıfa dahil ol-

ma potansiyelini devamlı olarak taşırlar. Marx, 1848-1850 yılları arasında Fransa'da süren sınıf savaşımını incelediği ve dolayısıyla sınıfların karakterlerini ortaya koyduğu 18 Brumair'de küçük burjuvazinin bu yönünü:

"... demokrat, küçük burjuvaziyi, dolayısıyla da, **başında karışık iki sınıfın** çıkarlarının karşılıklı birbirlerini köreltikleri **bir ara sınıfı** temsil ettiği için..."⁽⁶⁾ diyerek ifade ediyor.

Küçük burjuvazinin böylesi ikili karakteri olmasına karşın hiç bir zaman proleter olmayı istemez. Bütün mülk sahipleri gibi, bu küçük mülk sahiplerinin de en büyük amacı, mevcut olan iş yerini daha da büyütme, daha fazla kar elde edebilmektir. Ve elinde bulundurduğu o küçük sermaye bu hayaline ulaşmak için onun tek aracıdır. Bundan dolayıdır ki, küçük burjuvazinin ilk amacı elindeki avcundakini kaybetmemek, var olanı korumaktır. Çünkü elindeki kaybederse geleceğe yönelik bütün hayalleri yok olacaktır. Dünyaya elinde bulunan sermayesinin ona sağladığı o daracık pencereden bakar ve bütün ömrü boyunca düşlerinin ve hayallerinin sınırı o pencereyle belirlenmiş alanı aşamaz. Bundan dolayı dar görüşlülük bu sınıfın en temel özelliğidir.

Küçük burjuvazi, canından daha çok değer verdiği malı, sermayesi için ise iki büyük tehlike kaynağı görür. Kendisini iflasa sürükleyen ve elindeki tüm sermayeye el koyan tekeller ve kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırmak isteyen komünistleri. Gerek tekeller gerekse komünistler onun gözünde, mallarına el koymak isteyen 'şeytani' güçlerdir. Marx "*köylülerin şeytani vergi memurlarıdır*" derken de bu duruma, küçük burjuvazinin mülküne olan düşkünlüğüne dikkat çekmek istemiştir.

İşte tüm bunlar, yani küçük burjuvazinin ikili karakteri ve de tekellerle birlikte Proletarya Diktatörlüğüne karşı oluşu, küçük burjuvaziyi devamlı olarak tutarsız davranmaya iter. Kimi zaman burjuvalarla bir olup proletaryaya karşı savaşırken, kimi zaman da proletarya ile bir olup burjuvaziye karşı savaş içine girer. Bu davranışının, ister iç güdüsel olsun, ister bilinçlice olsun tek amacı vardır: Küçük sermayesini korumak. Küçük burjuvazinin bu çift yönünü gören proletarya partisinin, ittifak politikasında bu durumu göz

önünde bulundurduğunu programından aktararak belirtmiştik. İşte toplumdaki bu konumlanışı itibarıyla de küçük burjuvazinin, genel olarak tutarsız, ilkedden yoksun pragmatist bir yapısı vardır.

İçinde bulunduğumuz siyasal ve toplumsal koşullar içinde ise, küçük burjuvazi proletaryanın saflarında yerini almıştır. Onu buna İten, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın içinde bulunduğu iktisadi durumdur. Bir yandan tekellerin baskısı diğer yandan yaşanan ekonomik kriz, küçük burjuvaziyi hızla devrim saflarına savurmuştur.

Bilindiği gibi dünyanın her yerinde bir bakkal hatta market sahibinin en büyük korkusu bulunduğu bölgeye Migros türü dev alışveriş merkezlerinin açılmasıdır. Tekellere ait olan bu alışveriş merkezleri, müşteriye bol çeşit sunması, ucuza satma yeteneğinin olması vb. etkenlerden dolayı kısa zamanda bulunduğu bölgedeki ufak işletmeleri yıkıma sürüklemektedir. Büyük tekellere ait olmanın verdiği avantajla çeşitli kanunî (vergi gibi) zorunluluklara uymaktan da muaf olan bu dev mağazalar, hızla gelişip büyür ve piyasanın hakimî durumuna gelir.

Bu gelişme Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da çok tipik olmuştur. Bakkallar yerlerini marketlere, bunlar, süper marketlere, onlar da yerlerini dev ticaret merkezlerine, alışveriş merkezlerine bırakmıştır. Bu gelişim kendisini giyim, kunduracılık vb. alanlarda da göstermiştir. Dev tekellerin üretimden ticarete kadar kurdukları bu hâkimiyet, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da oldukça önemli bir nicel gücü sahip olan küçük burjuvaziyi yıkıma götürmüştür.

Tekellerin ortaya çıkışının doğal bir sonucu olan bu yıkım, özellikle 89'lardan sonra kendini ortaya koyan ekonomik kriz ile hat safhaya ulaşmıştır. Dev tekelleri dahi sarsan ekonomik krizin yaşandığı bir dönemle birlikte iki rafık malı olan dükkân sahibi, bir kaç dönümlük arazisi olan köylü, her sabah yatağından şeytanın "kayıya dayanacağı" korkusuyla kalkar hale geldi. Küçük burjuvalarımız da "denize düşen yılan sarılır" misali, kendilerini proletaryanın saflarına attılar, devrime sarıldılar. Küçük burjuva yok olmamak için, proletaryanın da düşmanı olan egemenlere, tekellere karşı savaşıma girmenin gerekli olduğu-

nun farkına vardılar. Devrim saflarına akan küçük burjuva kitlesi, farkına vardıkları bu gerçekliğin doğrultusunda da harekete geçmiş olduklarını bize gösteriyor. Küçük burjuvazi günümüzden 150 yıl önce Marx'ın dediklerini bir kez daha doğruluyor. *"... küçük burjuvalar, 1848 Haziran günlerinin ertesinde kendilerini yeterince ödüllendirilmiş görmüyorlardı. Maddî çıkarlarının tehdit altında bulunduğunu ve bu çıkarların karşılanmasını sağlayacak olan demokratik güvencelelerin karşı-devrim tarafından tehlikeye düşürüldüğünü görüyorlardı. Bu yüzden işçilere yakınlaştılar..."*⁽⁷⁾

Küçük burjuvazinin işçi sınıfına yakınlaşması ise farklı şekillerde ortaya çıkar. Bazı durumlarda eylemliliğe geçen işçi sınıfının arkasından örgütsüz olarak sürüklenip, yığınsal olarak desteklemesi şeklinde, kimi zamanlarda ise, içinden çıkardığı örgütlerin/partilerin aracılığıyla, proletarya partisi ile ittifak kurma şeklinde olur.

Zonguldak'ta, Karabük'te yaşananlar ilk duruma örnek teşkil eder. Buralarda, küçük burjuvazi içinden çıkardığı her hangi bir siyasi partisi aracılığıyla değil, eyleme geçen proletaryanın çağrısına uyarak meydanlarda, sokaklarda proletaryanın yanında yerini aldı. Proletarya ile bir ittifak içine girdi.

Proletarya ile k.burjuvazi arasında doğabilecek ikinci ittifak şekline gelince. İlk bakışta, proletarya ile bu tür ittifaklar yapabilecek gücün olmadığı sanılabilir. Çünkü, kendini k.burjuvazisinin temsilcisi olarak ilan eden görünürde hiç bir örgüt/parti yok. Ama Lenin'in dediği gibi "bir akım hakkında, bu akımın temsilcilerinin kendileri hakkında söyledikleri temelinde yargıya varmaktan daha 'sığ' bir şey düşünülebilir mi?" Tabii ki düşünülemez. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da da gerek ideolojileri gerekse örgütlenme alanlarıyla (Bu iki olgu birbirinden koparılamaz bir şekilde ilişkilidir.) k.burjuva örgüt/parti konumundaki bütün yapılar, marksizm-leninizmin güçlü etkisinde kaldıklarından dolayı, kendilerini sosyalist, komünist ilan etmiş, bayraklarına orak-çekiç koymuşlardır. Bundan dolayı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da küçük burjuvazinin resmi temsilciliğini üstlenen olmamakla birlikte, gerçekte onlarca temsilcisi vardır. Komünist parti, iç savaştan dev-

rimle çıkabilmek için küçük burjuvazinin bu gizli temsilcileri arasından reformist olanları devrimci olanlardan ayırıştırıp, dışlamak ve devrim güçlerini birleştirmek suretiyle ortak düşmana karşı ittifaklar yapma politikası yürütür.

Öyleyse öncelikli olarak, küçük burjuva siyasi yapıları tespit edebilmeliyiz ki ondan sonra, devrime giderken hangilerinin ittifak yapabilecek yapılar olduğunu belirleyebilelim.

Lenin'in işaret ettiği "sığ"lığa düşmeden yani siyasal yapıların tüm söylemlerine rağmen, k.-burjuva yapılar olup olmadıklarını nasıl anlayacağız. Bu konuda Marx;

"...demokrat (söz k.burjuva okuyun b.n.) temsilcilerin hepsinin, shopkeepers (dükkançı) olduklarını sanmamak gerekir. Kültürleriyle ve kişisel durumlarıyla onlardan bir bir uçurumla ayrılmış olabilirler. Onları küçük burjuvazinin temsilcileri yapan şey onların beyinlerinin de küçük burjuvazinin kendi yaşamında da yaşamadığı sınırları aşamaması ve bu yüzden de teorik olarak, burjuvaların maddi çıkarlarının ve toplumsal durumlarının pratik olarak kendilerini ittikleri aynı sorunlara ve çözümlere itilmiş olmalarıdır. Genel olarak bir sınıfın siyasal ve edebi temsilcileriyle bunların temsil ettikleri sınıf arasındaki ilişki böyle bir ilişkidir..."⁽⁸⁾ diyerek sosyalist görüntü ile ortaya çıkanların gerçekte proletaryanın temsilcileri mi yoksa, küçük burjuvazinin temsilcileri olduklarını anlamamız için, bize önemli bir ipucu vermiştir. Marx'ın bize göstermiş olduğu mantıktan hareket ederek, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da kendini sosyalist ilan eden çevrelerin dilasını biraz kazırsak, resmi temsilcileri olmayan küçük burjuvaziyi, temsilcilerine kavuşturabiliriz.

Küçük burjuva bir bireyde nasıl ki, maddi çıkarları ve toplumsal durumu nedeni ile kendi yaşamında aşamadığı pragmatizm, ilkesizlik, dünyanın merkezine kendini koyma, gücü tapma ve bütün bunların ortaya çıkmasını sağlayan dar görüşlülük varsa, bu sınıfın siyasal yapılarında da bu özellikler hakimdir. Gerek programlarında gerekse politik yaklaşımlarında bunu en çıplak şekliyle görmekteyiz. Hele hele çok yoğun bir politika üretmenin zorunlu olduğu günümüz koşullarında, küçük burjuvazi siyasal yapılarda bu özellik-

ler iyice ortaya çıkar. Devrimin kaçınılmaz olarak, sınıfların siyasal temsilcilerinin gerçek kimliğini ortaya çıkarır.

Peki, bütün bu küçük burjuva siyasi yapılar birbirinin aynısı mı? Az önce belirttiğimiz gibi hayır, birbirinin aynısı değildir. Bazıları küçük burjuvazinin devrimci kanadını temsil ederken, bazıları da reformcu kanadını temsil etmektedir. Nasıl ki devrim, sınıfların siyasal temsilcilerini ortaya çıkarıyorsa, yine aynı şekilde siyasal temsilcileri arasındaki ayırım noktalarını da iyice belirginleştirir, reformist devrimci ayrışmasını sağlar.

Şimdiye kadar dergilerimizin çeşitli sayılarında, reformist unsurların iç savaş ortamında hangi biçimlerde ortaya çıktığını ve iç savaş ortamında reformizm ile devrimciliğin belli başlı ayırt edici noktalarına değinmiştik. Kısaca hatırlarsak:

1- Reformizm devrim olanağını kabul etmesine rağmen devrimi bilinemez bir geleceğe bırakır. Oysa ki, devrimciler devrimi artık güncel bir sorun olarak ortaya koymaktadır.

2- Reformistler devrimi bilinmez bir geleceğe ertelediği için ufukları da yığınsal ve güçlü bir hareket olma ile sınırlanır. Dolayısıyla da önerine amaç olarak kiteselleşmeyi koyarlar. Devrimciler ise yüzbinlerin hareket halinde olduğu bir dönemde, muğlak bir "slogan" olan kiteselleşme sloganını bir tarafa bırakıp, hedef olarak kitlelere önderlik etmeyi önerilerine koyarlar.

3- reformistler, oportünistler kitlelerle, (kiteselleşme hastalıklarından dolayı politikaları ve sloganlarıyla) onların bulunduğu noktada buluşurlar. Kitlelerin söylediklerini papağan gibi tekrarlarlar ve kitle ne yaratıyorsa yarattığının önünde yerlere kadar eğilirler. Devrimciler ise, politikaları ve sloganları ile kitlenin bir adım önünde olurlar.

4- Devrimciler içinde bulunduğumuz dönemde silahlı mücadeleyi temel mücadele yöntemi olarak kabul ederken, reformistler ise halen evrimci bir dönemin mücadele yöntemlerini temel olarak kabul ederler.

Bu saydığımız ve saymadığımız birçok farklılıktan dolayı reformizm, hem de iç savaş ortamının yaşandığı koşullarda, burjuvazi tarafından iyice terbiye edilip, zararsız ikonlar haline getirilirler. Bu son, reformizmin kaçınılmaz sonudur.

DY'nin TKP'leşmesi, Emek çevresinin DY'leşmesi, TDKP'nin Emek çevresinden boşalan boşluğu doldurması ve hepsinin gerçek anlamıyla sosyal demokrat partilere dönüşüp burjuvazinin vitrininde yerlerini alması bunu gösteriyor.

Kitle kuyrukçuluğunda, kitlenin dediğine ve yarattığına tapınmada ısrarlı olanların dönüp doluşup gideceği yer de aynıdır. Olayların çok hızlı geliştiği bir ortamda bütün kitle kuyrukçularının bu bataklığa gömülmesi çok hızlı olacaktır. Bundan kuşku yok.

Küçük burjuvazinin devrimci kanadına gelince, Parti kongresinde de belirtildiği gibi bunlarla aramızda Çin Seddi yoktur. Bu kesimin bir kısmı "sınıf intiharını" gerçekleştirerek marksizm-leninizmin saflarında yerini alacaktır. Bir kısmı ise, kendi siyasal partilerinde kendi öz çıkarlarını savunmaya devam edecektir. Sınıfsal karakterinden dolayı da, kimi zaman marksizm-leninizme yakınlaşacaklar (politikalarıyla ve pratikteki tavırlarıyla), kimi zaman ise burjuvaziye yakınlaşacaklardır.

Küçük burjuvazinin durumu bu olduğuna göre ve buna rağmen devrimci unsurlarıyla ittifaklar yapmamız gerektiğine göre, komünistlerin ne yapması gerektiğini Lenin'den uzun ama zorunlu bir alıntı aktarmak suretiyle açıklık getirmek gerekiyor.

"... eğer işçiler, hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun, zorbalık, baskı, zor ve suiistimalin her tür-lüsüne karşı tepki göstermede eğitilmemişlerse ve işçiler bunlara karşı, başka herhangi bir açıdan değil de, sosyal demokrat (komünist) açıdan tepki göstermede eğitilmemişlerse, işçi sınıfı bilinci, gerçek bir siyasal bilinç olamaz. Eğer işçiler, öteki toplumsal sınıfların herbirini, entelektüel, manevi ve siyasal yaşamlarının bütün belirtilerinde gözlemleyebilmek için somut ve her şeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenemezlerse; eğer materialist tahlil ve ölçütleri, nüfusun bütün sınıflarının, tabakalarının ve guruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenemezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek sınıf bilinci olamaz. Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemine ve bilincini tamamiyle ya da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğun-

laştırıyorsa, böylesi, sosyal demokrat (komünist bn.) değildir; çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun bütün sınıfları arasındaki karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi, sadece teorik bilgi değil hatta daha doğru olarak ifade edelim: Teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgisi olması gerekir..."⁽⁹⁾(abc)

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz:

Bir; devrim bize ve halka çok şeyler öğretiyor. Buna kuşku yok. Ama şimdi leninist bir parti için sorun, bizim devrime herhangi bir şey öğretilip öğretemeyeceğimiz, leninist ideolojimizin doğruluğunu pratikte ortaya koyup koyamayacağımız; tek tutarlı devrimci sınıfla, proletarya ile bağımızı kurup devrime proletaryanın damgasını vurup vuramayacağımız; devrimi sadece sözde değil gerçekten tayin edici zafere kadar götürmek için küçük burjuvazinin istikrarsızlığını, yarım gönüllülüğünü ve ihanetini etkisiz kılacak durumda olup olamayacağımız sorunudur.

İki; Leninistler tarihte elinde bulunan araçları küçük burjuvalar ve siyasal partileri kadar çok abartan, durumu hakkında hayale kapılan bir sınıfın olmadığı bilinciyle hareket etmeli ve proletaryayı geçici dostları ve toplumdaki diğer sınıflar hakkında tam bir bilgi sahibi yapmalıdır. Ve bu koşulu yerine getirmek şartıyla, küçük burjuvazi ne kadar istikrarsız ve yarım gönüllü olsa da, bu sınıfın devrimci unsurlarıyla ittifak geliştirilmelidir.

İ. Cevat ÇETİNER

KAYNAKLAR

- 1- Tarihte Bireyin Rolü, Plehanov, Sf. 18
- 2- TKEP/L Kongre Belgeleri, Emek Yayıncılık, Sf. 23
- 3- Seçme Eserler, Cilt 3, (1905, Sosyal Demokrasi ve Geçici Devrim Hükümeti Makalesi), Lenin, İnter Yayınları, Sf. 43
- 4- TKEP/L Kongre Belgeleri, Emek Yayıncılık, Sf. 26
- 5- Orta Katmanların Başkaldırısı, Karl Marx, Sol Yayınları, Sf. 56
- 6- Louis Bonaparte'nin 18 Brumaire, Karl Marx, Sol Yayınları Sf. 56
- 7- age, Sf. 51
- 8- age, Sf. 52
- 9- Ne Yapmalı, Lenin, Sol Yayınları, Sf. 89

İŞÇİ KOMİTE VE KONSEY ÖRGÜTLENMELERİ

KÇSKK'nı yaklaşıp kurultayları, eylemlilikleri, oluşturulmakta olan konfederasyon ve son dönemlerde belirginleşen reformist politikalar. Önce bizim olan, şimdi reformistlerce bloke edilen örgütlülüklerimizi, tekrar emeğin örgütleri haline nasıl getirebiliriz?

Bu yapılar için harcadığımız emekler nicelik arttıkça niteliğin düşmesi, sendikaların düzenici örgütlülükler olması mücadelesinin politik tavrını koruyamaması ve ekonomizme kaymasıyla boşa gidiyor. Öyleyse dönemi tam karşılayan örgütlülükler yaratmak gerekir. Bu yapılar aynı zamanda işçi, DKÖ ve halkı da kapsmalı, topyekûn devlet örgütlülüğü karşısında topyekûn bir örgütlülük; topyekûn saldırıya karşı topyekûn bir karşı ko-yuş. Ekonomik, demokratik ve pratik mücadele bütünlüğü içinde devrimi örmek ya da yenilgi. Sermayenin tüm emekçi ve yoksul halka karşı sürdürdüğü saldırıya emekçiler olarak onurlu sınıf tavrıyla karşı koyamazsak kazandığımız mevzileri kaybedeceğiz.

Mücadelede başlayan birlik siyasal birliğe evrilsin, öncülük pratik içinde kendini ortaya koyal-sun. Bunun için yeter ki kompleks ve korkular aşıl-sın yeter ki, tekkeci mantık terk edilsin. Devrimci, gelişkin ve geleceğin insanıdır. Biz örgütlülüklerimizden önce devrimin nefesleriyiz. Böyle bir birlik halk kitlelerini moral yönden etkileyecek, toparlayacak ve güçlendirecektir. İşçi ve emekçiler yönetme güven ve de-

neyimini kazanacaklardır.

"Devrimci Emek olarak komite ve konsey örgütlenmelerinin başlangıcı için önerilerimiz özetle şöyledir:

"Sermaye, kurumsallaştığı faşizmin ekonomik, siyasi, fiziki terörünü halk üzerinde sürdürüyor. İnfaz, işkence, tutsak alma, toplu katliam, gözaltı, gözaltında kaybetme, enflasyon, işten çıkarma, özelleştirme, Kürt halkına uygulanan kıyım sürerken emekçilerin mücadele organlarını yaratmak işçi ve emekçileri dar mesleksel çerçeveden çıkarıp tüm halkın sorunlarını sahiplenilen konuma getirmek, işçi-emekçi ve halk kaynaşmasını yaratmak için komite ve konseyleri örgütlemek bu örgütlülükleri ortak katkı ile geliştirmek gerekir.

Birlik tepkisel değil ilkel bir birlik olmalı, süreklilik esas alınmalı ve ilkeleri benimseyen herkese açık olmalıdır.

Bu örgütlülükte devrimci tavır, disiplin, gönüllülük, içte eleştiri-özeleştiri, dışta bütünlüklü tavır esastır. Devletten ve siyasi partilerinden bağımsız, enternasyonalist sınıf politikası, işçi sınıfının kurtuluşu temel perspektiftir. Örgütsel işleyişte ortak irade esastır.

İşçisendikalarındaki bürokratik, uzlaşmacı, kamu sendikalarındaki reformizmi teşhir etmek, seçimlerde ortak aday önermek, yapay gündemlere müdahale, gündem saptama devrimci politik tavrı geliştirme, tabanın tepkilerini örgütleme, işçi kurultayı ve daha bir çok toplumsal olaylarda etkin fiili eylemlilikler

için pratik kararlar alabilir. Tartışmalar örgütlenme ve mücadele zemininde sürdürülürken, yeni katılım ve önerilere açık olduğundan hedeflenen örgütsel konuma ulaşmaya kadar geçici örgütlenme iler sürecektir. Ülke genelinde yaygınlaştırılacak ve merkezileştirilecektir.

Birlik; işçi, kamu çalışanları sendikaları, sendikasıız işçiler, işsizler DKÖ ve halktan oluşacak, en geniş örgütlenme perspektifini esas alacaktır.

Sınıf mücadelesi emekçi sınıfın "devrim yolu ile egemenliği" temel ilkedir.

Kararlı ve fedakâr bir çaba halk kitlelerinin desteğini alacak halkın gelişkin zekâ ve enerjisi devrimin emrine verilecektir. Emekçiler iktidar için ileri atacaklardır.

Komitekonseyörgütlenmeleri somutlaştıkça mücadele organları, ayaklanma organları giderek iktidar organlarına dönüşecektir."

Pazar toplantıları hızla tüm Türkiye'de tartışılmaya başlandı. Daha önce zaten bir çok il ve ilçeden bu yönde öneriler gelmişti.

Çağrılar sürdürüldü. Bazı çevreler tereddüt etti, bazı çevreler izleyeceklerini söylediler. Başından itibaren içinde olan çevrelerden bazıları ismi çok iddialı buldu, bazıları bunun siyasi örgütlülüklerin yerini alacağını söyledi, bazıları KÇS özelinde tutulmasını işçi ve DKÖ'nin yapıya alınması gerektiğini söylediler. Mücadele içinde birlikte ne yapılabilir? Daha fazla yapılabilecekler

varsa neden yapılmasın? Siyasal örgütler önderlik, sendikalar kitlesellik, komite ve konseylerse pota görevini görecekler.

1 Mayıs'ta bir bültenle tartışma geniş kitleye ulaştırılacaktı. Devrimci Emek olarak yazı başlıkları için önerilerimiz "amaç/ilkelere" "KÇSKK nereye", "DP bir uzlaşma platformu", "Güney Kürdistan'ın işgali/infaz ve kayıplar", "Gazi ve 1 Mayıs direnişleri", "1 Mayıs gündem yazısı" isim ve ortak söylem konusunda ikna mümkün olmayınca çalışmalar askıya alındı.

HEDEF ORTAKSA ORTAK YAPILACAK ÇOK ŞEY VARDIR

Sermayenin bu kadar azgınlaştığı iç savaş koşullarında kaybedilen her gün bizim aleyhimize. Her gün onlarca insanımız ölüyor. Gözümüzü devrime dikmeliyiz. Kitlelere devrimi hedef göstermeliyiz. Ya devrimi örgütleyeceğiz; ya da yok olacağız.

KAMU ÇALIŞANLARININ HAZİRAN EYLEMLİLİKLERİ

Kamu sendikalarında 15-16 Haziranda başkanlar, 17-18 Haziran kitlesel olarak Ankara'da

oturma eylemi gerçekleştirdiler. Ankara kitlesel ve kültürel işgal yaşadı. 2 gün boyunca devrimci türkü ve gösterilerle halk kamu çalışanları mücadelesi bütünleşti.

Ortak çalışma yasasından, grevsiz toplu sözleşmesiz bir yasya razı olma çizgisine kadar bu yapıyı sürükleyenler; İçişleri Bakanına aralarına "provokatörleri(!)" almama garantisi verdiler.

Kitle karardı. Hak almadan eylemi durdurmak yoktu. Reformistler tarihsel görevlerini yaptılar ve kitlenin önüne barikat oldular.

Kitlenin hareketliliği, Hükümet önünde uzlaşmacı, kitle önünde "Şemsi Denizer" taktiği uygulayan KÇSKK yönetim çoğunluğunca dizginlendi. Kitlenin öfkesi, enerjisi ve emeği bir defa daha daha boşa harcandı. Eylem bir üst aşamaya sıçramadan bitirildi. Kitle, kürsüdeki başkanları taş ve sopalarla protesto etti.

Halkın emekçilerin ve devrimcilerin katilleri önünde diz çöken; Sivas, Gazi, 1 Mayıs'ın karı kurumamışken katillere çiçek sunan, devrimci örgütlülük pan-

kartlarını polise ihbar eden ve hedef gösteren reformistler bunun hesabını kitlelere vereceklerdir. Kimsenin burnu kanamasın mantığı ile hareket edenler, her gün onlarca insanımızın katledildiğini görmüyorlar mı, yaşanan yoksulluğu, zulmü, sömürü baskı ve işsizliği emekçilerin yazgısı olarak görmek onlara daha büyük kötülük etmek değil midir? Bu uzlaşmacı ve sonuç almaktan uzak pasifist tavırlar terk edilmelidir. Daha ne kadar kendi katilleriniz önünde diz çökeceksiniz, daha ne kadar yüzünüze kapatılmış, açılmayacak olan kapıları çalmaya devam edeceksiniz.

Devrimci Emek olarak önerimiz; polis barikatının aşılacak meclisin işgali idi. Komite ve konsey örgütlenmelerinin eksikliği burada bir defa daha kendini ortaya koydu. Koskoca bir Ankara gecesi boşa geçirildi. Devrimciler olarak hatalıydık, eylemi örgütleyemedik.

Kitle artık gandumun sonuç getirmeyen pasif eylemlerinden bezdi. Sonuç alıcı etkin eylemlilikler koymak gerekiyor.

Hükümet ve medyası olayı "görmezden geldi" işçi sınıfı ise uyuşuk bir ilgisizlik içindeydi.

Meclisin işgali denemesi belki başarılı olmayacaktı ama tüm dünyada yankısını bulan, dünya emekçilerine bir çok mesajlar verebilecek bir eylem olacaktı. Bu tarihsel an ne yazık ki, doğru bir önderliğin ortaya konulmaması yüzünden kaçırıldı.

5 AĞUSTOS

"EMEĞE SAYGI" MİTINGİ

Ankara sokakları 17-18 Haziran'dan sonra 5 Ağustos'ta binlerce işçinin ayakları altında inledi.

İstanbul-Ankara yolunda yüzlerce işçi otobüsünü selamladık. Ben çiğ düşmüş Ankara bozkarını bu sabah daha bir sevdim. Yüreğim heyecanla kıpır kıpır yerimde duramıyorum.

Aylardır işçi ve emekçileri bir örgütlenmedi bir araya getirmek için çabalıyoruz. İstanbul işçi ve kamu çalışanları şubeler platformu bu birlikteliği sağladığı ve ortak bir bildiri ile toplantılar somutlaştı. Tabanın katılımı ile dinamik bir yapı olacağına inanıyoruz.

Kamu çalışanları politik ve pratik eylem, fiili eylem deneyimlerini işçi sendika yapılarını taşıyıp, mücadeleyi birlikte yükseltmenin yollarını emekçi sınıf olarak ortaya koyacaklardır. Bu, tarihi bir görevdir.

İşçi arkadaşlar kendi kurdukları öz örgütlerinde yabancılaşmış sendikaları onların üzerinde bir güç oluşturmuştur. Üzlaşma-

İşçiler!

Onlar sizin nasıl engel tanımayacak bir güç olduğunuzu biliyorlar.

Seni içine soktukları buzlanmadan yavaş yavaş kurtulurken, ayrıcalıklı durumun yüzünden gözünü, kulağını kapattığın bu ülkede yaşanan işten çıkarma, hak gaspı, sıfır zamlı sözleşmeler, halk üzerindeki baskı ve zulmü artık görmeye ve duymaya zorunlusun!

cı devlet güdümlü, bürokratik yapılar içinde edilgenleşmiştir. Sendikalar emekçi sınıf önünde barikat olmuşlar.

Kızılay meydanında geri slogan ve görüntü yüreğimize işledi. İşçilerin sendika yönetimlerine getirdikleri insanlar, işçileri köçek ve çocuk yerine koyuyorlar; darbukalar, ziller, tekerleme gibi sloganlar...

Petrol-İş'ten arkadaşlara soruyorum: "Çocuğunla konuşurken onu böyle küçümsüyor musun; peki seni böyle akılsız ve edilgin görenlere neden gereken tepkiyi vermiyorsun, basın sendikaları, hesap sorun bunlardan, kendi özörgütlerinize sahip çıkın. Yönetimlere sizi satmayacak, aldatmayacak, küçümseyip çocuk yerine koymayacak sınıf bilinçli arkadaşlarınızı getirin ve onu da denetleyin. Siz, dünya işçi sınıfının bir parçasısınız, katlanmak, susmaz sizin tavrınız olmaz."

Kamu çalışanları sendikaları olarak söz hakkı istedik, otobüsleri bizimle paylaşmayanlar söz hakkı da vermediler. "Haber-Sen kapatılmaz" sloganını kürsünün önünde attığımızda Haber-İş içinde konuşlandırılmış MHP'li faşist itler çevremizi aldı. Birkaç önemsiz it yüzünden emekçileri karşı karşıya getirmek için arkadaşları uyardık. İşçi arkadaşlara "sizi sermayeye peşkeş çekenleri kovun, bizi değil; biz de sızsiz; sizinle yan yana omuz omuza olmalıyız" dedik. Söz hakkı verilmediğinden aları terk ederek protesto ettik.

Türk-İş yöneticileri her ne kadar mitingi karnaval havasına sokmak istedilerse de, eblek sloganlara çoğunluk rağbet etmedi. Devrimci öz içeren sloganlar atıldı. Tabii ki, gelişme istenen bilinç düzeyinde değil.

Ama, bu iç dinamiklerin hızla gelişmekte olduğunu gösteriyor. İşçilerle kamu çalışanlarının karşılaşması, donmakta olan bir canlının güneşle karşılaşmasını andırıyor. Söz hakkı vermemele-

rinin, otobüslere bizi almamalarının nedeninde bu kurnazlık yatıyor: Bizi onlarla yüz yüze getirmemek.

İşçiler! Onlar sizin nasıl engel tanımayacak bir güç olduğunuzu biliyorlar. Seni içine soktukları buzlanmadan yavaş yavaş kurtulurken, ayrıcalıklı durumun yüzünden gözünü, kulağını kapattığın bu ülkede yaşanan işten çıkarma, hak gaspı, sıfır zamlı sözleşmeler, halk üzerinde sürdürülen baskı ve zulmü artık görmeye, duymaya zorunlusun. Yaşananlar bir gün senin de önüne konacak. Ekonomik, sosyal, politik terörün sonuçlarından kaçamayacaksın. İşten atıldığı için eyleme giden 265 Eminönü Belediye işçisi, Aras Kargo grev ve direnişi, haksız savaş, sosyalist basın üzerindeki baskı ve zulme sustuğun her gün senin aleyhindedir. (Sevgili Aras Kargo'nun yığıt işçileri yayınladığınız bildiri çok içten, sade ve dupduru; işçi arkadaşlar bildirinizi kendiniz yazınız, yaşadığınız sorunları sizden iyi kim dile getirebilir ki; açlık grevinin 21. günündeki Eminönü Belediye işçileri, sınıfının onuruna sahip çıktığınız için sizi selamlıyorum.)

İşçiler 8 Ağustos gibi geri eylemleri reddederek, suskun kalmayarak, fiili eylem ve grevleri örgütleyerek, dayanışma fonları kurarak bu karanlıkları yırt. Mücadeleni tüm halk kitleleri ile birleştir ve yükselt.

İşçi arkadaşlar, işçi sınıfının yarattığı, destanlaştırdığı deneyimleri okuyun; işçi sınıfının ileri, geniş ufuku bilim ve kültürünü öğrenin. Sistem sizi, din, milliyetçilik, ırkçılık gibi geri ideolojisi ile uyuşturup, etkisizleştirir. Sermaye sınıfı gerici ve çağdışıdır, gelişmenin önünde engeldir. Uyanık ol, mücadeleye atıl. Sosyalizm sömürü ve zulmün sonu olacaktır.

Devrimci komite ve konseylerin örgütlenmesinde fiili olarak katıl, örgütle.

Özlem KIZILGÖL

İşçi Sınıfı ve Emekçi Yığınlar "FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA" Geçmeye Hazır ve Zorunludurlar

"... Burjuvazi, bir yöntemden ötekine, bazı kişilerin kötü niyetli hesapları sonucu değil, bir rastlantı sonucu da değil, ama kendi öz durumunun temel çelişkisi yüzünden geçer..." (Lenin, Anarşizm ve Anarko Sendikalizm, Sf. 301)

Türkiye tekelci sermayesi, tam da Lenin'in ifade ettiği gibi, yaşanan nesnel süreçte kendi öz durumunun temel çelişkisini değerlendiriyor ve bu doğrultuda savaşın taktiklerini belirliyor. Türkiye tekelci sermayesi, 89'larda ortaya çıkan ve giderek olgunlaşan devrimci süreci doğru olarak görüp değerlendirdiği içindir ki, bunun önlemlerini hiç vakit kaybetmeden almış; toplumun bir kesimini diğer kesimine karşı silahlandırırken kendisine karşı olan kesimin üzerinde faşist terörü en sert biçimde estirmeye başlamıştır. 20 Ekim '91 Genel Seçimleri ve bunun sonucu oluşturulan hükümetin karakteri, tekelci sermayenin, sınıf savaşımını iç savaş taktikleriyle sürdürme kararını ta o zamandan aldığını ve bu karara uygun hazırlık ve icraatları hiç vakit yitirmeden başladığını somut olarak kanıtlayan bir adım olmuştur. Gelişen süreçte tekelci sermaye güçleri -istemi ve niteliği ne olursa olsun- gelişen her türlü halk hareketini, en küçük bir hak arama mücadelesini dahi zor yoluyla ezme yoluna gitmiştir. Türkiye tekelci sermayesinin, başta yiğit Kürt halkı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halklarına yönelik pervasız saldırı, bu süreç içinde sürekli, hem de giderek daha da azgın ve kanlı bir hal alarak sürdürülmüştür. Faşist saldırıların giderek artması, yaygın-

laşması ve sertleşmesi, kendi pratiğinden öğrenme yeteneği olan işçi sınıfı ve emekçi yığınların eylemlerinde de niteliksel bir gelişmeyi, sıçramayı koşullandırmış, zorunlu kılmıştır. Ekonomik, demokratik istemlerle yapılan hak arama eylemlilikleri, giderek anti-faşist nitelikli eylemlerle bütünleşmeye başlamıştır. İşçi ve emekçilere yaşam dayatmıştır ve onlar, bunun gereğini, eylemlerinde zor öğesini kullanmaya başlayarak; bunu gittikçe yaygınlaştırıp, boyutlandırarak ve en sonu, kitlesel isyanlar düzeyine sıçratarak yerine getirmiştir. '95 yılının başlarından ve özellikle de Gazi mahallesinde yaşanan sokak savaşlarından sonra yığınlar zor öğesinin -ve onun temel unsuru olan silahlı mücadelenin- önemini kavramaya başlamışlardır.

Tıpkı burjuvazi gibi, proletarya da, savaşım taktiklerini yaşanan sürecin ihtiyaçlarına göre belirler. İşçi sınıfı ideolojisinin yaratıcısı olan Marx, proletaryanın önüne kalıplaşmış taktikler koymaz; öte yandan, hiçbir mücadele yöntemini de peşinen reddetmez. Proletarya partisi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların savaşım taktiklerini belirleyebilmek için, yaşanan nesnel sürecin -her şeyden önce ekonomik tahlili olmak üzere- somut, kesin ve kanıtlanabilir bir tahlilini yapar. Ancak böyle bir tahlile dayanırsa doğrusavaşım taktiklerini ortaya koyabilir; bu taktiklere uygun mücadele biçimlerini, araçlarını, yöntemlerini seçebiliriz. Zira, Lenin'in ifade ettiği gibi, iktisadi evrimin değişik aşamalarında siyasal-kültürel canlı koşullardaki değişimlere bağlı olarak değişik mücadele biçim-

leri ortaya çıkar, bunlar başlıca çarpışma biçimleri olurlar; bunlarla ilgili olarak ikinci derecede, tamamlayıcı mücadele biçimleri de değişir. Evriminin belirli bir aşamasında belli bir hareketin somut durumunun ayrıntılı bir incelemesini yapmak, işte bu nedenlerle zorunludur. Çünkü, ancak bu inceleme, hangi mücadele biçimlerinin başlıca çarpışma biçimleri haline geldiğini ve hangilerinin ikincil düzeyde olduğunu ve bu yardımcı mücadele biçimlerinin dahi hangi değişikliklere uğradığını bize verir.

Marksizmin hiç bir mücadele biçimini peşinen reddetmediğini genel bir söylem olarak kabul etmeye her zaman hazır olan reformist akımlar, tam da yukarıda ortaya koyduğumuz nedenlerle, evrimin belli bir aşamasında işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin somut durumunun ayrıntılı incelenmesi görevinden kaçınır. Bu akımlar, bu görevden kaçınarak, devrimci durum ve iç savaş koşullarında başlıca çarpışma biçimlerine haline gelen mücadele biçimlerini görmezden gelmeye çalışırlar. Biz ise, reformizmin aksine, işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin içinde bulunduğumuz aşamasında, bu hareketin somut durumunun ayrıntılı bir incelemesini yapmayı zorunlu görüyoruz.

İncelemeye başlamadan, burada bir parantez açıp önemli bir noktayı belirtelim: Türkiye'deki iç savaş ele alırken Kürdistan'ın sözünü etmemek her ne kadar sağlıksız ve ele alınmayan konuyu sakat bırakan bir nitelik taşısa da, biz, yine de anlayışları gereği Kürdistan'da yaşanan iç savaşa "Kırlı Savaş" deyip sınıflarüstüleştirilmeye ve

Türkiye işçi ve emekçilerin mücadelesinden apayrı bir yere koymaya çalışan reformistlerimizin işini bir parça "kolaylaştırmak(!)" için, bilinçli olarak Kürdistan'a değinmeyeceğiz.

Aşağıdaki tablonun ilk bölümü, Türkiye'li işçi ve emekçilerin son altı aydı (6 Şubat-6 Temmuz) yaşadıklarının bir bölümünü kapsıyor. Tablonun bu bölümüne bakılacak olursa, yaşananların ortak bir özelliği göze çarpacaktır: Çatışma... Evet, dikkat edilecek olursa, bu olayların her biri bir çatışma. Ama sadece bu değil; sonuçları ölümler, yaralanmalar, gözaltı ve işkenceler şeklinde ortaya çıkan bu çatışmalar üzerinde düşünelim:

1) Bu çatışmalar rast gele, şu veya bu güçlerin birbirini vurup-kırdığı çatışmalar değil; çatışan taraflar belirginleşmiş ve hep aynı. Yani, bu çatışmalarda "taraf"lar var ve bu "taraf"lar kendilerini net olarak ortaya koyuyorlar. Tabloya şöyle bir göz atarsak göreceğiz; bir tarafta işçiler, emekçiler, öğrenciler gibi toplumsal katmanlar, yani halk; karşı tarafta ise ordu, polis, sivil-faşist çeteler vb. yani tekelci sermaye güçleri. Burada, "taraf" yerine, konumuzla daha uyumlu olması açısından, daha askeri bir ifade olan "cephe" kavramını kullanalım.

2) Bu çatışmalarda tekelci sermaye cephesi hep ilk saldıran taraf oluyor. Halk cephesi ise, "saldırıya sebebiyet veren" taraf konumunda.

3) Saldırı sebepleri çok çeşitli (işten atılmaya karşı direniş, gözaltında kaybedilenleri arayıp-sormak, oruç tutmamak, cezaevi ziyaretlerine gitmek, maaşına zam ya da sendika istemek, zamları protesto etmek, savaşa karşı çıkmak, okul idaresine haraç vermemek vb. vb.) Bununla birlikte, işçi sınıfı ve emekçi yığınları tekelci sermaye güçlerinin saldırılarına maruz bırakan sebeplerin temelinde yatan belli başlı toplumsal dinamikler var. Türkiye'li halk yığınlarını harekete

geçiren bu dinamikler, genel olarak; işsizlik, düşük ücret, enflasyon ve anti-demokratik uygulamalar şeklinde ifade etmek mümkün. İşçi ve emekçi yığınlar, bu temel dinamiklerden kaynaklı ekonomik ve politik istemlerle harekete geçiyorlar.

4) Tekelci sermaye sınıfı ise bu istemlerden bir tekini bile ciddi ve köklü biçimde karşılayabilecek durumda değil. Çünkü:

a) İşsizlik, düşük ücret, enflasyon gibi olgular, Türkiye tekelci kapitalizminin ürettiği sonuçlardır. Sistemin içinde bulunduğu kriz suni değil, yapısaldır, öznel değil nesnel nedenlere dayalıdır. Ve işsizlik, enflasyon vb. işte sistemin bu yapısal karakterinden beslenmektedir.

b) Anti-demokratik uygulamalar, tekelci sermaye sınıfının politik zor örgütü olan TC'nin karakteri gereğidir. TC devleti faşist bir devlettir. Faşizm, Türkiye'de herhangi bir parti veya hükümetle ifade edilebilecek, sınırları çizilebilecek bir olgu olmayıp, devlet içinden tepeden tırnağa kurumlaşmıştır. Üstelik faşizm, sadece devletin resmi organlarıyla da sınırlı değildir; devlet eliyle örgütlenen, beslenen ve silahlandırılan sivil-faşist çetelerin yanı sıra, burjuva basın-yayın kurumlarından, eğitim-öğretim kurumlarına, dinsel kurumlardan, kültür sanat kurumlarına. Hatta spor kurumlarına vb. varıncaya değin yaygın bir faşist örgütlenme vardır. Özcesi, Türkiye'de faşizm bir devlet biçimi olarak kurumlaşmıştır ve geniş sayılabilecek bir sivil tabana yaygınlaştırılmıştır. Faşizmin, kendisinden olmayan herkese ve her şeye saldırması ve ezme-ye çalışması ise bilinen bir gerçektir.

O halde, anlaşıyor ki, işsizlik, düşük ücret, enflasyon gibi olgulara tekelci sermaye sisteminden çözüm beklemek boğunadır. İşbirlikçi tekelci sermaye, Türkiye tekelci kapitalizmini gelip saplanmış bulunduğu

krizden kurtarmak üzere atacağı her "ileri" adında, bizzat, işsizlik, düşük ücret, enflasyon gibi olguları artırmak ve böylece krizini bir adım daha "ileri" götürmekten başka bir iş yapmış olmayacaktır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketliliğinin temel dinamiklerinin böylesi pekiştirilmesi de, yükselen bu eylemliliklere karşı tekelci sermayenin anti-demokratik uygulamalarına (faşist saldırılarına) her geçen gün daha geniş ve sert bir zemin oluşturacaktır.

Tüm bu çatışmaları tek tek olaylar olmaktan çıkarıp aralarında bir iç bağlantı kurarak, onları bir bütünün parçaları haline getiren temel toplumsal dinamikleri saptadık. Ve yine, Türkiye tekelci kapitalizminin yapısal karakteri ve onun üzerine şekillenmiş TC devletinin faşist niteliği dolayısıyla söz konusu toplumsal dinamiklerin sürekli pekiştirdiğini ve buna dayalı işçi ve emekçi yığın eylemliliğinin giderek daha yaygın, derin ve sert bir nitelik kazandığını tespit ettik.

Yaşadığımız süreçte, Türki-

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, ölümü hor görmeyi öğrenmelidir. Ancak, her savaşta olduğu gibi ülkemizde yaşanan iç savaşta zafer, düşmanı ezmeyi, dağıtmayı başaran tarafın olacaktır. Nihai zaferin proletaryanın olacağı kuşkusuzdur; bunu yakınlaştırmak için proletarya ve onun müttefiklerinin; ölmeyi öğrenen bu yığınların öldürmeyi de öğrenmeleri gerekecektir.

yeli işçi ve emekçi yığınlar için hangi mücadele araç ve yöntemlerinin mümkün ve gerekli olduğunu ve bu savaşında yığınların önüne konması gereken hedefleri saptayabilmek için, tekelci sermaye güçlerinin işçi sınıfı ve emekçi yığınlara yönelik saldırılarının yanı sıra, işçi sınıfı ve emekçi yığınların gerçekleştirdiği eylemlilikleri de gözlemlemek gerekir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların yükselen hararetililiğinin, ayaklanma boyutlarına ulaşan eylemliliklerinin bir bölümü, yine bu son altı aylık süreç içinde, aşağıdaki tablonun ikinci bölümünde örneklenmiştir.

Tabloya bakıp düşünmeye devam edelim. Öncelikle şunları hatırlatmak gerekir. Birincisi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların eylemliliklerinden örnekler verirken, belli bir siyasi parti ya da örgütün pratik önderliği ya da yönlendiriciliği altında gelişen eylemlilikleri bunun dışında tuttuk. Yani yukarıda sıralanan eylem örnekleri, kendiliğinden yani ağır hasan eylemlerdir. İkincisi, esasında işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketinden ayrı tutulmaması gereken, onun öncüsü olduğu iddiasındaki örgüt ve partilerin doğrudan devlet güçleriyle girdikleri çatışmaları örneklerimize dahil etmedik. Üçüncüsü, yine devrimci mücadelenin önemli bir ayağını teşkil eden cezaevlerindeki direnişleri ve bunlara bağlı gelişen eylemleri örneklerimizin dışında tuttuk. Ve son olarak, söylemeye gerek yok ki, bu süreç içinde gerçekleşen yüzlerce gösteri, direniş ve başkaldırıdan sadece bir bölümünü tabloya aktardık.

Devam edelim. Görüyoruz ki;

1) İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, herhangi bir öncünün komutası altında değil, ama, esas olarak kendiliğinden biçimde harekete geçebilmektedir. Bundan dolayı da eylemliliklerinde, örgütsüzlüğün getirdiği plansızlık ve düzensizlik hakimdir.

2) Bu hareket tek düze olmayıp, basitten karmaşığa bir seyir izlemektedir. Ve bir süredir hareketin gelişimi ayaklanma boyutlarına ulaşmıştır. İçinde bulunduğumuz bu ayaklanma sürecinde işçi ve emekçi yığınlar, her yerinde patlayıcı barındıran dev bir cephaneliğe benzemektedir ve yaşanan olaylar gösteriyor ki; bu cephaneliğin bir yerinde çakan bir şimşek, kısa bir sürede her yana yayılabilmekte ve patlamaların önünün ne zaman alınabileceği önceden kestirilememektedir. Türkiye'de tekelci kapitalist sistem sürdükçe, halk tabakaları içerisinde patlayıcı birikmeye devam ediyor.

3) İşçi ve emekçi yığınlar, giriştikleri eylemlerinde, eylemin nedenine ve istemine doğrudan bağlı olmaksızın, hedef olarak devlet iktidarını ve ona bağlı kurumları seçebilmektedir. Bir tecavüz vakası sonucu Adliye'yi basmak, bir trafik kazasından dolayı karakola saldırmak, her türlü istemle Ankara'ya yürümek hep bu aynı olgunun kanıtlarını bize sunmaktadır. Bu, yığınların, hem de kendiliğinden bilinçle, iktidar perspektifiyle harekete geçtikleri, sorunların kaynağını -dolayısıyla da çözümünü- Ankara'da (iktidarda) gördükleri olgusundan başka bir şey değildir. Doğaldır ki, bilgiyi teorik olarak değil, ama ancak kendi pratiklerinden çıkardıkları derslerle edilebilen işçi sınıfı ve emekçi yığınlarda iktidar perspektifi, gerçek anlamda bilinçli bir ifade kazanmamakta; eninde sonunda bir sezgi biçiminde kalmaktadır.

4) İşçi sınıfı ve emekçi yığınları, eylemliliklerinde zor araçlarını kullanmaya yönelmişlerdir. Bu yönelimin ilk belirtileri Gebze ve Aras Kargo direnişlerinde ortaya çıkmıştır. Gebze ve Aras Kargo direnişlerinde bir molotof kokteyl ya da bir tüfek patlaması gibi niteler olarak kendini belli eden bu yönelim Gazi ayaklanması ve sonra-

sındaki gelişmelerle ileriye doğru büyük bir sıçrama göstermiş ve bu aynı zamanda yaygınlaşmıştır. Zor araçlarının kullanıldığı isyanlar sadece İstanbul'la ya da metropollerle sınırlı değildir; kırsal alanlarda, kasabalarda patlak veren başkaldırıları, patlayıcı unsurların Türkiye'nin geneline yaygınlaşmış olduğunun kanıtlarıdır. İsyana ateş, geleceğe dair umutlarını yitirmiş halk yığınlarını bütün bütün sarmıştır.

5) Karşı-devrimci cephenin uyguladığı tüm faşist teröre rağmen, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar direniş ve eylemlerini yükseltiyorlarsa, bundan şu sonuç çıkarılmalıdır: İşçi sınıfı ve emekçi yığınları mücadeleye iten sorunlar, onlar için yaşamsal önem taşımaktadır. Faşist TC, estirdiği azgın terörle, bu savaşın bir ölüm-kalım savaşı olduğunu açıkça ortaya koyduğu halde halk yığınları panzerlerin ve makineli tüfeklerin karşısında yumruklarını gösterebiliyorlarsa, bu, ölümlü göze alınışlığın kanıtından başka bir şey değildir.

6) Ancak bu yetmez. Eğer gerekli hazırlıklar yapılmaz, savaşa gereken örgütlenme ve donanım girilmezse, ölümü göze almak ölümden başka bir şey getirmez. Tarihin tanıdığı en kanlı ve en acımasız savaş türü olan sınıf savaşımı, ya da Marx'ın sözleriyle söyleyecek olursak 'gerçek iç savaş'ta, hiç kuşkusuz çok kan akacak, sayısız ölümler olacaktır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, ölümü hor görmeyi öğrenmelidir. Ancak, her savaşta olduğu gibi ülkemizde yaşanan iç savaşta da zafer, düşmanı ezmeyi, dağıtmayı başaran tarafın olacaktır. Nihai zaferin proletaryanın olacağı kuşkusuzdur; bunu yakınlılaştırma için proletarya ve onun müttefiklerinin; ölmeyi öğrenen bu yığınların öldürmeyi de öğrenmeleri gerekecektir.

7) Hedeflenen her amaç, bu amacı gerçekleştirmeye çalışanların uygun amaçlara sahip olmasını gerektirir. Marksizm

de, proletaryanın önüne, dönemeşel taktik amaçlara bağlı olarak taktik araçlarla donanmak görevini koyar. Tabloda, örnek olarak seçtiğimiz eylemlerden görülebilecek ve yine, yukarıdaki anlatımlardan kavranabilecek şu olgu tartışma götürmez: İçinden geçmekte olduğumuz ayaklanmalar sürecinde işçi sınıfı ve emekçi yığınların önüne 'siyasi iktidarın fethi'nden başka bir temel hedef konulamaz. Zaten bu sezgiye epeydir sahip olan işçi ve emekçi yığınlar, doğrudan doğruya 'Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her şey Emegin Olacak' sloganıyla dövüştürülmelidirler. Bu perspektifle yürütülecek savaşın gerektirdiği mücadele biçim ve araçlarının neler olması gerektiği üzerinde dergimiz sayfalarında uzun süredir ayrıntılı olarak duruluyor. Milisler biçiminde örgütlenmek, gerilla savaşı taktiklerini öğrenmek, olabildiğince modern silahlarla en hızlı ve en yaygın biçimde silahlanmak, bu silahları kullanmayı en iyi ve en yaygın biçimde öğrenmek/öğretmek, 'siyasi iktidarın fethi' amacına yönelen işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için ölüm-kalım mesalesidir.

Hal böyle iken, kendilerini her fırsatta 'en komünist' ilan edenler, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik 'Genel Silahlanma' çağrısı yapmaktan ısrarla kaçınıyorlarsa, buna ne demeli? Acaba bunlar, işçi sınıfı ve emekçi yığınların, tabloda bazı örneklerini verdiğimiz savaşımından habersiz olabilirler mi? Bu olanaksız. Çünkü, tabloda sıraladığımız eylem haberlerini bu çevrelerin gazetelerinden seçtik, başka bir yerden değil. Evet, Atılım, Alınteri ve Özgürlük Dünyası adlı gazete ve dergileri çıkaran çevrelerden söz ediyoruz. Yayın organlarında, işçi sınıfı ve emekçi yığınların girdikleri çatışma haberlerini çarşaf çarşaf duyurmada birbirleriyle yarışan bu çevreler, yığınların bu çatışmalardan zaferle çıkabilmesi için nelere sa-

hip olmaları gerektiği sorunu ortaya çıkınca, taş, yürek ve kürekten öte bir şey söylememekte inanılmaz bir direniş gösteriyorlar.

Hakkını yememek lazım, Alınteri çevresi, Gazi mahallesi olaylarının dayanılmaz sıcaklığının yaşandığı olayların ertesindeki günlerde, yer yer, utançça (Genel silahlanma çağrısı biçiminde değil) "silahlanma"dan, "donanma" (?)dan söz etti. Ancak, Gazi olaylarını "gelip-geçici" türden bir olgu olarak değerlendirmiş olacaktı ki, silahlanma yönünde yaptıkları o utançça çağrılar da rafa kaldırdılar. Buradaki mantık ilgi çekici ve reformizmin bu süreçteki tavrını sergilemesi açısından karakteristiktir. Asli niteliğini, yığın hareketini düzen sınırları içinde tutma olarak ifade edebileceğimiz reformizme, bu işi yaparken belli başlı söylemleri özellikle diline pelesenk eder. "Yığınlar hazır değil" söylemi, bu anlamda, en çok rahmet edilen söylemlerin başında geliyor. Kimselerin öncülüğünde olmaksızın ayaklanmalar yaratan, girdiği çatışmalar olağanlaşan, sıradanlaşan, vuran-vurulan bu yığınlar neye hazır değil? Reformistlerimize soracak olursanız, silahlanmaya! Kendilerini haklı çıkarmak için izledikleri yöntem özellikle ibret verici ve üzerinde durmaya değer. Gerçekleştirilen bağkaldırı veya çatışmaların aralarındaki bağlantı kurulmuyor; tüm bu olaylar dizisinin organik, bütünlüklü bir süreç olduğu gözlerden irak tutulmaya çalışılıyor. Gaziden önce silahlanmanın lafı edilmezken, Gazi ile birlikte ve olaylar sıcaklığını korurken silahlanmadan söz ediliyor ve bir süre daha geçince, yine şu modasını bir türlü geçiremedikleri "Genel Grev" sloganına dönüyorlarsa, bunu nasıl yorumlamalı? Açık ki, Gazi ile ne öncesinin ne de sonrasının bir bağı kurabiliyorlar. Gazi olaylarını önceden görmedikleri yetmiyormuş gibi; ondan gerekli dersleri çıkarma-

da da tam bir aymazlık içinde bulunuyorlar. Çıkardıkları günlük-haftalık gazeteleri, yığınlar için çatışma haberleriyle doldurup, bu çatışmaların iç bağlantısını kuramamak, bunların altında yatan temel toplumsal dinamikleri kavrayamamak; bu çatışmalar bütününe adını bir iç savaş süreci olarak koymamak olağanüstü bir yetenek(!). Bu yetenek(!) sayesinde gerçek bir iç savaş sürecinden geriye, elimizde, kocaman bir tesadüfler sinsilesi kalıyor. Bütünlüklü bir süreci bir tesadüfler sinsilesi haline getirmenin yolu da, tek tek her çatışmanın üçüncü-beşinci dereceden önemli dinamiklerini ya da sadece vesilelerini ele alıp işlemekten, onları öne çıkarırken, sürecin gerçek dinamiklerini gözlerden saklamaktan geçiyor. Gazi olayları mı patladı; bol bol Alevilerin horlanmışlığı edebiyatı yapılır; bir tecavüz vakası sonucu halkımız Adliye'yi mi bastı; çare, halkımızın namus konusundaki duyarlılığını, erdemliliğini ön plana çıkartmaktadır; bir trafik kazası sonucu yığınlar karakola mı saldırdı; hemen, Türkiye'nin trafik kazalarında dünyada bilmem kaçınıcı olduğu gerçeğini gözler önüne sermek gerekir; öte yandan işçiler gün aşırı coplanıyor, çatışıyor ve bir yerleri işgal ediyorlarsa; olabilir, heyecanlanmaya gerek yok, iş-aş istiyorlar hepsi bu ve onlar proletarya diktatörlüğü isteyinceye kadar sabretmek lazım; öğrenciler mi; bu haşarı tabaka zaten hep olur olmaz yerde çatışmaya girer...

Uzun lafın kısası, bu çevrelere göre ne halkın genel bir silahlanmasını ne de milisler biçiminde örgütlenmesini gerektiren bir durum vardır ortada. Bu yüzden kendilerinin solunda gördükleri herkesi kitleden kopuk bulurlar. Kendileri, kitleden kopmamak için "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganı yerine "Faşizme Karşı Omuz Omuz" gibi ne idüğü belirsiz bir sloganı tercih ederler. Faşiz-

me karşı zaten "omuz omuza" duran, ancak, ne var ki, omuzlarının devamındaki elleri gerekli silahlardan yoksun olan kitleler vurulup-ezilip dağılır ama olsun, onlar kitleden kopmamış olurlar.

Reformistlerimiz, yaşadıkları zorlukların farkında olmadığımızı sanmasınlar. Yığınların, türlü türlü boyutlarda ve sertliklerde çatışmalarla "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganına ne denli hazır olduklarını kanıtladıklarını ve artık kendiliğinden biçimde silahlandıkları böylesi bir iç savaş ortamında "Yığınlar hazır değil" edebiyatı yapmak zordur elbette. Ve her ne kadar, Türkiye'de reformist politikalar için iyi kötü bir taban hep var olagelmışse de, reformistlerimizin işinin her geçen gün daha da zorlaştığı bir gerçek.

Reformistlerimizi kendi sorunlarıyla baş başa bırakıp, asıl söylemek istediğimize gelem. Yığın-önder ilişkisi, devrimin kaderi açısından hayati önem taşır. Sürekli bir hareketlilik içinde bulunan yığınlara önderlik etmek son derece karmaşık bir iştir. Önder, yığınları durağan olarak değil, hareketleriyle birlikte; eylemlerdeki niceliksel ve niteliksel değişmelerle, istemlerinin karakteriyle, hareketin yaygınlığı ve kapsayıcılığıyla ve en az bunlar kadar önemli, tüm bu hareketliliğin dayandığı -başta ekonomik olmak üzere- temelin durumu ve gidişatıyla birlikte ele alıp değerlendirmelidir. Açık ki; böyle bir değerlendirme için bilimsel bilgiyle birlikte diyalektik bir bakış da gerekmektedir. Bundan dolayıdır ki, diyalektik olmayan bir bakış açısıyla yapılan değerlendirmelere dayanarak hareketli yığınlara önderlik edilemez. Hele hele hareketliliğin sıçramalar ve patlamalar halini aldığı, yığın hareketinin "baş döndürücü" boyutlar kazandığı bir süreçte, bu, büsbütün zorlaşır. Yığınların gerçek önderi olmanın yolu, yığınların önüne, onların önündeki engelleri aşmalarını

sağlayacak taktik politikalar koymaktan geçer. Bugünkü iç savaş ortamında yığınları kazanmanın, onlarla kucaklaşmanın, onlar tarafından "önder" olarak kabul edilmenin yolu, önelere çekilmiş karşı-devrim barikatlarını aşmalarını sağlayacak mücadele araç ve yöntemlerini ve hedefi önelere koymaktan geçer. Ama, önder olduğunu iddia edenler bu görevleri yine getirmiyorlar diye de yığınların hareketi durmaz. Bunun için yığınları harekete geçiren esas unsur önderler olmadığı gibi, bu önderler, söz konusu hareketi durdurmak gibi bir irade gücünden de yoksundurlar. Ve önderler görevlerini yerine getirmediğinde, sistemin temel çelişkisinden güç alan irade, önder olduğunu iddia edenlerin iradesini aşar. Başka bir ifadeyle söyleyecek olursak; sokak, kontrolden çıkar. Bu, devrimin zaferi için büyük bir tehlikedir ve bu tehlikeye işaret etmek için kanıtlar şimdiden birikmeye başlamıştır. Sadece Gazi'deki sokak savaşlarında yaşananlar; yığınların kendiliğinden sokağa dökülüp örgüt ve partileri peşi sıra sürüklemesi; harekete örgütlü ve planlı bir karakter kazandırması ve ilerletmesi gerekenlerin, gerçekte hareketi kontrol altına almak ve bir an önce "en az zararlı" atlatmak telaşına düşmeleri ve bunu da güç bela başarmaları bile, sokağın, önderlik iddiasındaki kontrolünden çıkma eğilimi taşıdığına bir kanıttır. Yığınları iktidar perspektifiyle dövuştürmek üzere "Genel Silahlanma" ve "milisler" halinde örgütlenme" konusunda gerekli ve yeterli girişimler yapılmadıkça, bu kanıtlar birikmeye devam edecek ve sonuçta hareketin ezilip dağıtılması, büyük bir tehlike olarak işçi ve emekçilerin gündemine yerleşecektir.

Diyalektik bakıştan yoksun olanlar hareketi, gelişimi doğru göremezler. Hareketin karakterini ve gelişim yönünü de-

ğerlendiremeyenler, ileride olabilecek olayları doğru öngöremezler. Ve gelecek sürece dair doğru öngörülerden yoksun olanlar -gerekli ve yeterli hazırlıkları yapmayacaklarından- gelişecek, patlak verecek olaylara gerektiği gibi müdahale edemez, harekete böyle bir yönelim kazandıramazlar. Ve bu durum, yığınlar tarafından aşılmayı, en sonu, sokağın kontrolden çıkmasını beraberinde getirir ki, devrimin dağıtılması, yenilmesi tehlikesini içinde barındırır.

Diyalektik bakıştan yoksun olanlar, geleceğe dair gerekli hazırlıkları yapmak konusunda şanslarını en baştan, bütünüyle yitirirken; diyalektik bir bakışa sahip olup geleceğe dair doğru öngörülerde bulunanlar, bu öngörüler ışığında gerekli ve yeterli hazırlıkları yapamazlarsa; yani teorik öncülük pratik önderlikle bütünleştirilemezse, yine, sokağın, devrimcilerin kontrolünden çıkması tehlikesi vardır. Savaşlarda gerekçeler işe yaramaz. Düşman askeri tarafından köşeye sıkıştırılan bir askerin söyleyeceği "mermim bitmiş" sözü, kuşkusuz, son derece geçerli bir gerekçedir, ama, netice itibarıyla bu, askerin son sözüdür. Roma İmparatorluğu döneminden günümüze değin süren sınıf savaşmaları ise en acımasız savaşlar olagelmışlerdir.

Sonuç olarak, yaşadığımız ayaklanmalar sürecinde işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketinin sosyalizm hareketini aşması, kontrolden çıkması tehlikesi vardır ki, bunun bir sonucu sosyalizm hareketinin karşı-devrim tarafından dağıtılmasıdır. Bu tehlikeden kaçınmanın bir yolu, işçi sınıfı ve emekçi yığınları siyasi iktidarın fethi perspektifiyle bir ölüm-kalım savaşına hazırlamaktan; silahlanmalarını ve silahlı savaşımı öğrenmelerini, bunu uygulayabilecek şekilde örgütlenmelerini sağlamaktan geçer.

TABLOLAR

1- TEKELCİ SERMAYE GÜÇLERİNİN İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ YIĞINLARA YÖNELTİĞİ FAŞİST SALDIRILAR.

6 Şubat: İstanbul, Topkapı-Ambarlar'da işyeri temsilcisinin 16 Ocak'ta faşistler tarafından kurşunlanmasının ardından, yeni bir sivil-faşist silahlı saldırısında 2 işçiye ateş açıldı.

6 Şubat: Direnişteki Pendik Belediye işçilerine MG'V'den çıkarı gerici faşistler saldırdı.

6 Şubat: İzmir'deki sivil-faşistlerden, direnişteki Ekspres Kargo işçilerine bıçaklı saldırı sonucu 2 işçi ağır yaralandı.

8 Şubat: Ankara Keçiören MHP Genel Merkezi önünde 208 işçi MHP'li faşistlerin saldırısına uğradı.

11 Şubat: Bursa, Özkaynak Maden Suyu fabrikasında, sivil-faşistler işçilere silahlı saldırıda bulundu.

23 Şubat: Alibeyköy'de oruç tutmayanlara saldıran faşistler bir çok kişiyi yaraladı.

23 Şubat: Malatya İnönü Üniversitesi'nde faşist öğrencilerle devrimci-demokrat öğrenciler arasında çatışma çıktı: Devrimci-demokrat öğrencilerden 6'sı yaralandı.

25 Şubat: Çevre FM Radyosu'nun Ümraniye, Çekmeköy'deki binası, molotoflu saldırıya uğradı.

26 Şubat: Ankara Atatürkçü Düşünce Derneği faşistler tarafından bombalandı.

27 Şubat: Malatya İnönü Üniversitesi'nde sivil-faşistler öğrencilere saldırdı. Saldırıya uğrayanlar polis tarafından gözaltına alındı. Sonra, polisin elinde tutulan öğrenciler tekrar sivil-faşistlerin saldırısına uğradılar.

7 Mart: Gebze Otogan'ında asker uğurlayan bir grup faşist, uğurlamayı gösteriye dönüştürdü. Yürüyüşe geçen faşist grup, karşısına çıkan ilerici bir gruba bıçaklarla saldırdı: 17 kişi yaralandı.

8 Mart: Kırklareli Meslek Yüksek Okulu'nda devrimci-demokrat öğrencilerin düzenlediği foruma polis destekli sivil-faşistler saldırdı.

9 Mart: Cihangir Deri işçilerine yine jandarma saldırdı.

12 Mart: Gazi mahallesinde Alevi Kraathaneleri tarandı. Bunun üzerine sokağa dökülen kitlelerin üzerine vahşice saldırdı. İstanbul'un birçok semtine yayılan çatışmalarda resmi ve sivil polislerin otomatik tüfeklerle taramaları sonucu 35 kişi killeldi.

20 Mart: Trakya Üniversitesi'ne sivil-faşistler öğrencilere saldırdı. Polis saldırıya uğrayan devrimci-demokrat öğrencilerden onlarcasını gözaltına aldı.

26 Mart: İzmir polisi Newroz kutlamalarına saldırdı: 36 kişiyi gözaltına aldı.

26 Mart: İnsan Hakları Derneği Kırşehir Şubesi'ne sivil-faşistlerce silahlı saldırıda bulunuldu.

27 Mart: Devlet güçleri, Gazi mahallesi direnişinden sonra başta Gazi mahallesi olmak üzere, Alibeyköy, İktelli, Gölşuyu ve daha birçok emekçi semtinde toplu gözaltı operasyonları düzenledi.

4 Nisan: Polis, İstanbul Valiliği önünde gösteri yapan kitleye saldırdı; çok sayıda yaralı ve 33 gözaltı var.

10 Nisan: Daha önce de sivil-faşistlerin silahlı ve bıçaklı saldırılarına maruz kalan Ekspres Kargo işçilerine yeni bir silahlı saldırı daha gerçekleştirildi.

12 Nisan: Gazi Üniversitesi'nde sivil-faşistler, dışardan getirdikleri çapulcu takımıyla, devrimci-demokrat öğrencilere bıçaklı bir saldırı gerçekleştirdiler.

12 Nisan: Ankara Keçiören İslahavi'nde çocuk tutukulara saldırıldı. Çok sayıda çocuk cop darbeleri ve işkenceler sonucu yaralandı.

13 Nisan: Bandırma İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde faşist öğrenciler devrimci-demokrat öğrencilere saldırdı. Polis, saldırıya uğrayanları gözaltına aldı.

15 Mayıs: Polisan işçilerine jandarma ve taşeron firma elemanlarından silahlı saldırıda bulunuldu; 4 işçi yaralandı.

20 Mayıs: Güzeltepe'de sivil faşistler kahvehane ve lokanta bastı.

21 Mayıs: Gazi'de bir emekçinin evi sivil-faşistler tarafından tarandı.

28 Mayıs: İzmir İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurdu'nda öğrencilere saldıran faşistler 7 kişiyi yaraladı.

30 Mayıs: Bursa'da faşistler, öğrencilere bu kez sokakta saldırdı; ikisi ağır 4 öğrenci yaralandı.

4 Haziran: Elbistan'da ayaklanan halk devlet güçleri tarafından tarandı; iki işçi kurşunlarla can verdi.

14 Haziran: İstanbul, Hacımköy'de Akmek-2000 adlı fabrika işçilerine saldıran jandarma 100 işçiyi gözaltına aldı.

20 Haziran: İstanbul Okmeydanı'nda toplanan anti-faşist gençlere polis saldırdı. Ardından başlayan operasyonlarda evler dolaşılıp insanlar toplu halde gözaltına alındı.

21 Haziran: İstanbul, Sarıgazi'de sivil-faşistler bıçakla saldırarak 2 kişiyi yaraladı.

23 Haziran: Balıkesir Necatibey Eğitim Fakültesi'nde 3 öğrenci sivil-faşistlerin saldırısına maruz kaldı, ardından da polis tarafından gözaltına alındı.

30 Haziran: İstanbul'da direnişte bulunan Ünlü Tekstil işçilerine polisin ve patronun adamlarının silahlı saldırısı sonucunda polis, 9 işçiyi gözaltına aldı.

1 Temmuz: Hasan Ocak'ın mezarını ziyaret eden kitleye saldıran polis, çıkan çatışma sonucu 42 kişiyi döverek gözaltına aldı.

1 Temmuz: İstanbul Alevdağ'da sivil-faşistler, bir devrimciyi polis karakolunun önünde kurşunlayarak öldürdüler.

5 Temmuz: Polis, Küçükarmutlu'ya saldırdı; çıkan çatışmada 21 kişi gözaltına alındı.

5 Temmuz: Süt Endüstrisi Kurumu ihalesine girmek isteyen 45 işçi, polis tarafından dövülerek gözaltına alındı.

Vb. vb.

2- İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ YIĞINLARIN DİRENİŞ VE BAŞKALDIRILARI.

...

13 Şubat: Çukobirlik'te mevsimlik işçiler patrona saldırdı; korumaları, patronu güçlükle kurtarabildi.

13 Şubat: Mersin'de Akdeniz Belediyesi'nden atılan 118 atarabacı, eşleri ve çocuklarıyla beraber belediyeyi işgal ettiler.

27 Şubat: Gebze Polisan Fabrikası'nda işçiler, arkadaşlarının işten atılması karşısında yemekhaneyi işgal ettiler.

8 Mart: Pendik Belediyesi işçileri, Aksaray'daki Belediye-İş Genel Merkezi'ni işgal ettiler.

9 Mart: Cihangir Deri işçilerine yine jandarma saldırdı. Çevre fabrika işçilerinden de destek alan işçiler, jandarmayı geri püskürttüler.

12 Mart: Gazi mahallesinde Alevi kiraathanelerinin taranması üzerine halk sokağa döküldü ve karakola doğru yürüyüşe geçti. Olayın duyulması üzerine İstanbul'un dört bir tarafından işçi ve emekçiler sokaklara döküldü. Başta Gazi mahallesi olmak üzere birçok emekçi semtinde barikatlar kuruldu; polis ve ordu güçleriyle çatışmalara girildi. Üç gün süren çatışmalarda 35 kişi devlet güçleri tarafından katledildi. Ayaklanmaların sıcak etkileri günlerce sürdü. Türkiye'nin hatta Avrupa'nın birçok kentinde protesto gösterileri, anti-faşist yürüyüşler düzenlendi.

21 Mart: Newroz bayramı, Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanında yüzbinlerin katılımıyla kutlandı.

30 Mart: Hatay DEP İlçe Başkanı'nın öldürülmesi üzerine binlerce kişi sokaklara döküldü.

6 Nisan: Cihangir Deri ve Eroğlu Deri işçileri, Deri Sanayi-

cileri Derneği'ni işgal ettiler.

11 Nisan: İstanbul'da kayıpları protesto etmek isteyen 9 genç CHP Fatih İlçe Binası'nı işgal etti. Gençler, kendilerine engel olmaya çalışan 2 sivil polisi de rehin aldılar.

19 Nisan: Antep esnafı yürüyüşe geçti ve kendisine barikat kuran polisle iki ayrı yerde çatışmaya girdi. Eylemler uzun süre devam etti.

28 Nisan: Eskişehir'de 50 pazarcı DYP binasını basarak Yeni Vergi Yasası'nı protesto etti.

12 Mayıs: İzmir, Yamanlar'da halk, iki gün üstüste polis karakolunu basarak polisleri dayaktan geçirdi. Karakol baskını sırasında gözaltındakileri de kurtaran halk, bu tavrını her fırsatta gerçekleştiriyor ve bu şekilde, Yamanlar'da polis sindirilmiş durumda.

20 Mayıs: Sivil-faşistlerin Güzeltepe'de kahvehane ve lokanta bastığını duyan halk sokağa döküldü. Nurtepe, Okmeydanı, Gazi ve Alibeyköy'de barikatlar kuruldu. Barikatlar 8 saat sonra kaldırıldı.

25 Mayıs: Eminönü işçilerinin direnişi sürüyor. İşçiler ve yakınları, bu kez de ANAP Eminönü İlçe Binası'nı işgal ettiler.

26 Mayıs: İstanbul Derbent halkı, Derbent'in mafyaya satılması üzerine, Sarıyer Adliyesi'nden Derbent'e kadar yolu keserek yürüyüş yaptı.

28 Mayıs: Havaş'ta 20 grev kırıncı hastanelik oldu. Direnişçi işçilerin "sert" tavrının sonucu grev kırıncılar ard arda "can güvenliğimiz yok" şeklinde dilekçe verdiler.

4 Haziran: Elbistan'da 3 polisin 2 kadını kaçırıp fuhuşa alet ettiğinin ortaya çıkmasıyla birlikte halk sokağa döküldü;

halkın üzerine ateş de açılan çatışmalar üç gün sürdü. Olaylar sonucu devlet, yörenin emniyet yetkililerini görevden alarak geri adım attı.

21 Haziran: Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir tarafından Ankara'ya toplanan 150 bin emekçi memur Kızılay meydanını günlerce işgal ettiler.

2 Temmuz: Sivas katliamının yıldönümünde birçok şehirde yapılan gösteri ve yürüyüşlere yüzbinler katıldı. İstanbul'da, polisle göstericiler arasında çatışma çıktı; polis göstericiler tarafından püskürtüldü.

3 Temmuz: Kastamonu, İsmailbey Mahallesi'nde bir emekçinin karakolda katledilmesinin ardından halk sokağa döküldü. Saatlerce süren başkaldırıda polis araçları ve karakol tahrip edildi.

3 Temmuz: İstanbul Tuzla'da bulunan Retrans fabrikası işçileriyle jandarma arasında çatışma çıktı. İşçiler, çatışarak jandarma barikaatını yarıdılar ve fabrikayı işgal ettiler. Ambarlar ve Tuzla deri işçilerinden de destek geldi.

4 Temmuz: İkitelli halkı, gecekondualarını yıkmaya gelen polisle çatıştı.

4 Temmuz: İstanbul, Polisan'ın direnişçi işçileriyle polis-jandarma arasında taşı-sopalı-silahlı çatışma çıktı. İşçilerin direnişi sonucu polis-jandarma ve taşeron firma adamlarından oluşan saldırganlar geri püskürtüldü.

5 Temmuz: Küçükarmutlu halkı, semte saldıran polise karşı barikatlar kurdu; çıkan çatışmalarda 10 polis yaralanırken 21 kişi de gözaltına alındı.

Vb. vb.

NİCELİK NİTELİĞİ

Haziran'dan bu yana yüz binlerce işçi eyleme yöneldi. Önce yüz bini aşkın kamu emekçisi ekonomik ve politik haklar için günlerce Ankara'yı işgal etti; sonra 5 Ağustos'ta yüzelli bin kamu işçisi ve kamu emekçisi Ankara'da gücünü ortaya koydu; 8 Ağustos'ta bir milyonun üstünde işçi ve emekçi bir günlük iş bırakma ve sokak gösterileri düzenledi. Eylemlere komünistler, demokratlar, aydınlar ve kitle örgütleri de katıldılar. Bu zaman içinde her tarafta işçilerin sınıf rüzgârı esti. Dev gösterilerin yanında süreklilik kazanan binlerce işçinin direnişi ile birlikte, işçi sınıfının örgütlü kesiminin büyük bir bölümü eyleme yönelmiş durumdadır.

Günlerce Ankara'yı işgal eden kamu emekçisinin görünürde yalnızca "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak" için mücadele verdiği sanılır; ancak bu, tamamen görüntüdür ve kamu emekçisinin esas hedefini tam açıklamıyor. Kamu emekçisi daha ileri gitmiştir; demokrasi ve özgürlükleri hedeflediğini de göstermiştir. Politik özgürlükler konusunda ortaya koyduğu kararlı ve ısrarlı tutumu ile, reformist sendika liderlerini aşmıştır. Emekçilerin, sendika yönetimlerinin reformist barikatlarını aştığı nokta tam da burasıdır. Kamu emekçileri sokulmak istenen ekonomizm kısır döngüsünü kırdı. Aynı durum Türk-İş ve diğer sendikaların kitlesel eylemlerinde de görüldü. Sendikaların burjuva yönetimlerinin bilinçli-planlı çabalarına rağmen, işçiler politik özgürlükler konusunda ısrar etmiştir. Eylemlerde aktif olarak yer alan işçi yoldaşlarımız, eylemci işçilerin artık eski ılımlı sloganları bıraktıklarını ve daha radikal sloganlara yöneldiklerini belirtiyorlar. Kamu işçisi olsun, kamu emekçisi olsun, tüm ücretli emekçiler gerek politik hedeflerde gerekse pratik tutumda olsun devamlı olarak devrimci yönde gelişim gösteriyor. İşçi sınıfı devrimciyleştikçe, olaylar devrimci yönde geliştikçe, her türlü reformist barikat da aşılmış olacaktır.

Yüz binlerce işçinin eyleme geçmesinin bir nedeni toplu sözleşmelerin tıkanması, yani ekonomik nedenlerdir. Ekonomik nedenler kalkış noktasıdır; son noktayı politik eylemler ve devrim koyacaktır. Ekonomik istemler en kısa sürede politik bir karakter kazanıyor. Devlet-tekel bütünleşmesi koşullarında başka biçimde olamaz. Ekonomik istemler eylem olmadan gerçekleşmiyor. Artık toplu sözleşmelerin masa başında çözülmesi dönemi kapanıyor. Böylece, eylem, yalnızca eylem geçerli hale geliyor. Oysa ki, sermaye, hükümet ve burjuva sendikacılar, işçilerin eylem alanına, sokağa çıkmaması için ne kadar çaba gösterdiler. Onca baskıya, engellemelere ve tehditlere rağmen, işçiler sokağa çıkıyor, direnişe geçiyorsa bu, durumun devrimci olduğunu, çelişkilerin keskin olduğunu gösteriyor. Kapitalist düzen ve burjuvazi, gün be gün işçi sınıfını kavgaya itiyor. Sınıf kavgası gelişmenin itici gücüdür.

İşçi sınıfının tüm üyeleri henüz mücadeleye atılmış değildir. Ne var ki, toplumsal ve politik koşullar işçi sınıfının geride kalan üyelerini de eyleme itiyor, örgütlenmeye zorluyor. Eylemlerde ve eylemci işçilerin sayısında belirgin bir artış var. Bu durum, halen devrimci durumu kabul etmeyenlere en açık yanıtıdır. Burada akılda tutulması gereken nokta, işçilerin büyük engellemeler ve baskılara rağmen eyleme gitme-

Hepimizin bildiği gibi, ülkelerimizde yöneten sınıfın egemenliği, tarihinin en derin bunalımını yaşamaktadır. Bir yandan Türkiye işçi ve emekçilerinin sömürüye karşı verdikleri mücadelenin nitelik olarak daha bilinçli ve iktidar hedefini sezgiyle de olsa önüne koymaya başladığına tanık oluyoruz. Barışçıl eylemler yerini çatışmalara, pasif grevler yerini işyeri işgallerine, polis karşısında pasif duruş yerini polisle çatışmaya bırakmaya başladı.

Öte yandan Kürt halkı on yıllardır süren ezilen ulus durumuna, horlanmaya, inkar edilmeye son vermek için on yıldır sürdürdüğü savaşı, son bir kaç yıldır faşist devletin temellerini sarsacak boyutlara vardırmıştır.

Kürt halkının yiğit evlatları, gerillalar, devletin imha savaşı taktiklerine büyük bir cesaret ve kahramanlık örneği ile karşı koymakta, devletin tüm militarist güçlerine darbe üstüne darbe indirmektedir. Faşist devlet, varını-yoğunu ortaya koymasına rağmen, gerilla savaşını bitirmek bir yana, gelişmesini dahi engelleyememiştir. Bugün, Kuzey Kürdistan'ın pek çok yerine devlet güçleri ayak basamamaktadır. Ordu, polis gibi kurumların dışında, devletin kurumları etkilerini yitirmişlerdir. Burjuva partileri işlevsizleşmiş, devletin halk üzerindeki manevi etkisi tümüyle ortadan kalkmıştır. Elbette, faşist devletin Kürdistan'daki egemenliğini sarsan sadece gerilla hareketi olmamıştır. Gerilla hareketiyle birlikte, ona güçlü destek veren ve kendisi de güçlü eylemlere kalkışan Kürt halkının önemli bir payı vardır. Kürt halkının önemli bir kısmı, bugün önemli ölçüde silahlanmış ve silahlanmaya devam etmektedir. Bu olgu dahi, Kürt halkının artık bir daha eski konuma sokulamayacağını göstermeye yetmektedir.

Burjuva sınıf ve onun adına iktidarı yürütenler, egemenliklerini tehlikede gördükleri her dönem, sınıf düşmanlarını yenmek için, devrimci tutsakları teslim almayı daima temel bir politika olarak benimsemişlerdir. Bundan ötürü 12 Eylül dönemi, uzun bir süre, devrimci tutsakların teslim alınmaya karşı direnişleriyle, devletin onları teslim alma savaşına sahne olmuştur. Devlet bugün de bu politikadan vazgeçmiş değildir. Dün teslim alamadıklarını, egemenliğinin sarsıldığı bu dönemde, bugün saldırılarla teslim almaya çalışmaktadır. Faşist devlet, bu yöntemle, savaştığı sınıfın moralini ve onurunu,

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

o sınıfın öncülerini teslim alarak, kırmaya, çiğnemeye çalışmaktadır. Fakat, burjuvazinin bu çabaları boşuna. Dün, darağaçlarında, işkencehanelerde, insanlık dışı koşullarda dahi boyun eğmeyenler bugün de faşist devletin saldırılarına kararlılıkla karşı koymaktadır. Açık grevleri ve direnişler bugün Türkiye ve Kürdistan'ın tüm cezaevlerine yayılmıştır.

Onbin yurtsever tutsak, kendi halkının mücadelesine destek vermek için açık grevine yatmış ve binlerce devrimci tutsak onlarla dayanışma eylemine girmiştir. Yurtsever tutsaklar ve onları destekleyen tutsak aileleri, aralarından ölümler verme pahasına direnişleri sür-

dürmüşlerdir. Dört yurtseverin ölümü pahasına sürdürülen bu eylem faşist devletin Kürt ve Türk halklarını asla teslim alamayacağını bir kez daha göstermiştir.

Bu ve bundan önceki direnişlerde tutsak ailelerinin devrimci tutsaklara verdiği desteğin önemi, polisin tutsak ailelerine saldırısından da anlaşılmaktadır. Tutsak ailelerinin devrimci tutsaklara destek eylemleri, devrimci tutsakların moral ve coşkusunu arttırmakla kalmamış, ailelerin devlete karşı önemli bir mücadele potansiyeli olduğunu da kanıtlamıştır. Evlatlarımız, kardeşlerimiz, eşlerimiz, zindanlar-

da direnerek, darağaçlarında, işkencehanelerde, dağlarda yaşamlarını ortaya koyarak kapitalist sömürü düzeninden kurtuluşun yolunu ve yöntemini bize göstermişlerdir. Şimdi, onlarla beraber olmanın, onların yanında olmanın, onların yolunda yürümenin zamanıdır. Bu sömürü düzenine karşı sadece bir direniş içinde değil, bir saldırı halinde de bulunmalıyız. Çünkü ancak bu saldırılar ki, bizi ondan büsbütün kurtaracaktır.

Devrim yolunda can verenler bize bu yolu açmışlardır. Onlar, özveri ve kendini feda etmenin örneğini oluşturdular. Onları örnek almak, onların yarattığı değer ve mirası yaşatmak bizim ve bizden sonra gelecek kuşakların sorumluluğudur. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, kendilerinin kurtuluşu için yaşamlarını feda eden kahramanları asla unutmayacaklardır.

**BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!**

Cezaevelerinde bulunan 10 binin üzerinde yurtsever devrimci tutsağın gerçekleştirdiği açlık direnişlerinde, polis saldırısı ve devletin baskısı direniş başlar başlamaz gündeme geldi. Açlık direnişleri sürecince, gerek açlık direnişine devam eden yurtsever tutsaklar, gerekse direnişe destek veren tutsak yakınları çok boyutlu saldırılarla karşılaştılar. Birçok aile, polislin engellemesi, tehditleri, işkencesiyle karşılaştı. Cezaevelerindeki yurtsever tutsakların sağlık durumları bozuldu ve cezaeveleri yönetimleri bu konuda bilinçli olarak umursamaz davrandılar. Açlık direniş sırasında yaşamını yitirenler olmasına rağmen, faşist burjuva basın, olayı yazmadı bile...

Açlık direnişinin ilk haftasında tutsak yakınları **Beyoğlu, İstiklal Caddesi**'nde bir yürüyüş gerçekleştirerek Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yaptılar.

Diyarbakır HADEP Bağlar Merkez İlçe Binası'nda açlık direnişi yapan tutsak yakınları 15 Ağustos 1995'te gözaltına alındı. Tutsak yakınları bu durumu protesto etmek için HADEP İl Binası'nda tekrar açlık direnişine başladılar.

İstanbul, Sultanahmet'de oldukça kalabalık bir kitlenin katılımıyla yapılan basın açıklaması polis zoruyla dağıldı. Çoğunluğunu tutsak anaları ve yakınlarının oluşturduğu, onlarca insan, polis saldırılarıyla yaralandı ve yaralı olarak gözaltına alındı.

Açlık direnişinin 24. gününde, yakınlarıyla görüşmek üzere **Diyarbakır Merkez Kapalı Cezaevi**'ne giden aileler, cezaevinin keyfi tutumuyla karşılaştılar, yakınlarıyla görüşülmediler. Aileler bu keyfi tutumu protesto etmek için, cezaevi önünde oturma eylemi yaptılar.

Tutsak yakınlarının **Rafah Partisi Binası**'nda başlatıkları açlık direnişi, Rafah partisinin, aileleri kendi eliyle polise teslim etmesi ve tutsak yakınlarına saldırısıyla son buldu.

Açlık direnişinde bulunanların sağlık durumunu incelemek ve bilgi edinmek amacıyla Diyarbakır'a gelen Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu avukatları **Diyarbakır E Tipi Cezaevi**'nde yine keyfi bir engellemeyle karşılaştılar ve cezaevi'ne alınmadılar. Heyet teröristleri ise dövülerek gözaltına alındı.

Onbinlerin başlattığı açlık direnişine destek vermek amacıyla **İstanbul 1 Mayıs Alanı**'nda coşkulu bir yürüyüş yapıldı. Kürt anaları, zılgırlar ve zafer işaretleriyle yürüyüşün en önünde idiler.

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan **TKEP/LENİNİST** davası tutsakları Kürt ulusunun, ulusal, sınıfsal kurtuluş mücadelesini desteklediklerini belirterek, içinde bulunduğumuz süreçte iç savaşı yükseltmenin kalıcı bir başarı sağlamanın tek yolu olduğunu vurguladılar ve onbinlerin açlık direnişine kendileri de, on günlük açlık direnişine giderek destek verdiler.

Batman E Tipi Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar, tahliye edilenlerin, cezaevi önünden polisçe gözaltına alındıklarını belirterek, bu durumu ve cezaevi yönetiminin devletle işbirliğini kınadılar.

Gözaltında öldürüp, "intihar etti", "kendini öldürdü" türünden asılsız açıklamalar, son günlerde iyice arttı. Sinan Demirbaş isimli genç de gözaltına alındıktan bir süre sonra cesedi ailesine teslim edildi. Demirbaş'ın babası "Devletin gençlere kin duyduğunu ve oğlunun hakkını arayacağını" söyledi.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde baskılar ve yasaklamalar yoğunlaşıyor. Görüş kabini'nde, görüşçülerin ve tutukluların yanında asker bulundurma, cam bölmelerin duvarla bölünmesi gibi yeni yöntemlerle görüş hakkını gaspetmeye çalışan cezaevi idaresi, tutsak yakınlarının direnişleriyle karşılaştı. Tutsak yakınları görüş koşullarının iyileştirilmesi için, Adalet Bakanı ile görüşmek üzere gittikleri CHP İl Binası'na sokulmadılar. Aileler DHP'nin devlet-işbirlikçi yüzünü pratikte bir kez daha görerek, farklı girişimlerde bulunmaya çalıştılar.

Ümraniye Cezaevi, çok yakın bir zamanda açıldığı halde, hak ihlalleri ile baskılar, tutsaklar cezaevinin kapısından girerken başlıyor. Avukatlar dahi müvekkilleriyle görüşmeye gittiklerinde, çok sıkı aranıp, teknik cihazlarla arama yapıldığı halde üst-başları ve dava dosyaları didik didik ediliyor ve karıştırılıyor. Cezaevinde tutsaklara sıcak su verilmiyor. Tutuklular banyo ihtiyaçlarını soğuk suyla karşıyorlar. Yemekler yemeyecek kadar kötü ve miktarı çok az. Tutsaklar koşullarında yemek hazırlayamıyorlar, çayı bile cezaevi kantininden parayla alıyorlar. Cezaevi kantininde fiyatlar normalin çok üzerinde. Görüş günleri hafta bir gün ve her tutsak için yarım saatle sınırlı. İçeride gazete ve kitap alınmıyor, sadece faşist burjuva basına izin veriliyor. Tutsak yakınları bu durumu protesto etmek için, bir hafta görüşlere gitmediler ve cezaevi önünde basın açıklaması yaptılar.

Sağmalcılar Cezaevi'nde hak gaspları artıyor. Cezaevi dağıtılmak istendiği için yeni tutuklular, doğrudan Ümraniye Cezaevi'ne gönderiliyorlar. Daha dün kadar cezaevinde olan şeyler, şimdi yönetimce engelleniyor. Haftalık ve aylık yayın organlarının cezaevine sokulmasına izin verilmiyor. Ziyaretler sırasında, tutsak yakınlarına sataşma, rahatsız etme olayları yaşanıyor. Sağlık durumları ciddi olduğu halde, hastaneye götürülmeyen tutsaklara hakaret ediliyor, tedavi hakkı keyfi olarak kullanılmıyor. Birtakım zorlukla hastaneye gitmeyi başaran tutsaklar ise, bu kez astsubayların engellemesi ve saldırısıyla yüzyüze kalıyorlar. Bu arada Sağmalcılar Cezaevi önünden özellikle görüş günlerinde, görüşçülerin cezaevi kapısından çıkarken gözaltına alınması olayları sıkça yaşanıyor. Bunun son örneği, ziyarete giden dört tutsak yakınının cezaevi önünden polisçe gözaltına alınmasıydı. Olayın sonrasında durumu protesto etmek için cezaevine giden tutsak yakınları cezaevi yönetim odası'nı işgal ettiler. Gece 02.30 sıralarında bitirilen işgal sonrasında, eylemi gerçekleştiren tutsak yakınları, polis saldırısıyla gözaltına alındılar. Sağmalcılar Cezaevi'nden devrimci tutsaklar adına yapılan açıklamada, tüm bunlara dikkat çekilerek, "Siyasi tutsaklar olarak bu güne kadar onurumuzla yaşadık, bundan sonra da böyle yaşayacağız hak gasplarına göz yummayacağız" denildi.

Kürdistan cezaevlerinde yurtsever tutsaklara yönelik saldırıların bir parçası olan itirafçılığa politikası gittikçe yaygınlaşıyor. **Diyarbakır E Tipi Cezaevi**'nde devrimci tutsakların kaldığı tutsakların yanına yerleştirilen itirafçılar, devrimci tutsaklara saldırdı. Aileler, Diyarbakır Cezaevi'nde olaası bir katliam provasının yapıldığını belirterek demokratik kitle örgütlerinin bu konudaki duyarsızlığını eleştirdiler. Aileler, ayrıca baskıların son bulması için birlikte hareket etmek gerektiğini vurguladılar.

TIYAD, 29 Ağustos Salı gecesi polis saldırısına uğradı. Arşivine polisçe el konulup, eşyaları tahrip edilen derneğin çalışanları, bu baskılarla daha önce de karşılaştıklarını, bu baskıların kendilerini yıldıramayacağını belirttiler ve olayın ertesinde basın açıklaması yaparak, bu tür saldırılara karşı devrimci demokrat çevreleri birlikte tavır almaya çağırdılar.

DETAK'tan Haberler

DETAK, onbinlerin geniş çaplı açlık direnişine dayanışma ve destek ziyaretinde bulundu. Kürt ulusunun hakkı mücadelesini desteklediklerini belirten DETAK'lı aileler, savaşın ancak sömürü sisteminin ortadan kalkmasıyla son bulacağını, Kürt ulusunun ağır bedeller ödeyerek oluşturduğu mücadeleyi çözümlen zafere taşındırılması için halklarımızın "Mücadele Birliği" şiarı etrafında bir araya gelmesinin önemine değindiler. Gerçek ve kalıcı bir barışın, ezen ve ezilen ayırımının ortadan kalktığı zaman sağlanabileceğini vurguladılar. Destek ziyaretinde tutsak yakınları ile söyleşiler yapıldı, halılar çekildi, marşlar söylendi.

Açlık direnişinin ilerleyen günlerinde İstiklal caddesinde yapılan geniş katılımlı yürüyüş sırasında da DETAK'lı aileler "Kürt Halk Yalnız Değildir" anlayışıyla yürüyüşe katıldılar. Zılgıların atıldığı ve Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yapıldığı eylemde, polis saldırıya yaklaşımları kitleyi daha da coşturdu. Yiğit Kürt anaları, "Evlatlarımızı katlediyorsunuz, bize de mi ayınsını yapacaksınız, haydi yapın ne duruyorsunuz" diyerek meydan okudular.

DETAK, Bakırköy'de girdiği çatışma sonrası sağ olarak ele geçirilip gözaltında katledilen TKEP/LENİNİST LGB Savaşçısı TARIK ZİYA YILDIRIM ve aynı günlerde İzmir Buca Cezaevi'nden arkadaşlarıyla birlikte gerçekleştirdiği özgürlük eylemi sonrasında polisçe katledilen Ali Rıza Kurt adındaki DHKP-C savaşçısı ile ilgili basın açıklaması yaptı. Açık katliamların, baskıların devrimcileri asla yıldıramayacağını vurguladı.

DETAK'lı Aileler, Toprağa verilmek üzere Silivri'ye götürülen Tarık Yıldırım'ın cenazesine katılmak üzere Silivri'ye gittiklerinde polisçe gözaltına alındılar.

DETAK, İstanbul Sanayi Mahallesi'nde yapılan Ali Rıza Kurt isimli devrim savaşçısının cenaze töreninde "Devrim Savaşçuları Ölümsüzdür" pankartı ile yer aldı. Cenazede yiğit gerilla Tarık Yıldırım'ın resimleri taşındı. "Ali Rızalar, Tarıklar Ölmez", sloganları atıldı. Eylem sonrası çıkan çatışmada, gözaltına alınanlar arasında DETAK'lı tutsak yakınları da vardı.

DETAK, Tarık Ziya Yıldırım'ın mezarı başında yapılan anma törenine katıldı. Tören sırasında "Mücadelelerimiz Mücadelemizdir - Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri -" pankartı açıldı.

DETAK, 3 Ağustos tarihinde gözaltına alınan Ayfer Ercan'a ilişkin bir basın açıklaması yaptı. Ayfer Ercan'ın ölümü yüzüze bulunduğu, sağlık durumunun kötü olduğuna dikkat çekilerek, gözaltında kayıplara ve işkenceye karşı kamuoyuna acil girişim çağrısı yapıldı.

DETAK, 18 Ağustos'ta Genç Ekin Sanat Merkezi'nde Devrim Savaşçılarını Anma Programı düzenledi. Devrim Savaşçılarının resimlerinin yer aldığı geniş bir sergi yanında DETAK kalem ve çakmaklarının satıldığı bir stand açıldı. Standın geliri Tarık Yıldırım isimli devrimcinin mezarının yapımına ayrıldı.

Dost gruplardan Koma Agire Jıyan ve Genç Ekin

Müzik Grubu izleyenleri coşturdular. Ayşe Gülen Halk Sahnesi, programa devrim savaşçılarını ve mücadeleyi anlatan derlemeleriyle katıldı. FOSEM ise bir gerillanın mücadeleye uğurlanışını canlandıran bir video gösterisi sundu. Programda devrim savaşçılarının yolundan yürüneceğini ve zaferin ergeç kazanılacağını vurgulayan konuşma metni ve gönderülen mesajlar okundu. Bir oğlu katledilen, diğer oğlu da cezaevinde bulunan bir tutsak anası da yaptığı konuşmayla programa coşku ve moral kattı.

DETAK, 25 Ağustos'ta, 1993'te polisçe girdiği silahlı çatışmada katledilen TKEP/LENİNİST -LGB gerillası Yaşar Bulut'un mezarı başında yapılan anmaya katıldı. Devrimci tutsak yakınları daha sonra aynı mezarlıkta bulunan DHKP-C savaşçısı Ayşe Nil Ergen'in mezarını ziyaret etti.

DETAK, TİYAD'a yönelik gerçekleştirilen polis baskınına kinadı. Baskıların devrimci çevreleri yıldıramayacağını belirtti.

••• RÖPORTAJ •••

O bir ana. Yüreği beş parçaya bölünmüş. Önceleri yalnız evlat özlemi ve sevgisi var yüreğinde... Ama artık bir o kadar da ezilmiş, hor görülmüş halkın mücadelesine sevgi duyuyor. Bu sevgi onu devrimci tutsaklarla kaynaştırıyor, bütünleştiriyor. Beş çocuğu varken, şimdi binlerce, onbinlerce çocuğu var... Üstelik direnen, üstelik onurlu, üstelik ölümüne savaşçı... Evet, yıllarca ezilmiş, sömürülmüş, horlanmış bir ulusun anası. "Zafer Bizim Olacak!" diyor. DETAK olarak onunla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DETAK: - Merhaba, M. Ana,

M. ANA: Merhaba.

DETAK: - M. ana öncelikle sana şunu sormak istiyorum; kaç çocuğun ve onların durumu hakkında bize bilgi verebilir misin?

M. ANA: - Beş çocuğüm var, ikisi cezaevinde. Şu an Yozgat'ta bulunan oğlum otuz iki yaşında. İdam aldı. Altı yıldır cezaevinde. 23 yaşında olan küçük oğlum 15 yıl aldı, 5 yıldır cezaevinde. Diğer çocukları duyar-sız.

DETAK: - Çocukları ve onların mücadelesi hakkında ne düşünüyorsun?

M. ANA: - Onlar benim arkadaşım, yoldaşım. Haklı olduğumuzu düşünüyorum. Zafer bizim olacak diyorum.

DETAK: - Çocukları devrimci olmadan önce ve olduktan sonraki yaşantı hakkında bize bilgi verebilir misin?

M. ANA: - Şu an, önceki yaşantımın yoz olduğunu düşünüyorum. Çocuklarımla üzerlerine titreyerek onları büyüttüm. Ama ezildiklerini, sömürdüklerini söylemedim. Devrimci olduklarını öğrendiğimde karşı çıktım. Haklı olduklarını biliyordum ama, onları kaybetmekten korkuyordum. Artık onların yoluna inanıyorum.

DETAK: - M. Ana, hiç gözaltına alındın mı? Tavn nasıl oldu?

M. ANA: - Ne sen sor, ne ben söyleyeyim. Sayısını unuttum. Defalarca işkenceye alındım. Hatta bir seferinde çocuklarımla benim gözümün önünde işkence yaptılar. Çiğlikten dağı taşı eritiyordu, ama direnmek gerekiyordu, direndim.

DETAK: - Sürekli açlık grevleri oluyor. Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?

M. ANA: - Haklarını almak için yapıyorlar. Ben de destek veriyorum onlara. Tüm çocuklarımla için bir tek canım var gerekirse onu da veririm.

DETAK: - Çocuklarımla sahiplenmeni engellemeye çalıştılar mı?

M. ANA: - Evet, cezaevi kapısında çocuklarımla sahip çıktığımız için bize saldırdılar. Buralara gelmeyin dediler. Dinlemedim. Bu yolda ölürsem de mutluluk duyacağım.

DETAK: - Asker ve polise karşı yaklaşımın ne?

M. ANA: - Asker de halka hizmet ediyor diyerek düşmana hizmet ediyor. Eğer ekme davası ise gitsin simit satsın, hamallık yapsın. Asker de bizim evladımız ama, yoksulun çocuğu, askerde halkımıza karşı savaşıyor. Zengin çocukları askerlik yapmıyor. Askerdekiler silahları emir verenlere çevirsinler.

DETAK: - M. Ana, son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

M. ANA: - Ben şunu söylüyorum. Kürd-Türk hepsi bizim halkımız, gelsinler ortak düşmana karşı hep birlikte mücadele edelim. İnsan gibi yaşayalım.

Kimileri direnç çiçekleridir.
En onurlu kısmında noktalarlar yaşamı.
Kavga içinde, kavga ederken.
Didar Abla,
Sen de bu direnç çiçeklerinden
biriydin.
Anını yaşatacağız.

"Soruyorum size, beyin yargılanabilir mi? Eleştirerek, sorgulayarak, aynı hatalara sizler de düşmeyeziniz diye soruyorum, beyin yargılanır mı? Savcılar, çocuklarımızın beyinlerini yargıladıklarını söylüyor. Hangi beyin yargılanır, hangisi yargılanmaz? Biz onların yargılamayacağı beyinlere sahip çocuklarımla yetiştirelim? Düşünmeyen, bir şey bilmeyen, nemelazımcı beyinler üretecek bir aşı var mı? Söyleyin lütfen..."

DİDAR ŞENSOY

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma İçin
Hesap Numaramız
İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hesap No: 1047 30000 627417

E DÖNÜŞECEKTİR

si; eylemlerin sayısının artmasıdır. Burjuvazinin yönetemediğinin bundan daha iyi bir kanıtı olur mu?.. Türkiye işçi sınıfı esas olarak ekonomik mücadele geleneğine sahiptir. Politik mücadele yönü, yani "ihtilalci" yönü ikinci planda kalmıştır. İşçilerin 60 ve 70 yıllarındaki büyük eylemleri ekonomik mücadele alanında ortaya çıktı. İşçiler, ekonomik mücadele yıllarında büyük baskılar gördüler ve aç kaldılar. Açlığa ve baskılara karşı uzun yıllar dayanmak işçi sınıfının kavgadaki dayanıklılığını gösteriyor. Bu ise, Engels'in dediği gibi "ihtilal yapmak" kadar önemlidir. Türkiye işçi sınıfı ekonomik mücadele süzgecinden geçerek; mücadele ve örgütlenmede yetkinleşmiştir. Günümüzde devam eden işçi direnişlerinin kalkış noktası ekonomiktir; ancak gerek bilinç düzeyi, gerek se de örgütlenme ve mücadele birikimi dünle kıyaslanmayacak kadar ileridir. İşten atılan, aç bırakılan işçiler günlerce, aylarca hatta yıllarca direnerek kavgada dayanıklılığın ve yürekliliğin yeni örneklerini yaratıyorlar.

İşçi sınıfı ve O'nun bir parçası olan kamu emekçileri son büyük eylemlerle mücadele birliğini pratikte ortaya koymuş, maddi güce dönüştürmüştür. Büyük işçi eylemleri hep işçilerin mücadele birliğinin somut örnekleri olmuştur. 15-16 Haziran büyük İşçi Eylemi olsun, son yıllardaki büyük eylemler olsun, tüm büyük işçi eylemleri mücadele birliğinin sonucu gerçekleşmiştir. İşçilerin, sermayeye ve faşizme karşı mücadele birliği yalnızca geçici eylemlerle sınırlı tutulmamalı; tüm eylemlerin ve mücadelenin temeli olmalıdır. Yalnızca mücadele işçi sınıfını ileri götürür, o halde işçi sınıfının birliği bir mücadele birliği olmalıdır. Başarı ve zafer ancak bu yolla kazanılır.

İşçilerin mücadele birliği tüm işçi sınıfını kapsamalıdır. Bunun en iyi araçları ise işçi-fabrika komite ve konseyleridir. Yalnızca işçi komite ve konseyleri, işçi sınıfının tüm üyelerini, yani gündelikçi işçiyi dahil tümünü kapsayabilir. İşçi konseyleri (işçi meclisleri) yüzyılımızın ortaya çıkardığı en kitlesel ve en etkin kitle örgütleridir. Yeniden büyük bir güçle mücadeleye atılan işçi sınıfı mücadele ve örgütlenmesini komite ve konseylere dayandırırsa daha ileri gideceği kesindir. Her işçi eylemi, bunun zorunluluğunu işçilere daha açık olarak kavratıyor.

Bugüne kadar sürekli devlet güçleri ile çatışma içindeyken, son büyük eylemlere yönelenler de devlet güçlerinin ablukası ile karşı karşıya geldiler. Böylece işçiler yaşayarak devletin sınıfsal niteliğini kavlıyorlar. Gelişmeler gösteriyor ki, bundan sonra daha fazla işçi, devlet güçleri ile çatışma ile karşı karşıya kalacaktır. Zor sınıf mücadelesinin ve devrimin kaldıracı haline geliyor. Devletin karşı-devrimci zor'u, beraberinde işçi sınıfının ve halkın devrimci zorunu getirdi. Her yeni işçi eylemi bunu tekrar tekrar doğruluyor.

İşçi eylemleri zaman zaman düşüş gösterse de, genel gidiş eylemlerin yükselmesi yönündedir. Büyük bir güçle ezilmediği sürece, mücadele daha da yaygınlaşacaktır. Süreklilik gösteren kitle eylemlerinin belli bir noktada nitelik sıçraması yapacağı kesindir. Nicelik, niteliğe dönüşecektir.

Devrimci İç Savaşta

Askeri Sanatın Önemi

Savaş sanatı ve askeri taktik, askeri tekniğin gelişim düzeyi ile ilgili olduğu kadar hiçbir şeyle ilgili değildir. Savaşlar ve devrimler tarihi incelendiğinde, askeri taktik ve savaşın, değiştikleri ve ilerledikleri oranda, aslında, askeri tekniğin gelişimine dayandığı görülecektir. Ne var ki, askeri tekniğin gelişimini de, nihayetinde, ekonomik yapı ve özellikle onun bir unsuru olan üretici güçlerin gelişimine dayanır. Engels, bunu, **Anti-Dühring** adlı eserinin **Zor Teorisi** başlıklı bölümünde şöyle ifade eder: "Silahlanma, birleşim, örgütlenme, taktik ve strateji, her şeyden önce, zamanın üretim ve ulaşım olanaklarının ulaştığı aşamaya bağlıdır."

Özellikle barutun Avrupa'ya gelişi, ateşli silahları askeri alanda kullanıma sokmuş ve savaş sanatında kesin bir devrime yol açmıştır. Silahlı kuvvetlerin örgütlenme biçimlerini de değiştiren bu gelişmeler, 18. yy. ve 19. yy. burjuva devrimleri için temel önemde gelişmeler oldular. Artık, yıkılmaz gibi görünen, feodal soyluların kaleleri bir bir yıkılıyor, iç savaşlarda ilkel mızrak ve diğer silahlar yerlerini, toplara ve diğer silahlara bırakıyordu. Denebilir ki, askeri teknikteki gecikme, bir anlamda burjuva devrimlerini geciktiriyordu, ya da tersinden ifade edersek, burjuva siyasal devrimlerini, bir anlamda savaş tekniğindeki söz konusu gelişmeler olanaklı kıldı. Artık ordular, bir başka şekilde örgütlenme düzenlerine gidiyorlardı. Örneğin Alman Kralı II. Frederick, ordusunda **saf taktiği** ile yeni bir organizasyona giderken, Amerikan bağımsızlık savaşında **Müfreze** örgütlükleri kullanılmaya başlanmıştı. Fransız devrimi ise, **kolon düzeni** gibi bir örgütlenme düzeniyle, savaş sanatına katkıda bulunuyordu. En sık başvurulan ve anılan örgütlenmelerde kullanılan tüfekli-tabancalı piyadeler ve topçu birlikleri oldu. Engels, yine aynı kitabında: "Bu modern piyade, tarihimizden alınacak ilk derstir. İkinci ders ise, ... orduların, orduların, bütün örgüt ve çarpışma yöntemlerinin, buna ilişkin olarak da zafer veya yenilginin; maddî, yani ekonomik koşullara, insan ve silah malzemesine ve dolayısıyla, halkın ve teknik gelişmenin nicelik ve niteliğine bağlı bulunduğu durdur. (...) Teknikteki ilerlemelerin, askeri alanda kullanılır

hale gelir gelmez ve kullanılır kullanılmaz, ordu kumanda mevkisinin arzusu hilafına bile olsa, savaş yöntemlerinde, ani ve neredeyse şiddetli değişiklikler yarattıklarını ve gerçekten bu alanda devrim yaptıklarını, türlü olaylarda gördük." diyerek, askeri teknikteki her gelişmenin, askeri taktik ve savaş sanatında nasıl ve ne yönde bir değişime yol açtığını anlatır.

Yüzyılımız daha başlarken, askeri teknikteki her gelişmeyi, savaş sanatında ve askeri taktiklerdeki bir ilerlemeyle karşılamıştır. Daha geçen yüzyıl, yüksek kalibreli modern silahlar, önceki içten dolmalı ve bir kaç atımda kullanılmaz hale gelen silahların yerini alınca, savaş sanatı ve onu kullanacak sınıflar için çok önemli gelişmeler zorunlu hale geliyordu. Peşi sıra, uçaksavarlar, roketler, füzeler havan ve geri tepmesiz toplar, makineli ve ağır makineli silahlar, tank ve füze bataryaları ve daha bir çok gelişmelerin yanı sıra, bu gelişmelerin koşulladığı, burjuva ordu ve savaş güçlerinin örgütlenişindeki, konumlanışındaki ve yetkinliğindeki gelişmeler, proletaryanın da devrimci savaş için birçok gelişmeye neden oluyordu.

Bilindiği gibi, genel olarak, 1848 devrimlerine kadar, proletarya ile burjuvazi arasındaki iç savaşlar, barikat taktiklerine dayalı sokak savaşları biçiminde gelişti. Ayaklanmalar, dar sokak ve caddelerde kurulan barikatlarla ve daha önemlisi, silah ve askeri teknikteki durumun, her iki sınıf için, henüz açık bir dengesizlik oluşturmadığı basit ateşli silahlarla, asıl olarak bir cephe ve mevzi savaşları şeklinde gelişmiş, barikat, dayandığı ve direnci oranında gücünü kabul ettirmiş, düşmanı üzerinde manevi etkilerle onu bölmüş, bazı grupları yanına çekmiş, nihayetinde dağıtmıştır. Engels, Marx'ın **Fransa'da Sınıf Savaşlarını** adlı eserine yazdığı önsözde, bu devrimleri askeri teknik ve taktik açıdan irdelemiş, daha o zaman, barikatın, klasik sokak savaşları, iç savaşta ve ayaklanmalarda eskisi gibi rol oynamayacağını, gelişmelerin ve koşulların, barikatlar için elverişsiz olduğunu belirtmiştir. Engels, askeri teknik ve savaş sanatındaki gelişmeler ile bunlar karşısında

1848 devrimlerinin özelliklerini karşı karşıya koyarak şunu söylemiştir: "Şu halde, ilerdeki bir sokak çarpışması ancak bu elverişsiz durumu başka etmenlerle telafi edebilirse, zafere ulaşabilecektir." Yine Engels'in deyimiyle, o zamandan bu yana çok şey değişti. Üstelik barikat taktikleri, maddi bir güç olan iç savaşta, maddi bir etkiden çok, mânevi etkileri daha ağır basan bir savaşım yöntemiymiş. Doğrusu, askeri teknik gelişip ilerledikçe, barikat, bir ayaklanma için temel önemdeki kuralı, **saldırı** kuralını artık **işletemiyordu**. Aksine, ayaklanmanın olmazsa olmaz saldırı ruhu yerine, kahredici bir savunma güdüsünü hakim kılarak, ayaklanmanın gücünü ve enerjisini karşı-devrim üzerindeki direkt dağıtıcı baskısını ve dinamizmini kırar hale geliyordu.

Engels, yanılmamıştı. Proletarya, 1905'te Moskova'da yeniden ayaklanıp, karşı devrime iç savaş açtığı anda, 19. yy. barikat taktikleriyle yetinmemiş, "başka etmenlerle", Lenin'in "yeni barikat taktikleri" olarak isimlendirdiği etmenlerle kendisini telafi etmiştir. Yiğınlar, 19. yy. devrimlerinde olduğu gibi, büyük ve yiğinsal kalabalıklarla barikatlar kurup, basit tabanca ve silahlarla yapılan barikat savaşlarıyla yetinmemiş, **gerilla savaş taktiklerini** de kullanmıştı. Bu taktikler, ikişer-üçer-beşer-onar kişilik silahlı grup ve birliklerle uygulanıyordu. Son derece hareketli ve küçük olan bu birlikler, milis tarzında örgütlenmiş, barikatlar gibi tüm düşman dikkatlerini üzerine çekip tam bir hedef olmak bir yana, düzenli karşı-devrimci güçlere daha kolay saldırıyor, onlara daha çok kayıp verdiriyor ve bir eylem biçiminden diğerine geçişte çok daha fazla esnek olabiliyordu. Bunun yanında, Rusya'nın içinde bulunduğu o tarihsel süreçte, gerilla savaş yöntemleri, daha sık kullanılır olmuştu. Gerek örgütlü gerekse de köylü ve ezilen ulus kitlelerince uygulanan gerilla mücadelesini, Bolşevikler, proletaryanın ayaklanma taktiğine bağlamayı, bundan sonra önlerine koydular. Çünkü bu, aynı zamanda proletaryanın çıkarları açısından tarihsel bir kazanımdı da.

Ayaklanmalar ve iç savaşlar, artık başka bir savaşım yöntemini ortaya çıkarmış, devrimci koşulların varlığıyla, bunları geniş yiğınların kullanmasını sağlamıştı. Daha yüzyılımız başında, Rusya ve Almanya devrimlerinde, ayaklanmaların içinde, onlarla birlikte kendiliğinden kullanılmaya başlanan gerilla savaş taktikleri, bundan sonraki bütün devrimci kalkışmalara damgasını vurmuş, çoğu kez, son darbeyi vuracak silahlı halk ayaklan-

malarının dayandığı başlıca mücadele biçimi olmuştur.

Polonyalı bir komünist olan Larissa REISSNER, bizzat içinde yer aldığı 1923 Hamburg Ayaklanması'nı romansı bir tarzda anlattığı, yer yer ayaklanmanın askeri ve teknik açıdan çözümlemesini yaptığı **Hamburg Barikatları** adlı kitabında, bir yerde şöyle yazar: "Eski romantik barikatların modası geçmişti artık. Frigya şapkası takmış bir genç kız, eski yırtık bir bez pankart taşımıyor, beyaz tozluklar giymiş Versaylılar artık Yürekli Gamin'i top-tüfekle biçmiyor ve bir işçi son pistolünü uzun, eski namlusundan son kurşununu atarken, bir Latince öğrencisi dantel mendiliyle yarasını sarmıyor. Hey gidi günler! Savaş sanatı, bütün bu sevimli romantik saçmaları okul kitaplarının sayfalarına tikaadı. O saçmalıklar 1848'lerin barut dumanları ve söylenceleriyle bir arada kitaplarda yaşıyorlar sadece. Günümüzde savaş, başka türlü yapılıyor. Devrimci tüfeklerle hükümetin topları arasında yıkılmaz bir duvar olan barikat, çoktan hayal oldu. Barikat, artık savaşçıları korumaya yaramıyor, yalnızca bir engel görevi görüyor. (...) Evet, iç savaşın görünümünü, strateji ve taktiklerini tümüyle değiştiren bir başka özellik daha. İşçiler, göze görünmüyor, elle tutulmaz birer varlık sanki hepsi. Yeni savaş yöntemi, hiçbir silahın erişemeyeceği, hiçbir kurşunun işlemeyeceği karanlık bir kubbe olmuştur sanki. İşçilerin sokakta savaştığı yok, bu iş polise ve birliklere bırakılıyorlar. Milyonlarca gizli geçidi ve gizlenme deliği olan dev bir taşın oluşturan yeni barikatları, işçi sınıfı yerleşme yerlerinin bütün bodrumlarını, tavan aralarını ve evlerini kapsıyor. (...) Birlikler, açık caddeler boyunca ilerlemekten başka bir şey yapamazlardı. İşçiler ortada yoktu. Çaresizlik içinde ortalıkta dönen polisler, boş barikatları kurşun yağmuru na tutarken, birinci kat pencerelerinden bir yerlerinden hedefini bulan tüfekler, gözle görülmez, elle tutulmaz birer öldürücü gibi ortalığı kasıp kavurarak, ordu güçlerinin Barmbeck'i Salıgünü ele geçirme girişimlerini engelledi..." (Oda Yayınları, St. 88-89)

GERILLA TAKTİKLERİNİN VE ÖRGÜTLENMESİNİN ÖNEMİ

Gerilla savaş yöntemleri, Lenin'in **Gerilla Savaşı** adlı makalesinde açıkça ortaya koyduğu yiğın hareketinin bir ayaklanma noktasına gerçekleri ulaştığı ve iç savaşın büyük girişimleri arasında oldukça geniş bir aralık olduğu sırada **kaçılmaz** bir savaşım biçimi olarak kullanılmaya ve uygu-

lanmaya başlanıyor. Silaha dayalı mücadele biçimleri, başta ayaklanma ve gerilla mücadelesi, devrimci koşulların bir dokusu ve kaçınılmaz bir ögesi olduğu bir durumda her bir girişim, dar bir alanla yetinmez, bireysel ve köksüz bir olgu kapsamında kalmaz. Bu tür hareketler, bütün ülkeye yayılarak çok daha karmaşık ve uzun bir iç savaşın kopmaz unsurları olurlar. Bir iç savaş sürecinin, içine alacağı büyük girişimlerle, bunların arasında yer alan, kaynaştırıcı ve bütünleyici rol oynayacak küçük çatışmalar, iç savaşın bir biçimi olarak, küçük iç savaş kategorisinde değerlendirilebilir. Lenin, bu yüzden, gerilla savaşını, iç savaşın ve ayaklanmanın bir yolu olarak nitelenmekten kaçınmamıştır.

1905 Aralık Moskova Ayaklanması, gerilla savaşım yöntemleri kullanmış bir deneyim olarak ortaya çıktığında, Lenin ve Bolşevikler, dikkatlerini bu sorunda da yoğunlaştırdılar. Lenin, Moskova Ayaklanması Dersleri adlı incelemesinde "Askeri teknik, bugünlerde ondokuzuncu yüzyılın ortalarında olduğunda olduğu gibi değildir. Toplara karşı insan kalabalıklarıyla yürümek, barikatları tabancalarla savunmak dellik olur." diyerek, ayaklanmanın yeniden bir proleter savaşım biçimi olarak kullandığı gerilla taktiklerine dikkat çeker ve bunları tukaka ilan eden, alay eden oportünistlere ateş püskürür. Aksine O, Moskova Ayaklanması'nın bu taktikleri yeterince kullanmadığını, geliştiremediğini ve bu yüzden bunların yeteneklice kullanılmadığını söyler. Bütün partililere de, ayaklanmanın bu eksikliklerini "gidermeliyiz" diyerek açık bir çağrıda bulunur.

Bundan sonraki tüm devrim deneyimleri, gerilla savaşım yöntem ve taktiklerini geliştirdi, yetkinleştirdi. İspanya, Macaristan, Almanya, Yunanistan, Fransa ve daha bir çok Avrupa ve dünya ülkelerindeki proleterler ve emekçi yığınlar, devrimci iç savaşları, gerilla taktikleriyle geliştirdiler.

Marksizmin, 150 yıl öncesine dayanan zora dayalı devrim anlayışı bizzat işçi ve emekçi yığınların devrimci pratiğinde somut biçimler aldı, sürekli bir gelişme seyir izleyen yığınların devrimci eylemliliği, bir çok mücadele biçimi doğurarak, marksizmin teorik öngörülerini pratikte sınarken, aynı zamanda marksist teorinin gelişmesini getiriyordu. Marx ve Engels, 18. ve 19. yy. devrimlerini incelerken, kitlelerin pratik mücadelesine ilişkin herhangi bir sanat kadar sanat olan ayaklanmayı da ele aldılar. Hiç bir mücadele biçimi ve yönetimin peşinen reddetmeyen, onları, yaşamın

canlı pratiğinden çıkarak, yığın mücadelesini geliştirici tarzda ele alan Marx ve Engels gerilla mücadelesinin de büyük önemini, değişik vesilelerle dile getirdiler. Almanya'nın Fransa'yı işgalinde, Napolyon'un İspanya saldırılarında ortaya çıkan ulusal kurtuluş ve proleter savaşlarında kullanılan gerilla taktiklerini onayladılar. Kısacası marksizmin, silahlı mücadele ve onun bir biçimi olan gerilla mücadelesi karşısında tutumları, toplumun içinde bulunduğu nesnel durumun ve yığınların o andaki toplumsal pratiklerinin ayrıntılı ve denetlenebilir bir tahlilde kesinkes olumlu olmuştur.

Gerilla savaşım yöntem ve taktikleri, bugüne kadar ki toplumsal mücadeleler içinde gelişti, olgunlaştı. Kimi ülkelerde, devrimci iç savaşım geliştirmenin bir yolu olarak uygulanmakla kalmadı, sistematikleştirildi. Bunların bazıları yenildi. Fakat yenilmelerinin altında, temel olarak gerilla mücadelesine yaklaşım, onu taktik ve stratejik bütünlüğe sokma vb. gibi çabalar değil, toplumsal durumun ve evriminin ayrıntılı bir tahlilinin ve buna uygun mücadele biçimlerini konmayışı vardı. Bu konuda dünyadaki deneyimler çok öğreticidir ve bu yazının konusu olamayacak kadar geniş bir konudur. Fakat gerilla mücadelesini, bir mücadele biçimi, yöntemi ve askeri taktik anlamı açısından, günümüz yığın hareketlerini yansıtarak bazı yönlerden ele alınmalı. Çünkü gerilla taktikleri her zamankinden daha çok önem kazandı.

İçinde bulunduğumuz sürece, bir ayaklanma esasıyla yaklaşmak, bu anlamda bir pratik yaklaşım içinde olmak, baştan beri söyleye geldiğimiz gibi temel alınması gereken politik öncülüğümüzdür. Zaten gerilla mücadele ve taktikleri bizim için bu anlamda bir şeyler ifade edecektir.

Gerilla mücadele yöntemi, devrimci savaşım askeri taktiğinde hala başta gelen bir mücadele biçimidir. Modern toplumun bir sınıfı olarak proletaryanın onu kullanmasından çok daha öncele giden uygulamaları bir yana, gerilla savaşım yöntemleri, kapitalizmindeki sınıf savaşımalarında olduğu kadar önem kazanmamış ve öne çıkan bir mücadele biçimi olmamıştı. Proleter yığınlar onu çok çabuk benimsedi ve geliştirdi. Zira askeri tekniğin ilerlemesiyle koşut olarak askeri taktik ve sanat gelişti. Kapitalizmin siyasal egemenliği giderek yeğînleşiyor ve askeri teknikteki her gelişme bunu daha da perçinliyordu. Türlü zor kurum ve güçleriyle, proletaryaya karşı savaş düzen alan burjuvazi, bu konuda açık bir üstünlük sağlıyordu. Bu, özellikle 19. yy.'ın ikinci yarısında böyle

oldu. Derin bir iktisadi kriz ve siyasal bunalım, proletaryanın daha önce denemediği mücadele biçimleri dışında, gerilla mücadelesini öne çıkardı. Böylece, burjuvazinin askeri üstünlüğü kırılıyor, proleter iç savaşlar ve ayaklanmalar, bu mücadele biçiminde kullanarak ortaya çıkıyordu.

Gerilla mücadelesinin öne çıkmasını sağlayan, iktisadi ve toplumsal koşullar olduğu kadar, askeri açıdan da, burjuva militarizminin gerek örgütlülük gerekse de teknik açıdan kat kat üstünlüğüne karşı bir iç savaş yürütülmesinin zorunluluğudur. Bu, onun taktik ve yöntemlerine de uygundu. Silahlı ve zora dayalı mücadelenin teknik ve yöntem sorunlarını çözümlenmek, komünistler açısından zorunlu bir görevdir.

Gerilla mücadelesi her şeyden önce, bir savaş yöntemidir. Çünkü silaha dayalı bir mücadele biçimidir. Zorlu içerir. Düşmanını, silahlı zorla ezmeye çalışır. Fakat bu gerilla, mücadelesinin bir özelliğidir, tek özelliği değil. Gerilla mücadelesi, bir mücadele yöntemi olarak kendine özgü savaş taktikleri de içerir. Bu özelliği onun örgütlenmesinden, eylem biçimine, hareket tarzına kadar bir çok ögesini ilgilendirir. Örgütlenmesi, teknik olarak, tamamen askeri bir karakter gösterir, ama, klasik bir yapıdan farklı olarak küçük birlikler şeklindedir. Bu özelliği onun eylem tarzını da etkiler. Büyük silahlı halk ayaklanmasıyla ilişkisini bir yana koymak koşuluyla, şunu söyleyebiliriz. Genel ifadesiyle vur-kaç şeklinde eylem tarzına sahip gerilla mücadelesi, eylemin çapına göre bu tarzına değişen boyutlarda esnetebilir.

Temel yönleriyle anlatmaya çalıştığımız gerilla mücadelesi, ne "öncü savaş" olarak ne de yığınların kendiliğinden bunu kullanmaları olarak görülmelidir. Bahsini ettiğimiz genel olarak, gerilla mücadelesinin, bir mücadele yöntem ve taktiği olmasının özellikleridir. Bunu belirtmiş olarak devam etmek istiyoruz.

Cerek Litvanya ve Ukrayna'da kendiliğinden kullanılmaya başlanan, köylü ayaklanmalarının başlıca eylemi ve Moskova ayaklanmasının da kullanılmış bir mücadele biçimi olarak gerilla mücadelesi karşısında Lenin, tüm bunların Partî'nin örgütlülüğü altına almaktan, bunun ertelenemez bir görev olmasından ve mücadele biçiminin yığınlara çok daha çabuk öğretilip yayılmasından söz eder. Çünkü, tam bir ayaklanma ve devrim ortamı vardır. Silahlı mücadele ve gerilla savaş alabildiğine öne çıkmıştır. Silahlanma ve silah eğitimi, milis örgütlenmesi çok önemlidir. Bolşevik Parti, her yerde gerilla ve milis örgütlenmeleri

oluşturur. Ayaklanma için gereken özel örgütlenme ve teknik hazırlıklar bu gerilla grupları tarafından sağlanır. Tüm bunlar için gerilla yöntem ve taktikleri alabildiğine önem kazanmıştır. Bu açıdan, gerilla mücadelesi, devrimci savaş sanatının, daha o zamandan çok önemli bir ögesi olmuş, ayaklanma ve ayaklanmanın örgütlenmesinde temel savaş yöntemi haline gelmiştir.

Türkiye ve Kuzey-Kürdistan'da iç-savaş, nasıl bir seyir izleyecek, nasıl gelişecek ve bu sorulara önceden hazır reçeteler şeklinde yaklaşma yanlışlığını bir yana koyarsak, bu günden kesin yanıtlar veremeyiz, ama, koşulların ve gelişmelerin bize çok önemli ipuçları verdiği de bir söz götürmez gerçektir.

Gerilla taktikleri, bir ayaklanma ortamında, bir yığın mücadelesi olarak görülmeli ve öyle çalışması yapılmalıdır. Leninist Gerillalar, silahlı ayaklanmanın örgütlenmesini ve teknik ihtiyaçlarını karşılayacak, iç-savaş ve ayaklanma boyunca gerilla taktik ve yöntemlerini kullanacak işçi ve halk milislerini kendisine bağlayarak gelişecektir. Devrimci iç-savaşın teknik düzeyi ve kitle boyutu, böyle bir çalışmayla sıkı sıkıya ilişlidir.

Son dönemde iyice artan sokak savaşları ve yığın ayaklanmaları, gerek mücadele araçları, gerek örgütlenme biçimleri hakkında bir çok ders ortaya koydu. Barikat savaşları, asil kullanılan eylem biçimi oldu. Bu, daha çok silahlanmanın yetersizliğinin ve yığınlar arasında silahlı örgütlenmenin eksikliğinden ileri geliyor. Yığınları silahlandırdığı milisler şeklinde örgütlemek, onların gerilla taktikleriyle savaşmalarını sağlayacak, barikatlar ardında binlerce gücün atıl kalmasına engel olacak savunma pozisyonunda kalan yığınların açık katliamlarla karşılaşip pasif konumlara itilmesini ortadan kaldıracak temel önemdeki çalışmadır. Gerilla taktik ve yöntemlerini, yığınların öğrenmesi ve kullanması, silahlı halk ayaklanması için oldukça gerekli ve önemlidir. Çünkü gerilla savaş, her şeyden önce, bir savaş taktiğidir; onu, hangi örgütlülükler ve birimler kullanırsa kullansın, bu özelliği hepsi için geçerlidir.

Engels, bundan 100 yıl önce, sokak savaşlarının, açık-saldırı taktiğine dayandırılması gerektiğini, barikatın pasif taktiğinin kesin yenilgi getireceğini söylemişti. İşte, gerilla taktikleri, ayaklanmanın olmazsa olmaz mantığını oluşturan saldırı ögesini yüklenmiş olarak, günümüz ayaklanmalarının olmazsa olmaz unsurudur.

MÜCADELECI DERSİM

Dersim artık mücadelenin sürekliliği gündeminde. En son olarak (bugüne kadar ki olaylar içinde en son, yoksa bundan sonrası için değil) devletin vurucu faşist güçlerinden biri olan "özel tim" işgal ve kuşatma altında tuttuğu Dersim'de günlerce halkı taciz ateşi altında bulunduru. Kesintisiz olarak sürdürülen yaygın ateşi ile Dersim halkı baskı altına alındı, insanlar öldü ve yaralandı. Devletin askeri ablukasını ekonomik abluka izledi. Kentte ve kırsal alanlara karşı uygulanan "gıda ambargosu" ile birlikte, halk günlerce aç bırakıldı. İç savaş, ekonomik, askeri, politik ve propaganda alanında, tüm yönleriyle uygulamaya sokulmuş durumdadır. Devletin önce yavaş ve sansürüne rağmen, Dersim halkına uygulanan faşist terör açığa çıktı. Devlet terörü büyük tepki uyandırmış; bu sefer de tüm burjuva güçler, olayı "hafif alma"ya ya da üstünü örtme yoluna gittiler. En yetkili, en militarist ve en şoven ağzlar, vahşi devlet terörünü birkaç kişinin "münferit eylemi" olarak göstermek için büyük çaba gösterdiler. Ne kadar üstünü örtmeye kalkarlarsa kalksınlar, halk, devletin gerçek yüzünü biliyor, tanıyor.

Dersim halkı, TC'nin tarihinin en canlı tanığıdır. Dersim'in yakın tarihi, Türkiye'nin işgal ve ilhakçı tarihinin kanıtıdır. Kemalist devletin şoven yüzü ve niteliği açık olarak 38 Dersim soykır-

nı sırasında ortaya çıktı. Toplu jenosit üzerinden on yıllar geçti, ancak olay olanca canlılığı ile günümüze taşınmıştır. Dersim'de, bugün olanlar, dün den daha boyutludur. Hem dün, hem bugünü yaşayan canlı tanıklar; bugün yapıları dün bile yapılmadığını söylüyorlar. Dersim halk hareketini ezme, yeniden sindirmek için askeri işgal ve ekonomik abluka altındaki Dersim halkı terör, yakıp-yıkma, katliam ve göçe tabi tutuluyor. Dersim bir kere daha, TC vahşetinin canlı tanığıdır. Dersim, ezilen bir ulusun, Kürt ulusunun kendisini ezen, ulusal baskı altında tutan Türkiye'nin yaptığı soykırımı tanığı ve abidesi olarak kalacaktır.

Tarihi boyunca iki Dersim olmuştur: Direnen ve teslim olan. 38 Dersim Halk Ayaklanması sırasında bir taraftan savaşan ve direnen Seyh Rıza, diğer taraftan işbirlikçi-teslimiyetçi Diyap Ağa. Yenilgi sonrası, işbirlikçiler öne çıktı. Sinmiş ve sindirilmiş Dersim uzun yıllar, kendi vellâhı olan CHP ve Kemalist devletin destekçisi oldu. Öte yandan direnen Dersim anlayışı adım adım ilerledi. Sinmiş ya da sindirilmiş "kayıp kuşak" çözüldükçe, direnen Dersim anlayışı giderek güçlendi. Dersim, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketine en önemli kadro desteği veren bir kenttir. Bugün de Kürt halkının ulusal sınıfsal kurtuluş

hareketine en önemli kadro desteği veren bir kenttir. Bugün de Kürt halkının ulusal sınıfsal kurtuluş hareketinin odağına yerleşmiştir. TC'nin büyük bir askeri güç ve ekonomik abluka ile yüklenmesi, Dersimin mücadelenin başına geçmesinin göstergesidir.

Kürdistan'ın Botan-amed bölgelerinde daha çok "ulusal kurtuluş bilinci" önde iken; Dersim ve çevresinde ulusal-sınıfsal kurtuluş bilinci birlikte gelişmiştir. Toplumsal kurtuluş bilincinin geliştiği Dersim'in Kürt halk hareketinin önüne geçmesi, ulusal-sınıfsal kurtuluş için çok önemli bir dönüm noktasıdır. Dersim'in Kürt halk hareketinin önüne geçmesi, ulusal-sınıfsal kurtuluş için çok önemli bir dönüm noktasıdır. Dersim'in öne çıkmasının bir başka sonucu da, Alevileri derinden etkilemesi ve devrimci saflarda yer almasını getirmiştir. Böylece Dersim hem Kürt kimliği ve hem de alevi yönü ile çok geniş bir kitle potansiyelini devrim mücadelesine çekme rolünü oynuyor.

Dersim askeri işgal ve ekonomik abluka altında katledilirken, aç bırakılırken, göç ettirilirken, evleri ve köyleri yakılıp-yakılırken Türkiye devrimci hareketinin gösterdiği dayanışma çok zayıf oldu. Oysaki dayanışma için büyük kitlesel ve askeri eylemler yapılabirdi; ancak ekonomizm ve reformizm batağına batan sol hareket, zayıf bir dayanışma ile bu durumu kurtarmaya çalıştı. Kürt-Türk halklarının mücadele birliğini ve ortak kurtuluşunu savunan Leninistler bu konuda daha atak olmalı askeri ve kitlesel eylem biçimleri ile proletaryanın devrimci enternasyonalizmi anlayışını somutlamalıdır.

Berfin BARAN

NE DEMOKRASİ SORUNUNU NE DE BİR BÜTÜN OLARAK DÜZEN SORUNUNU KLASİK BİR YÖNETEN/YÖNETİLEN İLİŞKİSİNE DAYANARAK AÇIKLAMAK OLANAKLI DEĞİLDİR

Sivil toplum kavramı ilk kez aydınlanma çağında Locke ve Rousseau tarafından kullanılmış. Anlatmak istediği ise burjuvaların ve burjuvalara ait çeşitli kuruluşların (loncalar gibi) oluşturduğu topluluk. Bu toplumun karşısında ise feodal devlet var. Aynı terim Hegel ve bir ara Marx tarafından da kullanılmış. Ancak Marx sivil toplumdaki "toplumun maddi varlık koşullarını" diğer bir deyişle iktisadi ilişkilerin bir bütünü anlamış, daha sonraları ise Marx yeterince açık-seçik olmayan bu terimin yerine bütünüyle bilimsel kavramlar koymuştur. Bu kısa bilgilerden sonra, yine sivil toplumcuların mantık yürütmesine dönelim.

Onlara göre, bugün kullandıkları anlamıyla, kavramın karşısında özel kesimin tümünü kapsayıp, bireylerin kişisel ihtiyaçlarını, aileyi, dernekleri, hukuku, fikirleri, din, felsefe ve ahlaki sinesinde taşıyan "sivil toplum" örgütlülüğü; bunun karşısında yer alan devlet ise baskıyı simgelemektedir.

Yani sosyal yaşamda bir yöneten/yönetilen ilişkisi vardır. Batı toplumlarında bu ilişkideki denge yönetilenler (yani sivil toplum) lehinedir. Çünkü burada kapitalizm serbestçe gelişmiştir; "piyasa toplumunun refakatinde vücut bulan sivil-toplumun en gelişmiş şekliyle kapitalizmin anavatanı olan Batı toplumlarında yeşemiş olmasına, Batı-dışı toplumlarda ise onun olsa olsa nüve halinde bulunmasına ve toplumsal dokuya nüfuz edememesine de şaşmamalıydı." Böylece doğuda sivil toplum gelişmemiş, her şeyi devlet tepeden belirlemiştir. Yani "yöneten/yönetilen" ilişkisi Doğuda daha belirgindir. "Sivil toplum"un ve bu arada sınıfların üzerinde olan devlet, bütün kötülüklerin kaynağıdır. Yapılması gereken iş ise "yaşamın her alanında her kurunda (fabrika, okul, aile vb.) hiç birini diğerine üstün tutmadan yürütülecek, yaşamı kurumlara ve kurumlaşmaya karşı savunmaya çalışacak deneyler bütünü"nü yaşama geçirmektir. Çünkü, "kapitalist toplum geçekliğini ayakta tutan şey ne özel mülkiyet ve ne de baskı ve ideolojik aygıtlardır. Kapitalizmin gücü, direnci ve bir ilişkiler ve değerler sistemi olarak kendini yeniden üretme özelliğinin kaynağı, sivil toplumun örgütsel anatomisinde aranmalıdır.

Yani, kapitalist toplumun ayakta kalmasını sağlayan şey – esas olarak – sivil toplumun bir parçasını oluşturan çeşitli örgütlerdeki yöneten/yönetilen ayrımıdır. Kapitalist toplumun aşılıp, yerine hedef olarak saptanan "iş bölümünü, kafa-kol emeği gelişmesini, yönetimi mekanizmalarını, yöneten/yönetilen ayrımını, geleneksel kalıpları, eşitsizliği..." ortadan kaldıracak olan topluma "kesintisiz bir süreçte..." varacaktır. Bu süreçte en önemli rolü oynayacak olan "faaliyet biçimleri, örgüt yapıları, hedeflerle uyumlu olmak, onu yansıtmak zorundadır." Sivil toplumcuların mantık yürütmesi özelle ve kaba-

ca böyle. Şimdide gerçek yaşamın nasıl yürüdüğüne bir bakalım.

Her şeyden önce belirtmek gerekir ki, demokrasi ile devlet birbirine karşı şeyler değil. Sınıflardan bağımsız hiç değil. Devlet tarih sahnesine ilk kez sınıfların ortaya çıkması ve bir sınıfın (köle sahiplerinin) diğer bir sınıfı (köleleri) baskı altına alabilmesi için çıkıyor. Demokrasi de bir devlet biçimi olarak (diğer bir deyişle yönetenler ve yönetilenler, daha doğrusu hem ezenlerin kendi aralarındaki hem de ezenlerle ezilenler arasındaki belirli bir ilişki biçimi olarak) Antik-çağ Yunanistan'ında doğuyor. Bu demokrasi doğrudan demokrasiydi. Temsili kurumları yoktu. Hem de sivil toplumcuların henüz tarih sahnesine çıkmadıkları bir dönemde!

Ancak bu demokrasi "halk iltidarı" anlamına geleşine karşın, uzlaşmaz sınıflara bölünmüş Yunan toplumu uzlaşmaz gelişmeleri içinde barındırıyordu; demokratik haklardan ancak köle sahipleri yararlanabiliyor; kadınlar ve köleler bu haklardan yararlanamıyorlardı. Burada önemli olan, bu ilişkiyi belirleyen sınıfsal özdür. Antik çağ Yunanistan'ından sonra demokrasi tarih sahnesinden yaklaşık 2000 yıllık bir süre için siliniyor ve burjuva devrimleri ile birlikte tekrar sahneye giriyordu. Köylülerin (serflerin) toprağa ve toprak aracılığıyla da feodal beylere bağımlı olduğu feodal düzende, sermaye birikimi sonucu, şehirde de kapitalist üretim tarzı ve burjuvalar ortaya çıkıyordu. Kapitalizmin git gide gelişmesi sonucu, bu yeni üretim biçimi, eski üretim biçimi ve ona karşılık gelen üstyapı (devlet, hukuk, ideoloji, din vb.) ile çatışmaya giriyordu. Çünkü, kapitalist atölyeler geliştikçe daha çok iş gücüne gereksinme duyuyor, oysaki işgücü kırsal kesimde ve toprağa bağlı olarak duruyordu. Ayrıca feodal devlet (merkezi monarşiler) tarafından kurulan gümrük duvarları, elinde çok miktarda bulunan ve feodal sistemin bir bütünleyicisi olan kilise, mülkiyet hukuku vb. burjuvazinin (yani sivil toplumun) gelişmesine engel oluşturuyordu. Bu dönemde, burjuva demokratik devrimlerin düşünsel temelini aldığı Locke, Rousseau gibi düşünürlerin neden "sivil toplum" ve devlet kavramlarını birbirinin karşısına koydukları rahatlıkla anlaşılabilir. Ancak burjuva devrimleriyle birlikte devlet aygıtı feodallerin ellerinden alınıyor ve burjuvazinin eline geçiyordu. İdeoloji, hukuk vb. de burjuvazinin çıkarlarını uygun hale getiriliyordu. Böylece "sivil toplum" kavramı anlamsızlaşıyordu, çünkü, artık "sivil toplum" (yani burjuvaziye) uygun düzen bir devlet ortaya çıkıyordu. Üstelik bu devlet de olduğu gibi kalmamış, ekonomik yapının gelişmesiyle birlikte gelişmiştir. Bu gelişmenin izlenmesi, bugün Batı'da (aynı zamanda "Doğu'da) "sivil toplum"un ne durumda olduğunu anlamak açısından önemlidir.

Kapitalizmin 18. ve 19. yüzyıldaki serbest rekabetçi döneminde kapitalistler tek tek işletmeciler şeklinde oldukları ve ekonomi bireyci, rekabetçi ve merkezi kontrolden yoksun olduğu için, demokrasi burjuvazinin çeşitli kesimleri (büyük, orta, küçük burjuvazi, ticaret, sanayi, finans ve tarım burjuvazisi) arasındaki güç dengelerini yansıtmak için elverişliydi. Oysaki 19. yüzyılın son çeyreğinde "eski" kapitalizmde büyük dönüşümler meydana geliyordu, modern tekniklerin gittikçe artan şekilde kullanılmasıyla, özellikle bazı sanayi kesimlerinde üretim aşırı şekilde yoğunlaşıyor ve bu yoğunlaşma sonucunda devleşen işletmelerden 20-30 kadarının birleşmesiyle tekeller ortaya çıkıyordu. "Yeni kapitalizmde bankalar da yeni bir rol üstleniyor, "mütevazı araçlar olmaktan çıkıp, belli bir ülkenin ya da bir çok ülkenin hammadde kaynaklarının ve üretim araçlarının çoğurur, kapitalistlerin ve küçük patronların para-sermayelerinin hemen hemen tamamını emitlerinde bulunduran muazzam tekeller haline" geliyorlardı. Sanayi sermayesine döndüğü bu banka sermayesi, yani mali-sermaye (finans-kapital) tüm ekonominin büyük kısmını denetler hale geliyor, kısacası bir "mali-oligarsi egemenliği" ortaya çıkıyordu. Tekelci kapitalizm, uluslararası ekonomi alanında da değişmelere yol açıyor, serbest rekabetçi dönemde belirleyici olan meta ihracı yerini sermaye ihracına bırakıyordu. Bunun bir nedeni dev boyutlara ulaşan üretime ulusal pazarın dar gelmesiye, diğer bir nedeni de geri kalmış ülkelerde sermayenin az, hammaddenin ve işgücünün ucuz olması kısaca kârın yüksek olmasıydı. Emperyalizme bağımlı olarak "gelişen" bazı doğu ülkelerinde "piyasa toplumu"nun gelişmemesinin nedenlerinden biri de bu olgudur.

Kapitalizmin ekonomik yapısındaki bu gelişmeler, bu yazıda konumuz olan devletle ve "geleneksel yöneten/yönetilen ilişkisinde" de değişikliklere yol açıyordu. Eski "sivil toplum"la yani artık tekelleşmiş burjuvaziyle devlet aygıtı kaynaşmıyordu. Böylelikle devlet, kendisiyle bütünleşmiş tekeller yararına, ekonomiye de doğrudan müdahale etmeye başlamıştır; tekellerin azami kâr ilkesine uygun olarak işçi ücretleri düşük tutulmakta, işgücü uzatılmakta, güçler dengesi uygun olduğunda sendikal haklar tümüyle rafa kaldırılmakta, ekonomi askerileştirilmekte vb. uygulamalarla tüm ekonomi yönlendirilmektedir. Devletin yeni işlevlerine uygun olarak iç ve dış politikada gericileşme eğilimi artar. Ekonomik yapıdaki tekelleşmeye uygun olarak üst yapıda da tekelleşme ortaya çıkar. Eski burjuva demokrasilerinde geçerli olan "kuvetler ayrılığının" (yargı, yasama, yürütmenin ayrı ellerde toplanıp birbirini denetlemesi) ve yasamanın (yani parlamenterliğin) yürütmeye üstünlüğünün yerini, yürütme gücünün yoğunlaşması alır.

Tarihe bu kısa bakışta da rahatlıkla görülebileceği gibi ne demokrasi sorununu ne de bir bütün olarak düzen sorununu "klasik bir yöneten/yönetilen ilişkisine" dayanarak açıklamak olanaklı değil.

Zaman ve mekân boyutunu göz önüne almayan böylesi bir bakış açısı, en hafifinden bilimle dalga geçmek ve bulutların üzerinde dolaşmak anlamına gelir. "Kapitalist toplum gerçekliğini ayakta tutan şey ne özel mülkiyet ne de baskı ve ideolojik aygıtlar değil" yaklaşımı doğru değildir. Böyle olmuş olsa burjuvazinin boşuna zahmete girdiği anlamına gelir.

Bu arada, Batı'da "sivil toplum"un daha fazla gelişmesinin nedenini "piyasa toplumu" ile açılmaya çalışmak ise yıllardır demokrasi mücadelesi veren işçi sınıfı ve emekçilerin pratiğini görmemek demektir. Gerçekten de burada burjuva demokrasilerinin gelişimi sancılı olmuştur. Daha 18. yüzyılda burjuva devrimlerinin en demokratiklerinden biri olarak bilinen 1789-93 Fransız İhtilali'nin sonucunda, bugüne değin kapitalist ülkelerde kabul edilmiş bulunan anayasaların en demokratikliği ilan edilmiş ama bir süre sonra "özel mülkiyet hakkı" dışındaki demokratik haklar "unutulmuştu." Bunları hatırlatma görevini 1848'de Paris sokaklarında barikatlara kuran emekçiler yerine gelmiştir. Bugün tekellere karşı demokrasi mücadelesi yürüten güçler, demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle yönetilen çeşitli örgütler aracılığıyla mücadele vermektedir. Kuşku yok ki, "her türlü kurumsallaşmaya karşı çıkış" bu örgütlerin atkisini yok edecek ve en çok, kendi yazısıyla (ya da sivil toplumcuların önerileriyle) kendi kurumlarından vazgeçmeyecek olan tekelleri sevin-dirir.

Yine "taban demokrasisi" tartışmasında ilginç olan noktalardan biri de, bu demokrasi anlayışının "yeni demokrasi" olarak tanıtılması. Daha önce bu demokrasi anlayışının en azından bazı unsurlarının antik çağ'da bulunduğunu söylemiştik. Ayrıca "taban demokrasisi", "her türlü otoritenin yanlışlığı", "hedefle aracın uygunluğu" gibi tartışmaların da yeni olmadığını belirtmek gerekir. Geçtiğimiz yüzyıl içinde, anarşizmin babası sayılan Proudhon, siyasi alanda federalist, ekonomik ve toplumsal planda katilenci olacağına tasarladığı hayalindeki düzene ulaşabilmek için, otorite ilkesinin yerine sözleşme ilkesini getirmeyi savunuyordu; ona göre sözleşme, "eşit ve hur varlıkların benimsenebileceği tek ahilaki ilişki" idi. Proudhon'dan başka Bakunin ve diğer anarşistler de, devlet, toplum ve demokrasinin farklı kökenden geldiklerini savunuyor, her türlü kurumsallaşmaya ve yöneten yönetilen ilişkisine karşı çıkıyor, tarihsel şartlar ne olursa olsun devletin ortadan kaldırılmasını ve böylelikle özlenen düzene ulaşılmasını öneriyorlardı. Anarşistlerin karşısında, disiplinli ve örgütlü hareketi savunanlar ise, "hedefle", "aracın" özdeşleştirilmesini, "sapla samanı karıştırmak" olarak değerlendiriyorlardı.

Sonuç olarak, anarşizmin karşısında yer alanlar, yöneten/yönetilen ilişkisini bir anda ortadan kaldırmayı değil, bu ilişkinin içeriğini ve kurumlarını değiştirmeyi savunuyorlardı.

Alaaddin YILMAZ

KAZLAR CUMHURİYETİNİN VALİSİNE YANIT!

"Kazı bağırtmadan yolmalı, yani vatandaşı rahatsız etmeden katkıda bulunmasını sağlamalısınız."

Bu sözler İstanbul valisine ait. Elbette ki rast gele söylenmiş sözler değil. Hele bu sözler, kariyeri parlamentonun da üzerinde olan, sermayeye bağlılığı ABD tarafından tescilli, Kürdistan katliamlarının sorumlusu binlerce devrimci ve yurtseverin katili faşist Kozakçıoğlu'na aitse, o zaman en az kendisi kadar tescilli bir İTİRAF'tır.

Bu ülkede 1924 İzmir iktisat kongresinden bu yana adım adım örülen kapitalist sömürünün, günümüzde ulaştığı düzeyin, "tekelci kapitalizmin" kitlelere reva gördüğü politik yaptırımın resmi ağızdan açıklanmasıdır.

Kastedilen "kazlar" öğrenci velileridir. Ülkelerimizde yaşayan yaklaşık 12 milyon aile var. İlk ve orta öğretimdeki öğrenci sayısı ise 13,5-14 milyondur. Buna göre her aileye ortalama 1,2 öğrenci düşer. Söyleme göre çocuk okutan her aile yolunacak kazdır. Bu ailenin çocukları ise insan değil kaz yavrusu (civciv) yani geleceğin kazlarıdır. Yorumdan hareketle öğretmenler de, eğitimci değil "kaz çobanı" olurlar.

Ne gariptir ki, bu sözler okul müdürlerinin öğretim yılı başı toplantısında söylenmiş ve müdürlerden coşkulu alkış almıştır. Elbette ki bu sözleri alkışlayanlar, öğretmen değil, birer yetişkin kaz çobanlarıdır.

Özellikle 12 Eylül 80 faşizminin planlı bir uygulamasının sonucu milli eğitimde yönetim kadrolarının faşistleştirilmesi bilinen bir gerçekliktir. Bilimle uğraşan bir eğitimcinin faşist olması ise diyalekteğe aykırıdır. Öyleyse kimdir bu müdürler. Elbette ki eğitimci degiller (bu anlamda Kozakçıoğlu çok haklıdır) tam da "kaz çobanları"dır... Hatta kazlar yumurtaları, tüyleri ve etleriyle insanlığa yararlı canlılardır.. Bunlar olsa olsa "kenc-sülük" gibi zararlı yaratıklar olabilirler. Çünkü küçük menfaatleri için kendi onurlarının ayaklar altına alınmasını bile alkışlayacak kadar alçaklaşmışlardır.

Faşizm kendi yaptığı 82 Anayasasının 42. maddesini çiğneyerek, devlet okullarında eğitimi paralı hale getirme çabası içindedir. Ama şu bilinmelidir ki, devrimci demokrat, yurtsever eğitim emekçileri bu planlı sömürüye engel olabilmek için her türlü mücadeleyi yürüteceklerdir.

Bu anlamda eğitim emekçilerinin örgütlü gücü EĞİTİM-SEN'in olay karşısında tavırsız kalmasının göstermelik basın açıklamalarıyla olayı geçiştirmeye çalışmasının da ayrıca eleştirilmesi gerekir. Hem eğitimcilere angarya bir iş yüklenmesi, hem de birer öğrenci velisi olarak yolunacak kaz durumuna düşmemize sessiz ve duyarsız kalmak, daha büyük sömürü organizasyonlarının önünün açılmasını sağlayacağı gibi, demokratik hak ve özgürlükler mücadelemizde yaptırım gücümüzü de tartışılır hale getirecektir.

Önerimiz diğer taleplerimizle birleştirilerek ivedi olarak kitlesele iş bırakma eylemlerinin planlanarak, ilköğretim haftası etkinliklerinde "GREV" uygulamasına gidilmelidir. Özellikle İstanbul ilinde basına telgraf ve telefonla faşist Vali Kozakçıoğlu teşhir edilerek, öğrenci velileri ve öğrencilerle birlikte yayınlanan yönerge geri çekilip, valiyeye özür diletirilene kadar kitlesele eylemler yapılmalıdır.

Bizler emekçi öğretmenler olarak "Eğitime Katkı Payı" sömürüsünün ortağı olmayacağımız gibi önerdiğimiz eylemleri örgütlemek üzere aktif çalışmalar yapacağımızı buradan kamuoyuna açıklıyoruz.

Yaşasın Bilimsel, Özerk, Demokratik Eğitim!
Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

Bir Emekçi Öğretmen

YAYINEVİMİZDEN ÇIKACAK KİTAPLAR

1. Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri
2. Geçici Devrim Hükümetleri
3. Leninizmin Temel Çizgileri
4. Ekonomizm ve Sendikalizm
5. Sosyal Emperyalizm Tezi Aynasında Maoculuğun Anti-Marksist İç Yüzü

SUSER'İN DEVİRİMCİ(!) İŞÇİLERİ NEREYE KAYBOLDUNUZ?

Bir işçi arkadaşımız daha devletin faşist çeteleri tarafından gözaltında kaybedildi. Devletin katliamlarına, infazlarına faşist saldırılarına, göz altındaki kayıplarına bir yenisi daha eklendi. İki ay önce evinden ayrıldıktan sonra polislerce gözaltına alınma ve hala kendisinden haber alınmayan Ahmet Pehlivan katledildi.

İç savaş koşullarında faşizmin devrimci ve sosyalist insanlara karşı yürütmüş olduğu katliamlar, evlerde, sokaklarda, dağlarda her geçen gün daha da artıyor, daha da azgınlaşıyor. TC devletinin faşist karakterinin gereğidir bu. İşçilere, emekçilere, yoksul halka karşı baskı ve katliamlar devam edecektir. Çünkü, emekçileri susturabilmek, sindirebilmek için tekelleri sermayenin faşist teröre ihtiyacı var. Bütün bunlara rağmen işçiler, emekçiler, her gün yeni bir mücadele biçimleriyle faşizmin karşısına dirençle, inançla, kavgayla çıkmaya devam ediyorlar. Tüm bunlara rağmen, bir zamanlar kamuoyunda "devrimci", "ilerici" işçilerin çalıştığı söylenen ve de öyle olan SUSER A.Ş. işçileri kendi arkadaşları olan ve SUSER'in her türlü eylemlerinde omuz omuza mücadele veren; acısını, sevincini, coşkusunu paylaşan kendi içlerinden bir arkadaşı faşist devlet tarafından gözaltında katlediliyor; o "devrimci"imiz, "ilerici"lerimiz ya da diğer işçi arkadaşlarımız ufak bir tepki bile geliştirmiyorlar, SUSER'in kapanışında, İSKİNİN önüne kadar yapılan yürüyüşlere "Halkımız Saflara" deyip direnişe çağırınlar, sloganlarında "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek" diye haykırınlar, Ahmet Pehlivan gözaltında kaybedilince, katledilince ne yaptılar? Sloganlarımızda, politikalarımızda, arkadaşlıklarımızda samimi değil miydik yoksa? "Tabii samimiydik" diyebilen işçilerin öncüleri(!) acaba şimdi ne düşünüyorlardı? Yoksa onlar da sıranın kendilerine

gelmesini mi bekliyorlar? Ahmet Pehlivan'ın eşini gazetelerde, basın açıklamasında yalnız başına görünce, inanın önce Ahmet, sonra da SUSER'deki "devrimci" arkadaşlar, "devrimci" söylevler, toplantılar, eylemler, coşuklar, halaylar geldi gözlerimin önüne. Her gün gazeteleri şöyle bir karıştırıldığında, sendikamızın yöneticileri, o kahramanca konuşmaları canlandı gözümde. Devrimci işçiler kendi arkadaşlarına bile sahip çıkmaktan aciz mi?

SUSER'den atılan işçi arkadaşlar; belki bir çoğunuz duymuşsunuzdur; Almanya'da Hitler katliamlarında "sıra şuna geldi, buna geldi... bana geldiğinde yardıma gelecek kimse kalmamıştı.." diye bir deyiş vardır. İşte her geçen gün sıra birilerine geliyor... Tepkisiz kaldıkça, sustukça, sıra gelecek, sıranın gelmesini mi bekliyorsunuz? Boş laflara değil, gerçeklere kulaklarınızı açın, kuruluşundan bu yana yoksul ve emekçi halklar üzerinde baskıları, katliamları hiç eksik etmeyen TC devleti, son beş yıldır Kürt ve Türk halkları üzerindeki faşist terörünü artık toplu imhalarla, kimyasal silah kullanmaya kadar götürmüş; Hitler'i aratmayacak türden katliamlar yapmaktadır. Nasıl ki tarih Hitler'i, Mussolini'yi, Neron'u lanetliyorsa, bir gün bizim burjuvalarımızı ve onların devletinin yöneticilerini de lanetle anacaktır. Bu lanetli anılmaktan, katliamlara karşı sessiz kalanlar da payını alacaktır kuşkusuz. İnsanlığa, geleceğimize karşı bir sorumluluğumuz var. Hiçbir insan göz altındaki faşist terörü, Kürdistan'daki katliamlar vb. karşısında sessiz kalamaz. Hele biz bir sınıfsak ve de bu yaşanan sınıflar savaşı ise, temsil ettiğimiz sınıfın bayrağını layıkıyla taşımak zorundayız. Yıllarca ezilmiş, horlanmış, yok sayılmış, asimile edilmiş, katliamlara uğramış bir halkın yıllardır yükselttiği özgürlük ateşine sınıf olarak güç ver-

meliyiz. Aksi takdirde, ne kendimize, ne de sınıfımıza karşı olan sorumluluğumuzu yerine getiremeyeceğiz. Eğer sessiz kalır da bu sorumluluğumuzu yerine getirmezsek, tarih bizi lanetle anacak ve gerek insan, gerekse de sınıf olarak böyle yargılayacaktır. Hiroşima, Nagazaki, Halepçe, nasıl anılıyor dersiniz insanlık tarafından En somutu bugün ülkemizde yaşanan vahşet boyutlarına varmış olan Kuzey Kürdistan'daki katliamlar nasıl anlatılacak acaba seneler sonra çocuklarımıza, şimdiden ürperti veriyor. Kulağı kesilen insanlar... Üzerinde resim çektirilen ölü insanlar... Tecavüze uğrayan kadınlar... (Ölü bedenlere bile), bok yedirilen insanlar... vs. vs. tüm bunlar nasıl anlatılır dersiniz?

Biz bir sınıftır ve temsil ettiğimiz bir cephe var. Ezilenlerin, sömürülenlerin cephesi ve bizim cephemizdeki halklar, topluluklar katledilirken proleter dünya görüşümüzle hareket etmeliyiz. Kendi ölçülerimiz, önderlerimiz, sınıf kardeşlerimiz katledilirken sessiz kalamayız. "Kendi öncüsüne, kendi önderine sahip çıkmayan bir sınıf asla devrim yürüdü göremez" diyor, büyük önder Lenin. Bugün biz de öyleyiz. Önderlerimiz katledilirken, cezaevlerine kapatılırken, gözaltına alınırken o çelik proleter kinimizi kan emicilere göstermek zorundayız.

Hergün yeni bir komediyle kamuoyunu çarpıtmaya çalışan gündemi saptıran burjuvazi onun yordakçı takımlarına karşı, biz hep gündemi kendi lehimize eylemlerimizle tutmak zorundayız. Çünkü hep bedel ödeyen işçiler emekçiler ve Kürt halkı. Bedel ödeyen, bedel ödettirmesini bilmeli, bilmiyorlarsa öğretmeliyiz. İnsanlık bir tarihi sınavdan geçiyor. Sınıflar savaşı döneminde sömürüye ve ezilen halklardan yana savaşan insanlar tarihte iz bırakmış ve onurluca anılmışlardır. Tarihin altın sayfaları hep bu insanlarla doludur.

Bugün gözaltında kaybedilen A. PEHLİVAN'dır ama ekonomik krizden bir türlü çıkmayan ve kapitalizm devam ettikçe devam edecek olan bu ekonomik kriz, yönetemez durumda bulunan burjuvaziyi halklar üzerine daha fazla terör, daha fazla katliam yapmaya zorluyor. İşçi ve emekçilere, yoksul Kürt halkına karşı açık açık mesaj veriyor. Se-

sinizi çıkartırsanız sonunuz belli olmaz diye. Kürt halkı bu mesajı çoktan aldı ve kabul etti. Sesimi değil yüreğimi çıkartıyorum diyerek. Faşist TC devleti ile açık açık savaşıma ve kendisi bedel ödüyorsa, bedel ödettirmesini öğretti faşist TC'ye. Bu bir ölüm kalım savaşıdır. Hep söyleriz, burjuvazi bize cennetini bağışlamayacak, biz onun cennetini tüm insanlığın cennetine çevireceğiz diye. İşçi sınıfı da bu ölüm kalım savaşını da tıpkı Kürt halkı gibi karşılamalı ve ölümle bir savaşa girmeli. Sendikaların başlarındaki faşist TC'nin sözcülerine değil, gerçek öncülerine kulak vermeli, kendi leninist partisini güçlendirmeli. Çünkü onun kurtuluşunu sağlayacak olan gerçek politikaları leninist dünya görüşünü ancak leninist parti taşıyacaktır. Yoksul ve emekçi halkları ancak sınıfsız sömürsüz bir dünyaya taşıyacak olan marksizmi-leninizmi öğretti edinmiş partisidir. Proletarya kendi sınıf partisini ve önderlerini koruyamadığı sürece kapitalizmin ömrünü uzatacak daha fazla katliamlara daha fazla yoksulluklara itecektir kendini.

Gelecek nesillere güzel bir dünya yaratmak istiyorsak bu ancak özel mülkiyetin sömürünün baskılarını katliamların olmadığı bir sistemde olacaktır. Bu da sosyalizm ve nihai hedefimiz KOMÜNİZM'de olacaktır. Kurtuluşumuz için savaşmaktan başka çaremiz yok.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**GÖZALTINDAKİ KATLİAMLARIN
HESABINI SORMAK İÇİN;
KAVGAYA, SAVAŞA,
LENİNİST SAFLARA!**

**AHMET PEHLİVAN'IN KATİLİ
FAŞİST TC DEVLETİDİR!**

**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR,
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

**SUSER'den atılan
Devrimci Emek Okuru
Bir İşçi**

İŞÇİ SINIFI YİNE ANKARA KAPILARINDAYDI

İçine düştüğü ekonomik ve siyasal krizden kurtulamayan burjuvazi sendika ağalarının yardımı ile işçilerin burjuvaziye karşı tepkilerinin en önemli göstergesi olan eylemliliklerinin içini boşaltmaya çalışıyor. Burada da en önemlisi yardımcısı kuşkusuz ki, Türk-İş

Türk-İş'in eylem çağrısı üzerine binlerce kamu işçisi Ankara'ya gittiler. Ankara'da daha önce yapılan memur eylemliliklerinin izleri duruyordu Ankara sokaklarında ve burjuvazinin yüreğinde. İşte bunun içindir ki, yıkılmak üzere olan iktidarlarını biraz daha sürdürmek için engellemek istediler eylemleri ve Türk-İş'in sendika ağalarının yardımı ile işe koyuldular.

Ve işçinin gözünü boyamak için son derece pasif eylem biçimleri ile koyuldular işe.

5 Ağustos'un eylem kararı çıktı önce. Çünkü biliyorlardı o göz boyama yürüyüşünü set gibi çekmeselerdi işçilerin önüne, durduramayacaklardı sokağa dökülüp haklarını "zor" a başvurarak almalarını. Türk-İş tarihi burjuvazi ile işbirliği misyonunu bir kez daha yerine getirdi.

İşçilerin Ankara'ya gidişin önünü kesmek için sınırlı sayıda araba koymakla başladılar işe. İş bırakan işçilerin işyerlerinde durmasını, sokağa dökülmelerini önlemeye çalıştı sonra. Ankara'ya giden işçiler devlet ve onun uşakları ile karşı karşıya getirilmemek için sürekli işçileri yumuşatma siyaseti izlenirken bir yandan da "Suç hükümetidir" sözcükleri vurgulandı durdu. Bunun anlamı açıktır: Düzen iyidir de düzenin gereklerini yerine getiremeyen hükümet ve onun politikaları kötüdür. Bu hükümet değişirse herşey biter ve gerekirse işçilerin gücü hükümeti değiştirmeye yeter de artar bile. Aslında bu sözlerin anlamı şudur: Merak etmeyin ben düzeni korumak için sizi feda ediyorum, nasılsa burjuvalarımız beni ödüllendirir. Bu Türk-İş'in burjuvaziye yaranma politikasının bir devamıdır.

Evet, işçiler güçlüdür. İşçilerin gücü hükümeti devirmeye yeter. Ama hükümeti devirip bazı ekonomik haklara kavuşmakla hiçbirşey çözümlenemez sorun düzendedir, düzenin kendisi devlettedir. Ve işçi sınıfı asıl gücün kendilerinde olduğu-

nun bilinci ile her zaman yüzbinlerle gittikleri Ankara'da burjuvazinin uşaklarını alkışlamamalı, düzenin, burjuvaların ve onun uşaklarının başına geçirmelidir. İşçi sınıfını gerçek zafere ulaştıracak en önemli olgu Devrimdir. Özgürlük devrimle kazanılacaktır. Devrime işçilerin mücadelesi birliğiyle devrimci zor kullanılarak ulaşılabacaktır.

Emekçi Bir İşçi

KAMU ÇALIŞANLARININ TURHAL EYLEMİ

28.06.1995 Tarihinde Eğitim Sen, Tüm Maliye Sen'e bağlı memurlar ve sağlık emekçileri Turhal Belediyesi önünde bulunan Atatürk Meydanında toplandılar. Toplanma nedeni, tüm Türkiye genelinde kamu emekçilerine demokratik, ekonomik ve politik haklarının verilmemesi, diğer yandan ekonomik kriz bahanesiyle tüm emekçilerin kazanılmış haklarının gaspedilmesi idi. Öte yandan İSKİ, İLKSAN CİVANGATE gibi bir çok talancılığın ve soygunculuğun faturasını da emekçilere çıkartmaktadır. Kendi deyimleriyle demokratik bir ülke olan Türkiye'de emekçiler aşırı bir şekilde sömürülmekte, sosyal haklar geri alınmaya çalışılmakta, eğitim özelleştirilerek okullar emekçi çocuklarına kapatılmaktadır. Dünyada bir Güney Afrika'da kalan baskı istemi ülkemizde uygulanmakta. Bu olumsuzluklara karşı protesto mahiyetinde bir oturma eylemi yapıldı. Kamu emekçileri faşizme boyun eğmeyeceklerini, susarlarsa sıranın kendilerine geleceğini, kazanılmış haklarının geri alınacağını, Ankara'da Kızılay meydanında faşizmin ağzı salyalı uşaklarının kamu emekçilerine saldırmasını protesto ederek yağmur yağmasına rağmen oturma eylemi sürdürüldü. Eylem olaysız geçmesine rağmen faşist devletin kolluk kuvvetleri tarafından kameraya alındı ve resimler çekildi. Yerel TV'ler geldiğinde ise memurlar eyleme başlamıştı ve basın açıklaması okunuyordu. BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Turhal'dan Bir Devrimci Emek Okuru

MEKSİKA SAVAŞ CHIAPAS

İçişleri Bakanı Esteban Moctezuma'nın 28 Haziran'da istifa etmesi, Başbakan Ernesto Zedillo'nun önderliğindeki Meksika hükümetinin içinde bulunduğu derin krizin bir sonucu; ifadesidir.

Kitlesel işsizlik, finansal düşüş, rüşvet, açıklanamayan politik ölümler, polis skandalları, artan protestolar ve devrimci kuruluşları çöktürmeye çalışan tek partili egemenlik bu partinin içindeki iç mücadeleler, Zapatist Özgürlük Ordusu'nun direnişi Chiapas'daki oluşunların arka cephesindeki nedenleri oluşturuyor.

Eski Başbakan Carlos Salinas tarafından 1988'de Meksika'ya yeni liberal ekonomik politikalar ve 1 Ocak 1994'ten beri geçerli olan serbest ticaret antlaşmaları Amerika ve Kanada ile sayısız çok büyük izler geride bıraktı. Salinas, Amerika'daki sürgünü sırasında bütün sorumluluklarını yerine getirmedi ve bunun acısını Meksika halkı çekti.

Bu çöküş, batma, özellikle endüstri kollarında oldu. Ucuz ihracatın temelini oluşturan mısır sanayi ihracatı % 35 geriledi, tatlı mamul üreticilerinden % 30'u firmalarını kapatmak zorunda kaldı.

Tarım ekonomisi % 60 kayıp, zarar gösterdi. Sadece bu sektörde çalışan son 18 aydan beri 3 milyon kişi işini kaybetti.

Meksika Pezo'su Aralık 1994'te alım gücünün yarısından daha çoğunu yitirdi.

Bu durum yaklaşık 40 milyon Meksikalı'yı fakirlik sınırlarının altında bir yaşam standardına getirdi.

Sert, şiddetli tedbirlerle hükümet bu kötü koşullardan dolayı ortaya çıkan, baş gösteren kriminal suçları ve herşeyden önce sürekli artan eylemlilikleri, protestoları bastırma çabasıdadır.

1 Haziran'da yeni çıkardığı kanunla polisin keyfi aramalar yapmasını ve kişileri gözaltına almasını yaygınlaştırdı ve onayladı. Bu amaçla bir çok kişi şüpheli sıfatıyla tutuklandı.

Adliyenin ve polisin uyuşturucu karteli ile suç ortaklığı "Sinaloa Uyuşturucu Karteli" patronu Palma Salazar'ın Haziran sonunda yakalanmasında açık bir şekilde belli oldu.

Sinaloa Uyuşturucu Karteli'nin patronu tarafından finanse edilen bir savcının evinde, korumasındaki iki muhafız polisle izi bulundu.

Üçüncü nokta, hükümetin bulunduğu Guerro şehrindeki polis baskınıdır.

Çiftçi Organizasyonu (OCSS)'nin üyeleri Ma-

ys'ta tutuklanan ve o zamandan beri izine rastlanmayan ve hayatından endişe duyulan arkadaşlarının yaşadığına dair bir yaşam belirtisi talebiyle Demonstration (miting) eyleminde bulundular.

Coyuca de Benitez yakınlarında polisler silahsız çiftçileri pusuya düşürdü ve polisin saldırısı sonucunda 17 çiftçi öldürüldü ve 22'si yaralandı.

1995 Şubat'ında Devlet Transport işletmelerinde (Ruta-Lao) çalışan 12.0000 işçi çıkarıldı ve Sendika (Sutaur)'nın kantolarına (hesapları) el konuldu, paraların özel kişilerin zimmetine geçirildiği sebebyle ve EZLN'e parasal yardımda bulunduğundan dolayı Sendika'nın kantoları (bankadaki)'na el konuldu.

Sendikanın 11 yöneticisi yargılandı. Bu 11 kişinin tutuklanmasına karşı çıkan yargıç görevinden ayrıldı.

Haziran sonları basın açıklamalarında yargıç polis Uscango'nun en üst makamlardan tehdit gördüğünü belirtti ve bir gün sonra da ölü olarak bulundu.

Başkentte protestolar herşeyden önce devlet transport işletmeleri ve Sendikalara karşı olmakta.

Bütün Meksika'da hükümet partisi PRI tedbirleri sertleştirdi. Özellikle de Chiapas'ta.

Nisan sonlarından bu yana sürekli sahipli plantasyonlar başlatıldı.

Bunu da ordusuyla, polisiyle ve özel ölüm timleri ile Campesinos'lara yani halka karşı yürüttü. Halktan yüzlerce hapisanelere tıkıldı.

Zapatist Özgürlük Ordusu tarafından Haziran'da yapılan sosyal eylemliliklere, hareketliliklere hükümetçe saldırganlıkla ve öldürme ile karşılık verildi.

Barış, özgürlük çağrıları, konuşmaları sert ve şiddetli bir şekilde hükümetçe reddedildi.

4. görüşme turunda hükümet cephesi uzlaşmalara yeniliklere kapalı, soğuk bir tavır gösterdi.

Militarist üstünlüğünden dolayı Chiapas şehrinin öteki bölgelerinde devam eden yaklaşık 70.000 askerle işgal altında tutmakta ve PRI diktatörlüğü en ufak bir tavizden bile yana tavır göstermemektedir.

EZLN hükümet üzerinde baskıyı artırmak için küçük büyük bütün grupları, kesimleri birleşmeye çağırıyor. Bununla tek partili egemenliğe karşı irili ufaklı direnişleri birleşik bir cephede, Zapatistacıların legal ve sivil organizasyonları hükümetlere karşı daha çok baskı aracı oluşturacak bir güç oluşturmak amaçlanmaktadır.

Çünkü dağılmış güçleri yerine birleşik tek güç hükümet için daha çok sorun yaratacaktır.

EZLN enternasyonal dayanışma guruplarını bütün ülkelerdeki aynı zamanda dayanışmaya çağırılmaktadır.

EZLN Gruppe Solidarided Director

Dostum, Sırdaşım, Yol Arkadaşım AGİT'e

Yoldaş, seninle görüşmeyeli tam iki yıl oldu. Kimisine göre çok uzun, kimisine göre ise bir nefeslik zaman. **"Sana göre mi?"** diye soruyorsun. Ben hala yatariken yanımda hissediyorum seni, bu Ağustos sıcaklığında...

... senin için bir bardak soğuk su koydum masaya. Yoldaş, soframız yine yoksul sofrası, o tek istediğini yine alamadım. Biliyorum miden bulanacak yine, ama bugün de beyaz peynirle idare edeceksin. Yapma yoldaş "o gözlerinle" bana yalvarırcasına bakma, ne olur. Dayanamıyorum. Tamam, söz yarın sana istediğini bulacağım...

Ne o yoldaş, yine sinirlendin bakıyorum ayağına. Takma boş ver. Nasıl olsa şeytanın bacağı biz de kıracağız. O zaman, platin çıkarırız bacağından. Ne! Çıkarttığınızda satıp parasıyla silah mı alsak? İlahi Hasret. Dedğin hiç olacak şey mi? Neyse... sınırlanma bak başka bir otobüs geliyor. Randevuyu kaçırmayacağız...

Birak şimdi, Panfilov dururken asker oturur mu demeyi de olur. Kafamın tasını da attırma. Ben arkaya geçiyorum, burası çok kalabalık oldu... Ne o, niye sende geldin? Dayamadın değil mi kadını çocuklu görünce yerini verdin. Kız mıydı yoksa erkek miydi?.. Doğru tatlı şeylerdir çocuklar... Bir de benim için öpseydin... Zaten biz de ne yapıyorsak onlar için yapmıyor muyuz?

İniyoruz değil mi? Tamam tamam düğmeye bastım. Hadi atla...

Eeee Hasret ne diyorsun, anlat bakalım. Gidip geldik, gördük. Adamla da konuştuk. Bu iş olur mu, olursa nasıl olur?..

Tamamdır ortak. Benim de aklıma yatıyor bu iş. Yarın bir de diğer yoldaşla gidip bakarız. İşe son şeklini o zaman veririz, olmaz mı? Şimdi ne yapıyorsun? Ben senin gençleri görmeye gideceğim. Yine ufak bir maç yaparız belki. Sen de gel. Sensiz olmaz. Hem, o afacanları bu sefer mutlaka yenmeliyiz. Ufacık çocuklar, bize fark atıyorlar. Deli olacağız. Bir de gerilla olacaksınız. İki koşuyorsunuz sonra diliniz bir karış dışarıda olacak şey mi?.. Tamam tamam alınma. Sen ve tayfan işçisin biliyorum. İki kuruş kazanmak için çocukluğunuzu dahi yaşayamadınız ki, futbol oynamayı öğrenesiniz. Tamam tamam bacağında da platin var üstüne üstlük biliyorum. Hadi Hasret, oynaya oynaya öğreneceksin... Hadi. Hadi şimdi gidip maçımızı yapalım. Sen gelmezsen diğerleri hayatta yapamaz. Onlar senden

cesaret alıp da oynuyor... Tamam, maçtan sonra da müstakbel yengemin yanına gidersin. Geç kalmazsın. Benden de selam söylersin... Ne! Söylemez misin?... Eşimi seninle tanıştıran kadar söylemeyecek misin? Olsa inan ki seninle tanıştırdım... Yok, yok inan ki illegalite yapmıyorum... Tamam, en sevdiğin konu açıldı. Şimdi sen beni ahiret sorgusuna tutarsın. İyisi mi bu konuyu geçelim... Hem unutma, sen bir Leninistsin, bir gerillasın. Yani müstakbel yengeyi en azından örgütlemelisin... Gerilla mı yapacaksın? Hadi bakalım.. Neyse, şimdi gidiyoruz değil mi?..

GİDİYOR MUYUZ HASRET

İşte çok merak ediyorsan, bence bu kadar zaman geçti Agit...

"Bekle geleceğim, belki bir güvercin kanadında, bir çiğ tanesinde belki, fırtına sonrası dinginliğinde, belki de bir yaz yağmurunda... Ama mutlaka bekle geleceğim" demiştin. Ben hala bekliyorum seni...

"Ara beni bulursun, yeşil bir yaprak böceğinde, bir yasemen dalında belki, adını bilmediğim o canlıraş mavide... Ama mutlaka ara beni... Bulursun..." demiştin. Ve ben hala arıyorum seni...

Ağlayan bir çocuk görürsen, ne olur okşa saçlarını, sev benim için benim için sev, akşam güneşini, gökyüzünün sesini" demiştin. Ben her gördüğüm çocuğun saçını okşuyorum. Elin elime değer diye belki... Her akşam güneşe bakıyorum, bakışlarımız buluşur diye... Gökyüzünün sesini dinliyorum, pür dikkat. Sesini duyarım diye...

"Uzaktasın" deme sakın. Sağ yanındayım bak, tutuyorum kolunu, dayanıyorum tüm sevgimle. *"Kaldırabilir misin yükümü?"* demiştin. O büyük ve yüce sevgini kaldırabilmeye, o sevgiye layık olmaya çalışıyorum, o günden bu güne...

"Bekle, geleceğim bir salkım söğüt sürgününde, demlenen çayın buğusunda, yanan bir çırının kokusunda belki, ama mutlaka bekle. Geleceğim." demiştin. ... ve sana layık bir sofraya hazırladım, bekliyorum. Bir bardak soğuk su koymayı da ihmal etmedim. Ve ömrümün yettiğince de bekleyeceğim seni. Sana can borcu olan yoldaşların bekleyecek... sonsuza değin.

Sen kâh burjuvazinin kalbine saplanan bir bayrak olarak, kâh genç bir gerillanın yüreğine cesaret, kâh boynuna ip geçirilmiş bir gencin diline slogan olarak... geleceksin, biliyorum. Seni, her an her yerde bekliyorum. Mutlaka ama mutlaka seninle yine buluşacağız. Buna ne burjuvazi ne de başkalarının gücü engel olabilir...

Sevgilerle, Dostum, Sırdaşım, Yoldaşım,

ÜMİT

LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ SAVAŞÇISI YAŞAR BULUT (AGİT) MEZARI BAŞINDA ANILDI

25 Ağustos 1995'te devrimci bir eylem sonrasında girdiği çatışmada vücudunda bulunan 14 kurşunla yaralı olarak gözetlince alınarak, götürüldüğü hastanede yoğun bakımdan çıktıktan sonra işkence yapılarak katledilen Leninist Gerilla Birlikleri'nin yiğit savaşçısı YAŞAR BULUT (AGİT) mezarının bulunduğu Mahmutbey mezarlığında yapılan bir törenle anıldı.

Törene ailesi ve yoldaşlarından oluşan yaklaşık 50 kişilik bir topluluk katıldı. 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ pankartı, Yaşar Yoldaşın bez portresinin bulunduğu ve "Ağit Yoldaşın Hesabını Soracağız" yazılı LENİNİSTLER imzalı pankart ve parti bayrakları açıldı. Devrim Savaşçıları için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra işçi kökenli olan yoldaşımız Yaşar Bulut için işçi yoldaşlarımız tarafından bir konuşma yapılarak, "Mücadelesi Mücadelemizdir" denildi. Ailesinden bir kişi de yaptığı konuşmada, Yaşar, ben bu yolu seçtim, sonuna kadarda bu yolda savaşa girdim derdi, öyle de yaptı. Biz onun kanının yerde kalmasını, hesabının sorulmasını istiyoruz." dedi. Daha sonra Liseli Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) tarafından hazırlanan program sunuldu. Ya-

şar'ın mücadelesini anlatan konuşmalar yapıldı. Şiirler okundu. Bir yoldaş tarafından Yaşar Yoldaşa yazılan mektup okundu. Ayrıca 13 MART GKB tarafından Yaşar'ın ölüm yıldönümü dolayısıyla yapılan eylemin haberi verildi. Ayrıca bir yoldaşımız yaptığı konuşmada geçtiğimiz yıl yapılan anmada aramızda bulunan Tarık Yoldaşın bir LGB savaşçısına yara-

şır biçimde, devrimci bir eyleme giderken polisle çıkan çatışmada teslim olmayıp çarpışarak devrimci savaşçıları kervanına katıldığını söyleyerek "Mücadeleleri Mücadelemize Işık Tutacak" denildi.

Tören boyunca sık sık "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Ağit Yoldaş Yaşıyor LGB Savaşıyor", "Tarık Yoldaş Yaşıyor LGB Savaşıyor", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST", "Yaşasın 13 MART GKB", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak" sloganları atıldı.

Tören bitiminden sonra aynı mezarlıkta bulunan ve 16-17 Nisan operasyonunda öldürülen Ayşe Nil Ergen ile Kızıltoprak'ta devrimci bir eylem sonrası girdiği silahlı çatışmada katledilen Ferda Civelek'in mezarları ziyaret edildi. Mezarlarında yapılan saygı duruşundan sonra nerede öldürüldükleri belirtilerek, Devrim yolunda savaşan ve bu yolda düşen her devrim savaşçısının mücadelesini yaşatacağız" denilerek mezarlarına karanfil bırakıldı ve "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

AGİT YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

TARIK ZİYA YILDIRIM (CİHAN)

Günler zaferin müjdecisidir. O zafer ki, ilmik ilmik örülen alıntıri, göz nuru olmakla birlikte, yalnız ilmik ilmik örülen değil, her yoldaşın o günler için bedel ödemeye hazır olduğu böyle bir onurlu yola baş koyduğu, aramızdan her an, her gün ölümsüzleşen yoldaşlar her an nöbeti devretmeye hazır komünistler sayesinde gelecektir. Bunun mayası THKO savaşçıları Denizler, Yusulflar, Hüseyinlerden, 13 Mart Savaşçılarından; Ethem, Necati, Seyit'ten, Enternasyonal savaşçılardan, Agit yoldaşa, oradan da bugünlere ulaşır. Bunun son örneği Cihan yoldaştır.

Devrim bedel ister. Yoldaşların öfke mayaları bize bırakılmıştır ve biz yoldaşlar and içip söz veriyoruz ki, taşıdığımız silahımızı omuzlayacak, parti bayrağını göklerde dalgalandıracacağız. Ve silahlarımız elden ele dolaşırken, tetiği çekerken, bombayı savururken, gelecek o güzel günler her zaman bize ışık tutmuştur ve bizler de o ışığı daha gür, daha aydınlıkla alevlendireceğiz. Yoldaşlık, insanlık sözü veriyoruz ve bu uğurda silahımızın son kurşununu, kanımızın son damlasını devrim yolunda tüketirken, bütün enerjimizi bu onurlu yolda akıtacağımıza and içiyoruz.

Faşizmin karakterini biliyoruz

ve kavramışız. Ve anladığı dil örgütlü güç, örgütlü şiddettir ve savaşçılardan bize yâdigar kalan; silah, öfke ve sınıf kinidir. Ve biz LENİNİSTLER olarak bu uğurda yaşamın her alanında her anında Leninist bayrağı göklerde dalgalandıracacağız. Ve nöbeti devraldık. Yolumuz leninistlerin yoludur.

CİHAN YOLDAŞ, Sağımızda solumuzda değildir. En önde, elde silah bayrak ile bitimsiz coşkunluğu hümanist anlayışı ile dostu güven düşmana korku saldı. Yoldaştan, faşistler kimlik sorma çüreti gösterdiler. O, faşizme Leninistlerin kimliğini gösterdi. Bu mayayı serperken, biliyordu ve inanıyordu: Bu yolda nice Agitler, Cihanlar vardır. Yoldaşlar bize bıraktığımız nöbeti; şerefle onurla devir alıp o büyük güne taşıyacağımıza söz veriyoruz

Bir Proleter Leninist

Tarık'ın Ölümsüzleşmeden Önce Bir Yoldaş'ı Yazdığı Mektuptan Bir Bölüm:

Çilekeş bir yaşamdır bizimkisi. Ama bu demek değildir ki, bunu göğüsleyecek yürek yok bizde. Biz hiç olmadığımız kadar kararlı, inancımıza bağlıyız. Her acıda ve her hasrette daha bir olgunlaşıyor, kenikleşiyoruz. Çünkü bizi vareden ideolojümüz ve yaşatan pratiğimiz oldukça, zaferimizin keskinliği olgunlaşınca ve buna bir de hiç kaybetmediğimiz umudu kamuf hiç bir engel duramıyor önümüzde.

Ve sana kızıl bir başak gönderiyoruz. Baharın kokusunu hala üzerinde taşıyan kızıl bir başak. Ve her şeye rağmen en sert rüzgarlarda bile boyun eğmeyen, rengini inancından alan, savaşan ve sonuna kadar savaşacak olan kızıl bir başak. Tıpkı bizler gibi binlerce ve bizler gibi verimli.

Bitecek birgün yoldaş her şey bitecek ve bitişinde her şey bizim istediğimiz gibi olmuş olacak.

CİHAN GİBİ OLMAK...

Tarık'la mücadeleye ilk girdiği zamanlarda tanıştık. Ben de onun gibi Leninistler'le yeni tanışmıştım ve o günden sonra mükemmel bir yoldaşlık ilişkisi başladı aramızda.

Tarık yoldaş, her zaman gülümseyen yüzüyle, hiç eksilmeyen coşkusuyla ve direngenliğiyle bir Leninist'in taşıdığı özelliklerin hepsine sahipti. O'nu tanıyanlar hiç de mübalâğa etmediğimi bilirler. Birlikte yer aldığımız eylemlerde ilk dikkatimi çeken O'nun disiplinli, verilen göreci en iyi şekilde yerine getirme azmi ve hiçbir zaman umutsuzluğa düşmemesiydi. Coşkusu ve inancı o denli köklüydü ki, en kötü durumlarda bile o coşku ve inançtan hiçbir şey yitirmezdi. En sıkıntılı anlarımızda gülümseyen yüzüyle yoldaşça sarılır ve o güzel duyguyu, yaşamı ve ölümü paylaşabilmenin onurunu yaşatırdı bizlere.

Şiire, dostluğa, yaşama tutkundu o. Kavganın sıcaklığını anlatan şiirleri gözlerindeki aynı sıcaklıkla okurdu. Devrimci mücadelenin içinde yer almak, bedel ödemeyi de göze almak demektir. Tarık yoldaş bu bedelleri ödemekten bir an bile çekinmeyeceğini eylemlerdeki militan tavırla ölümsüzleşmeden önce defalarca kanıtlamıştır. Ve Leninist gerilla olarak polisle girdiği çatışma da bunu göstermiştir. Teslim olmamış, faşizmi teslim almıştır. O Agit gibi olacağı derdi. Söylediği gibi, Agit yoldaş gibi, militanca savaşmış, yaşadığı son ana kadar Türkiye ve Kürdistan halkının yiğit bir savaşçısı olmuştur.

Merhaba, güneş gözlüm, sen yaşamını verdin ve senin bıraktığın yerden binlerce Leninist gerilla yürüyor aydınlığa doğru. Leninistler adım adım zapt ediyor meydanları ve savaş olanca hızıyla yükselirken halklarımız kucaklıyor senin ölümsüzleşen yüreğini. Kan kırmızı karanfillerle yükseliyor, yükseliyor devrim.

Bir Leninist

1972 yılında doğdu. Dedeleri Çeçenistan'dan gelmiş yerleşmişti buraya. İlkokulu bitirdikten sonra çalışmaya başladı. Askere gittikten sonra içinde filizlenmeye başlayan mücadele ateşiyle askerden firar etti. Fakat henüz bir örgütlülükle tanışmadığı için geri dönmek zorunda kaldı. Askerlik dönüşü topoğrafik yaptı. Adam adam dolaştı Silivri'yi, Çekmeköy'ü, Çerkezköy'ü... Yoksulluğun emekçileri ne hale getirdiğini gördü bu dönemde. Emekçi gençlerle birlikte oluşturduğu "Kardelen Şiir Grubu"yla çeşitli etkinlikler düzenledi, çeşitli etkinliklere katıldı. Şiirleriyle emekçi halkın sesi olmayı istedi. Ama yetmedi bu ona. Bu dönemde tanıştı örgütlü mücadeleyle ve kararını verdi.. Bir devrim savaşçısıydı o artık. TKEP/Leninist militanı ve aynı zamanda Leninist Gerilla olmaya karar verdi. Yoldaşlarına kararını bildirdi ve katıldı gerillaya. Hiç durmadan, yorulmadan çalıştı devrim için. Bütün yoksunluklara, bütün olanaksızlıklara karşın o yılmadı, moralini bozmadı. Aksine diğer yoldaşlarında en küçük bir durgunluk görsen hemen müdahale eder, esprileriyle onları neşelendirir, mücadelenin ve savaşın hızlandırılmasının gerekliliğini ve hemen öntümüzde devrim günlerinin bulunduğunu anlatırdı.

27 Ağustos 1994'te polisle girdiği çatışmada ölen Agit Yoldaşla ilgili her konuşmada "Ben de Agit gibi öleceğim" derdi. Öyle de oldu...

Evet, Tank yoldaşın da dediği gibi
"GÖREV BİTMEZ, DEVREDİLİR ANCAK".
Ve görev bitmedi... Devredildi.

DİRENCİN SİMGESİ CİHAN

Tank Yoldaşla 1990 yılında iş yerinde tanıştım. O zaman fazla bir şey bilmiyorduk. Fakat yaşanan olumsuzlukları, sömürüyü, faşist TC'nin Kürt ve Türk halklarına karşı yaptıklarını görüyor ve kabul edemiyorduk.

1991 yılında çevremize topladığımız bir grup gençle bir sanat topluluğu oluşturduk. O günlere kadar Silivri halkının görmediği, yaşamadığı bir çok şeyi beraberce başardık. Yaptığımız etkinlikler emekçiler tarafından ve bölgede yaşayan Kürt halkı tarafından sempatiyle karşılanıyordu. Her seferinde de faşist devlet baskılarını eksik etmiyordu üzerimizden. Yer bulamadık, çıktık sokakta çalıştık, ama insanların karşısına her zaman çıktık ve bu yüzden grubumuzun adını "Kardelen" koyduk. Bilirsiniz, bu çiçek kanın bağrını yırtarak çıkar, ne olursa olsun açar, baharı müjdeli.

1992 yılında Tank yoldaş askere gitmek zorunda kaldı. Zorunda kaldı diyorum çünkü

O faşist TC'nin ordusunda askerlik yapmak istemiyordu. Faşist ordunun gerçek yüzünü biliyordu ve bir çok defalar firar etti, asker elbiselerini çöpe attı, yaktı. Fakat yapacak çok şeyi yoktu o zaman.

Askerlik dönüşü Leninistlerle ilişki kurdu. Bundan sonra Tank yoldaş her eylemde görmek mümkündü. Yoldaşları tarafından verilen her görevi eksiksiz bir şekilde yerine getiriyordu. O faşist TC'nin zulmünün silahlı savaşımla vererek zorla yıkılacağını biliyordu. En sonunda çok istediği Leninist Gerilla Birliği'ne katıldı. 27 Temmuz 1995'te faşist TC'nin eli kanlı itleri tarafından öldürüldü, ama kolay olmadı öldürülmesi. Polis biliyordu, Leninistlerin kanının son damlasına kadar savaşıacağını. Bunu Denizlerden, bunu 13 Mart savaşılarından, bunu Agit Yoldaşlardan biliyordu.

Ve bizler öğretmeye devam edeceğiz!..

Bir Yoldaş

BASINA VE KAMUOYUNA

26.07.1995 günü Bakırköy'de bir çatışma sonrası yaralı olarak yakalanan ve daha sonra ölü olarak bulunan Tank Ziya Yıldırım'ı en son gören kişi ve olayın tanığı olarak yaşananlar hakkında doğru bilgileri aktarmak görevimdir.

Polisin çelişkili açıklamalarıyla önce yaralı yakalandığı söylenen Yıldırım'ın daha sonra kimliği bilinmeyen kişilerce Guraba Hastanesi'ne ölüsünün bırakıldığı ifade edilmiştir. Oysa Tank Ziya Yıldırım, Bakırköy'deki olayda bacağından hafif olarak yaralanmış başka bir yara almamıştır. Olay sonrasında Bakırköy'den E-5 Karayolu'na kadar yürümüş ve bir araca binmiştir. Bu onun ölümcül bir yarasının olmadığını da ispatıdır. Araçta olay yerinden uzaklaşma sırasında Merter civarında yolu kesen polis tarafından gözaltına alınan Yıldırım, hastane yerine doğruca sorgu için Vatan Caddesinde ki işkencehaneye götürülmüştür.

Bundan sonrası basından da okuduğumuz gibi Yıldırım'ın cesedinin Guraba Hastanesi'ne bırakılmasıyla sonuçlanmıştır. Cesedin bulunduğu Vakıf Guraba Hastanesi, Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şubesi'nin tam karşısında olup, yakalanmanın gerçekleştiği Merter'e oldukça uzaktır.

Cesedi teşhis eden bir başka kişinin verdiği bilgilere göre Yıldırım'ın başında ve vücudunda kurşun yaraları görülmüştür. Bu da göstermektedir ki, Tank Ziya Yıldırım sağ ve sadece bacağından hafif yaralı olarak götürüldüğü Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şubesi'nde katledilmiştir.

**AYFER ERCAN
SAĞMALCILAR CEZAEVİ**

YILDIRIM'IN CENAZESİNDE GÖZALTI

Bakırköy'de devrimci bir eylem öncesi girdiği çatışmada yaralı olarak yakalandıktan sonra götürüldüğü Siyasi Şubede polis tarafından işkenceyle katledilen Tarık Ziya Yıldırım'ın cenazesi, ailesinin geri tavrı sonucu polisin nezaretinde kaçırılarak götürüldüğü Silivri'de gizlice toprağa verildi.

Korkuyorlardı, korkularının sebebi yanına yaklaşamadıkları cenaze törenleri idi. Yaptıklarının bilinçliyeydiler ve katliamın üstünü örtme telaşındaydılar. Bu yüzden sabahın erken saatlerinde, gizlice Adli Tıp morgundan aldıkları Tarık Ziya Yıldırım'ın cenazesini yoğun polis yığınağı altında Silivri'ye dahi sokmadan, Silivri'nin 5 km. dışındaki mezarlığa götürüp alelacele gömdürdüler.

Tarık Ziya Yıldırım'ın cenaze törenine katılmak üzere Silivri'ye gelen bir grup Leninist ise cenazenin kaçırılarak çoktan gömüldüğünden

habersiz yoldaşlarına yapmak istedikleri törenin hazırlığı içindeydiler. Fakat işlediği suçu bilen ve bunu biran önce örtbas etmek için çabalayan polis, olası bir tören için gelecek insanları da düşünmüş ve önlemini almıştı. Törene katılmak üzere Silivri'de bulunan bir grup okurumuz ve çeşitli basın mensuplarından oluşan toplam 11 kişiyi gözaltına alan polis gözaltında süresi içerisinde okurlarımıza fiziki ve psikolojik işkence yaptı. Muhabirimizin de aralarında bulunduğu basın mensupları TEM'e bağlı polisler tarafından "üstü kapalı" bir biçimde bir daha Silivri'ye gitmelerini yönünde tehdit edildiler.

Aynı gün serbest bırakılan okurlarımız yaptıkları basın açıklamasıyla cenaze töreninin engellenmesi amacıyla yapılan gözaltıları ve işkencele-ri protesto ettiler.

BASKILAR KATLIAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

LENİNİST GERİLLA TARIK Z. YILDIRIM (CİHAN) MEZARI BAŞINDA ANILDI.

26 Temmuz 1995 günü polisler tarafından çatışmadan sonra yaralı olarak götürüldüğü işkencehane- de infaz edilen Tarık Ziya Yıldırım, bir grup Leninist tarafından 6 Ağustos Pazar günü mezarı başında anıldı.

Katledilişinin ardından katliamı gizleme telaşına düşen katil-

ler sürüsü Tarık Ziya Yıldırım'ın cesedini Vakıf Gureba Hastanesi'ne bırakmış ve sonrasında da bu Leninist Gerillanın cesedinden de korktuklarını göstererek cenazesini kaçırarak gizlice ailesinin ikamet yeri olan Silivri'de kendi denetimlerinde ailesine defnettirmişlerdir.

Yoldaşlarına cenaze töreni yapamayan Leninistler 6 Ağustos Pazar günü topluca Tarık'ın mezarı başına gittiler. Üzerinde orak-çekiçli bayrak ve Tarık Ziya Yıldırım'ın resmi bulunan Leninistler imzalı pankartta "Cihan Yoldaş, Hesabını Soracak, Mücadele- ni Zafere Ulaştıracamız!" yazılıydı. Bir diğer pankartı da Devrimci Tutsak Aileleri taşıyordu. Leninist Gerilla Tarık Yıldırım'ın adına yapılan saygı duruşundan sonra, bir yoldaş Tarık'ın hayatı ve mücadelesi hakkında bilgi verdi. Daha sonra "Cihan Yoldaşın Hesabını Soracağız", "Cihan Yoldaş Yaşıyor, Leninist Gerilla Savaşıyor", "Yaşasın Partimiz TKEP/- Leninist" sloganlarıyla tören sona erdirildi.

DEVİRİM SAVAŞÇISI ALİ RIZA KURT KAVGAYLA UĞURLANDI

Bir özgürlük eylemi ile tutukluk zincirlerini kırarak Buca Cezaevi'nden firar eden Ali Rıza Kurt İzmir'de kaldığı evin polis tarafından basılması sonucunda katledildi.

Katledilen DHKC savaşçısı Ali Rıza Kurt'un cenazesi, ailesi ve avukatları tarafından alınarak İstanbul'a getirildi. İstanbul'da Levent-Sanayi mezarlığı'nda gerçekleşen cenaze törenine polis tarafından yapılan saldırı sonucunda 102 insan yaralanarak gözaltına alındı.

Ali Rıza Kurt'un katıldığı gün bir devrimci eylem öncesinde İstanbul'da bacağın yaralı olarak gözaltına alınan ve götürüldüğü işkence merkezinde kafasına kurşun sıkılarak katledilen yoldaşımız Tarık'ın fotoğrafları ile biz de cenaze törenine katıldık. Ayrıca Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri'de (DETAK) "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" pankartı ile cenaze törenine katıldı.

Ali Rıza Kurt'un mezarlığa

getirilmesi beklenirken kortej oluşturuldu. Daha önce yapılan Sibel Yalçın ve Hasan Ocak'ın cenaze töreninde pankartları ile katılanları aradı gözlerimiz. Cenazeyi sahiplenerek oraya gelen 150 insan ve yüzlerce polis ablukasında sloganlarla yürüyüşe geçti. Ali Rıza Kurt'un ve Tarık Ziya Yıldırım'ın fotoğrafları ve üzerinde Tarık'ın resminin bulunduğu "Cihan Yoldaş Yaşıyor Savaşıyor" yazılı bez pankart ile Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) pankartı, DHKC pankartı ve "Ali Rıza Kurt Ölümsüzdür" pankartı ile yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında "Ali Rıza Kurt Ölümsüzdür", "Cihan Yoldaş Yaşıyor Savaşıyor", "Tarık Yoldaş Yaşıyor LGB Savaşıyor", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Cenazenin gömüleceği son derece dik bir yamaca çıkan kortej cenazenin gömülmesinden sonra yamaçtan inmeye

başladı. Bu sırada saldıran polis insanları döverek, beraberinde getirdikleri köpekleri üzerlerine saldırtarak gözaltına aldı. Aralarında Ali Rıza Kurt'un ailesi dergimiz Devrimci Emek okurları, Emekçi Kadınlar Derneği üyeleri, Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticileri ve Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri'nden alleler, ve Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının da bulunduğu 100'ün üzerinde insan gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan, aralarında Emekçi Kadınlar Birliği Yazışmaları Müdürü Serpil Ünal'ın da bulunduğu pek çok kişi ağır yaralandı. Gözaltına alınanlar saldırıya "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganı ile karşılık verdiler. Gözaltına alınanlar götürüldükleri Kağıthane Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye maruz kaldılar. Okurlarımızdan bazıları, kendilerine TKEP/L timi diyen Tarık Yoldaşın katili ağzı salyalı işkenceci sürüsü tarafından sorgulandı. Daha sonra gözaltına alınan 90 kişi savcılığa dahi çıkartılmadan serbest bırakılırken aralarından Devrimci Emek Dergisi okurları ve Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanlarının bulunduğu 12 kişi çıkarıldıkları savcılıkta serbest bırakıldılar. Okurlarımıza 3'er gün Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanlarına ise 5'er gün rapor verildi.

Faşist devletin tüm yıldırma politikalarına rağmen Leninistler, devrim yolunda düşen savaşçıların tüm devrimcilerin ortak değerleri olduğu bilinciyle hareket etmiş ve bundan sonra da devrimcilerin cenazelerine her koşulda sahip çıkmaya devam edeceklerini göstermişlerdir.

YOLUMUZ DEVRİM SAVAŞÇILARININ YOLUDUR

Tekelci sermayenin yönetmek için savaşmak zorunda olduğu bir dönemdeyiz. Ekonomik ve siyasi kriz içinde olan TC'nin, ülkeyi top ve tüfele yönetmekten başka bir seçeneği ve çıkış yolu kalmamıştır. Özellikle DYP-SHP koalisyonunun kurulduğu 1991'den bugüne değin burjuvazi, sınıf savaşımını tam anlamıyla iç savaşla sürdürmekte. Bu doğrultuda, MIT'yle, polisyle, ordusuyla, partilerle, faşist basınıyla ve DGM'leriyle faşist devlet, başta Yiğit Kürî halkı olmak üzere tüm işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını boyutlandırmış, gündelik hale getirmiştir.

İşçi ve emekçilere yönelik dizginsiz bir terör estirmeye başlayan TC'nin, devrimci ve sosyalistlere yönelimi ise tam bir devrimci ve komünist avı halini almıştır. İşte, sokak ortasında, ev baskınlarında gerçekleştirilen katliamlar, gözaltında kaybetmeler, işkenceyle katletmeler ve Kürdistan'ın dağlarında kimyasal silah kullanmaya kadar vardırılan katliamlar, TC'nin bu politikalarının gündelik hale gelen görünümüdür.

Bu katliamların bir örneğine de 26 Temmuz 1995 akşamı tanık olduk. Bakırköy'de, kendilerine kimlik sorma gâfletinde bulunan TC'nin paralı uşağına, Leninist gerillalar silahlarıyla cevap verdiler. Silahını ilk çeken olmanın verdiği avantajla, tekelci sermayenin korucusu İsmet Yiğit, yoldaşımız Tarık'ı hafif şekilde de olsa yaralamayı başardı. Ama, çalışmayı, teslim olmamayı kişilikliyle özdeşleştirmiş olan Tarık yoldaşın silahından çıkan kurşunlar, faşizmin paralı uşağına hak ettiği cezayı çoktan vermişti. Hafif yaralı bir şekilde E-6 yoluna kadar çıkan Tarık yoldaş, ikinci kez Merter'de polislerle karşı karşıya geldi. Burada çatışmaya girme fırsatı bulamadan yakalandı.

Faşizmin ağızsal yalılıköpeklerinin gözlerini kan bürümüşü.

Amaçları yakaladıkları devrim savaşçısınıbecerebilirlersekonuştu-rup, sonra katletmekti. Yapacakları katliamın zeminini hazırlama görevi de faşist basına düştü. Faşist basının sözcülerinden biri "4 teröristten kadın olanı yakalandı diğerleri kaçtı" derken, bir diğeri "Kadın olanı yaralı, erkek ise sağ yakalandı", bir başkası ise "Erkek olan öldürüldü, kadın olan ise yaralı yakalandı" şeklinde ifadeler kullanarak olay üzerinde tam bir ester perdesi yaratmaya çalıştılar. Amaç açıktır: Yapılacak katliamın zeminini hazırlamak... Zaten, olay akşamı basına açıklama yapan eli kanlı Menzir, "Onlara hak ettikleri şekilde cevap verilecektir" derken de bunu ima ediyordu.

Tüm bu açıklamalar yapılırken, siyasi şubede polisler, "Ya öleceksin, ya da konuşacaksın" diyorlardı yoldaşımıza. Oysa onların küçük beyinlerinin hala kavrayamadığı bir şey vardı: Leninistler ölüme gülererek giderler. Hastanedeki odasında yaralarıyla oynayıp "Ya öleceksin ya konuşacaksın" dedikleri Yaşar'ın ağzından da, dört gün boyunca sadece "Yaşasın Partim" sloganını duyabilmişlerdi. İşkenceden geçirilen Leninistler, şubede defalarca "Hayatın mı yoksa Partim mi?" diye sorulduğunda "Partim!" diye haykırmakla cevap vermişlerdi. İşte katil sürüsünün küçük beyinlerinin kavrayamadığı şey buydu ve bundan dolayı Tarık'ın ölümü tehdide yelteniyorlardı. Nafile idi bu çabalar, Tarık, parlisine ihanet etmeyecekti, etmedi de... Yaşar'ın yanında yerini aldı. Elimizde bayrak, yüreğimizde inanç oldu.

Bir gün sonraki gazeteler, "Kimliği belirsiz" kişilerin bir erkek cesedini Topkapı Hastanesi'ne getirip bıraktığını yazıyorlardı. Ve bir de yorum ekliyorlardı: "Bırakanlar arkadaşın olabilirmiş..." Nasıl oluyorsa, bu gencin, bir gün önceki çatışmaya giren ki-

şi olduğunu anlıyorlar ve bu nasıl bir işse, "teröristler" kendileri için en tehlikeli olacak hastaneyi; siyasi şubenin dibindeki hastaneyi tercih ediyorlar, arkadaşlarının cesedini bırakmak için.

Devletin ve onun hizmetkârlarının katliamları o kadar olağanlaştı ki, artık, yaptıkları katliamları örtbas etmek için iyi bir senaryo hazırlamaya dahi gerek duymuyorlar. "Biz katlederiz, basını zeminini hazırlar, hakkımızda dava açılırsa da DGM'ler bu işi kapatır" diye düşünüyor ve bu pervasızlık içinde Tarık yoldaş katlediyorlar. Basın ve TV'de çıkan bütün açıklamalar, gerçekleşen olayın bir katliam olduğunu açıkça gösteriyor. "Cesedi hastaneye bırakan kimliği belirsiz kişiler", katliamı yapanlar ise belli: Necdet Menzir, Bayram Kartal, Şefik Kul, Mustafa Sara, Reşat Altay...

İnsanlık tarihi nice halk düşmanları gördü. Hepsi de, kendi gerici düzenlerini korumak için, halka, insanlığa karşı en onulmaz suçları işlediler; tarihin tekerleğini durdurmaya çalıştılar. Ama insanlık gelişmek, ilerlemek zorundaydı. Bu ilerleyişe insanlık, kendi içinden Spartaküstler çıkardı. Onlar, uzlaşmazlıkları, kendilerini feda ruhları ve davalarına bağlılıklarıyla ezilenlere kutup yıldızı oldular. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da da devrim, kendi önderlerini yaratarak gelişiyor, güçleniyor. İşte Tarık da bize yol gösteren yıldızlardan biri olarak gökyüzündeki yerini aldı.

**FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!
YAŞASIN PARTİMİZ
TKEP/LENİNİSTİ
YAŞASIN LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ!**

**Bayrampaşa Cezaevi
TKEP/LENİNİST
Davası Tutusaldan Adına
Ümit Onursal ÖZAT**

Dergimize gönderilen Tarık Ziya Yıldırım'a ilgili TKEP/LENİNİST imzalı bildiriği yayınlıyoruz.

CİHAN YOLDAŞ HESABINI SORACAK MÜCADELENİ ZAFERE ULAŞTIRACAĞIZ!

Türkiye işçi sınıfı bir yiğit evladını daha kaybet-ti. Partimizin askeri birimi Leninist Gerille Birlik-leri'nde yor alan CİHAN (TARIK ZİYA YILDIRIM), faşist devletin ağzı salyalı, işkenceci köpek sürüleri tarafından yaralı olarak götürüldüğü işken-ce merkezinde katledildi.

26 Temmuz'u 27'ye bağlayan gece, Cihan yol-daş, devrimci bir eylem için hazırlanırken, Bakır-köy'de polisler yolunu kesti, kimliğini istedi. Ci-han yoldaş, polise ne vereceğini çok iyi biliyordu. Ve çekti silahını, bastı tetiğe:

(...)Kürdistan'da valiyeğin içtiği kana doyma-yan, kan içiciliği İstanbul'da daha da artan serma-yenin has aşağı Hayri Kozakçıoğlu başta olmak üzere, Necdet Menzür, Reşat Altay ve diğer kan içiciler, leş kargaları üşüştü başına. Sorgu başladı; başladı işkence...

(...) bu katiller sürüsüydü Cihan yoldaşı da kat-ledenler. Agit yoldaşı katledenler de yine bu katil-ler sürü değil miydi? Bu katiller sürüsü değil miydi ülkelerimizin dağlarını, köylerini yakıp yıkanlar, bunlar değil miydi insanlarımızı kaçırıp işkenceha-nelerde katledenler, bunlar değil miydi açık infaz-larda onlarca devrimciyi katleden kan içiciler.

Biz biliyoruz ki; işkencelerde, açık infazlarda katledilen ne ilk ne de son savaşımızdır Cihan.

Onlar da bilsinler ki; Bizi tüketemezler vur-makla. Daha binlerce, onbinlerce Cihanlar var ge-ride. Ve hergün saflarımıza; devrim saflarına ko-şan Cihanları kucaklamaya yetişemiyoruz.

Cihan yoldaş, 1972 yılında Mardin'de doğdu. Dedeleri Çeçenistan'dan gelmiş yerleşmişti bura-ya. İlkokulu bitirdikten sonra çalışmaya başladı. Askere gittikten sonra içinde filizlenmeye başla-yan mücadele ateşiyle askerden kaçtı. Fakat henüz

bir örgütlülükle tanışmadığı için geri dönmek zo-runda kaldı. Çeşitli işlerde çalıştı. Bu süre içinde adım adım dolaştı Silivri'yi, Büyükçekmece'yi, Çer-kezköy'ü... Yoksulluğun emekçileri ne hale getirdi-ğini gördü bu dönemde. Emekçi gençlerle birlikte oluşturduğu "Kardelen Şiir Grubu"yla çeşitli etkin-likler düzenledi, çeşitli etkinliklere katıldı. Şiirle-riyle emekçi halkın sesi olmayı istedi. Ama yetme-di bu ona. Bu dönemde tanıştı örgütlü mücadeleyle ve kararını verdi: Bir devrim savaşçısıydı o ar-tık. TKEP/LENİNİST militanıydı ve aynı zaman-da Leninist Gerilla olmaya karar verdi. Yoldaşları-na kararını bildirdi ve LGB'ye katıldı. Hiç durma-dan, yorulmadan çalıştı devrim için. Bütün yoksun-luklara, bütün olanaksızlıklara karşı o yılmadı, mo-ralini bozmadı. Aksine diğer yoldaşlarında en kü-çük bir durgunluk görse hemen müdahale eder, es-pirileriyle onları neşelendirir, mücadelenin ve sa-vaşın hızlandırılmasının gerekliliğini, hemen ölü-münde zorlu devrim günlerinin bulunduğunu anla-tırdı.

27 Ağustos 1993'te polisler girdiği çatışmada ölen Agit Yoldaşla ilgili her konuşmada "Ben de Agit gibi çatışarak öleceğim" derdi. Öyle de ol-du...

Evet, Cihan yoldaşın da dediği gibi "**GÖREV BİTMEZ DEVREDİLİR ANCAK!**"

Ve görev bitmedi... Denizlerden, 13 Mart Sa-vaşçılarından, Agitlerden aldığı devrim bayrağını devretti.

Cihan yoldaş; bizlere devrettiğin bayrağı, sen-den ve senden öncekilerden öğrendiğimiz gibi şe-rcifile taşıyacağımıza, sınıfsız ve sömürsüz bir dün-yayı kuracağımıza söz veriyoruz.

Cihan Yoldaş, faşist katillerden hesabını sora-cak; mücadele bayrağını zafere kadar taşıyaca-ğız!...

28/7/1995

TKEP/LENİNİST MERKEZ KOMİTESİ

Yoldaşlar,

Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimci proletaryasının marksist-leninist öncü savaş müfrezesi, partimiz TKEP/LENİNİST şimdi beş yaşında. Kısa fakat, kavga, mücadele ve savaşla yoğrulmuş bu tarih, Türkiye ve Kuzey Kür-distan proletaryasının ve emekçi halklarının kaçınılmaz zaferinin, o büyük günlerin müjdecisidir.

Kurulduğu günden bugüne yürüttüğü devrimci-proleter çizgi ile bütün devrimci güçlerce benimsenen politikala-riyle döneme damgasını vuran, geliştirilen devrimci taktikler ve marksist-leninist çözümlenmeleriyle birleşik devri-min teminatı olduğunu kanıtlayan partimiz TKEP/LENİNİST, Denizlerden, Seyitlerden, Teğmen Alilerden aldığı devrimci mirası Yaşarlarla, Tanıklarla yaşatıyor. Bundan sonra da tam bir kararlılık ve ödünsüz mücadele anlayışıyla yeni değerler yaratmaya devam edecektir.

Artık, "Ya Devrim Ya Ölüm" şüaryla iç savaşı kazanmayı bir zorunluluk olarak gören biz proleter-komünistle-rin görevi, halkların mücadele birliğini örmek, silahlı mücadeleyi yükseltmek, iç savaşın ve ayaklanmanın organları-nı yaratmak ve tüm devrim güçlerini birleştirmektir. Savaş, o bilinçte, yürekle ve silahla kazanılacaktır.

Gün be gün güçlenen partimizin kavga dolu onurlu tarihi göstermiştir ki, Devrim TKEP/LENİNİST'in açtığı yoldan yürünerek zafere ulaşacaktır.

**TÜM ULUSAL TOPLULUK PROLETARYASININ DEVRİMCİ PARTİSİ TKEP/LENİNİST
HALKLARIN UMUDU TKEP/LENİNİST**

Yoldaşları kucaklıyorum

Yazgat E Tipi Cozaevi TKEP/LENİNİST Davası Tutuşu MUTLU YILDIRIM

LGB SAVAŞÇILARI TARIK ZİYA YILDIRIM, YAŞAR BULUT'UN KATLIAMLARI VE TKEP/LENİNİST'İN 5. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA ÇEŞİTLİ EYLEMLER YAPILDI.

* 30.07.1995'te E5 üzerinde Sefaköy Meskenler üstgeçidine "Tarık Yoldaş Ölümsüzdür - TKEP/LENİNİST 13 MART GKB" imzalı pankart asıldı.

* 04.08.1995 Cuma akşamı Bağcılar Milli Gençlik Vakfı bombalanarak tahrip edildi. Eylem 13 MART GKB adına üstlenilerek Tarık Yoldaş Ölümsüzdür, Katliamların Hesabını Soracağız, Yaşasın 13 MART GKB" denildi. Milli Gençlik Vakfı'nın tahrip edilmesinden sonra bölgede polislin yoğun güvenlik önlemleri aldığı bildirildi.

* 04.08.1995 Cuma akşamı Halkalı da bir işbirlikçinin dükkanı bombalanarak tahrip edildi. Eylem 13 MART GKB adına üstlenildi ve "Tarık Yoldaşın Hesabını Soracağız" denildi.

* 06.08.1995 Pazar günü saat 06.30'da Halkalı Altınşehir Merkezine "Tarık Yıldırım Ölümsüzdür - TKEP/LENİNİST 13 MART GKB" imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

* Ümraniye Emniyet Müdürlüğünde çalışan bir sivil polise ait manifatura dükkanı bomba ile tahrip edilip, molotofla yakıldı. Eylem 13 MART GKB adına üstlenilerek "Faşistlerden Hesap Soracağız, Yaşasın 13 MART GKB, Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST" denildi.

* 29.07.1995 günü Tarık Yoldaşın mezarının bulunduğu Silivri'nin girişine 13 MART GKB tarafından "Tarık Yoldaş Ölümsüzdür" yazılı TKEP/L 13 MART GKB imzalı bir pankart asıldı. Ayrıca aynı gün Silivri'de "Tarık Yoldaş Yaşıyor LGB Savaşıyor, Yaşasın Partimiz

TKEP/LENİNİST, Tarık Yoldaş Ölümsüzdür yazılamaları yapıldığı bildirildi.

* 15.08.1995 tarihinde Bağcılar'da Türkiye Gazetesi'ne bomba konuldu. Bombanın fark edilmesi üzerine olay yerine gelen ekipler bombayı patlatarak imha ettiler. Bombanın 13 MART GKB tarafından yerleştirildiği bildirildi.

* Gebze'de 13 MART GKB tarafından Proletarya Partisi TKEP/LENİNİST'in 5. kuruluş yıldönümü ve Yaşar Yoldaşın ölüm yıldönümü ile ilgili yazılamalar yapıldı.

* 25.08.1995 tarihinde Kartal'da bir faşiste ait olan market bombalanarak tahrip edildi. Olayı üstlenen 13 MART GKB tarafından yapılan açıklamada "Faşistlerden Hesap Sorduk Soracağız" denilerek Bu eylemin iki yıl önce katledilen Yaşar Bulut (AGİT)'in ölüm yıldönümü dolayısıyla yapıldığı belirtildi. Söz konusu markette büyük oranda maddi hasar meydana geldiği öğrenildi.

* 24.08.1995 Perşembe gecesi Ümraniye İhlamurkuyu'da bulunan sürekli faşistlerin gidip geldiği, faşist kurumların en büyük destekçilerinden biri olan Hilal Kıraathanesi 13 MART GKB tarafından bombalandı. Eylemi üstlenenler Bu eylemi Leninist Gerilla Birlikleri Savaşçısı Yaşar Bulut'un ölüm yıldönümü nedeniyle yaptıklarını bildirdiler.

* TKEP/LENİNİST, Leninist Gerilla Birlikleri Savaşçısı olan Yaşar Bulut (AGİT) ve Tarık Ziya Yıldırım (CİHAN) için İkitelli ve İnönü Mahallesi'nde yaygın şekilde yazılamalar yapıldı. "AGİT ve CİHAN Yaşıyor, LGB Sava-

şıyor", "Devrim Yolunda Leninist Saflara", "Ya Devrim Ya Ölüm", "27 Ağustos'un Hesabını Soracağız", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yaşar Bulut Ölümsüzdür", "Cihan Yol-daş Ölümsüzdür", "Yaşasın Proletarya Partisinin 5. Kuruluş Yıldönümü" sloganlarının yer aldığı ve 25 Ağustos 1995 Cumartesi gecesi yapılan bu yazılmalarda TKEP/LENİNİST ve 13 MART GKB imzaları kullanıldı.

* 26.08. 1995 gecesi Ümraniye Çayırönü'nde bir işbirlikçiye ait işyeri 13 MART GKB tarafından bombalanarak tahrip edildi. LGB Savaşçısı Yaşar Bulut'un ölüm yıldönümü nedeniyle yapıldığı bildirilen eylemin, dükkan sahibinin devrimci insanları polise bildirdiği, bu nedenle cezalandırılması için gerçekleştirildiği belirtildi.

* 28 Ağustos 1995 gecesi Bağcılar Meydan'da yeni yapılmakta olan karakol bombalandı. Ey-

lem 13 MART GKB tarafından 5. Kuruluş Yıldönümünde Proletarya Partisi TKEP/LENİNİST'i selamlamak ve 27 Ağustos 1993'te öldürülen YAŞAR BULUT'un hesabını sormak için yapıldığı bildirilerek "Yaşar Yoldaşın Hesabını Sorduk, Soracağız, Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST, Yaşasın 13 MART GKB" denildi.

* 31 Ağustos'u 1 Eylül'e bağlayan gece saat 00.30'da Kırazlı, Esenler ve Bağcılar'da bulunan MGV (Milli Gençlik Vakıfları) 13 MART GKB tarafından bombalanarak tahrip edildi. Eylemlerin 5. Kuruluş Yıldönümünde proletarya partisi TKEP/LENİNİST'i selamlamak için yapıldığı ve gerici faşist örgütlenmelere izin verilmeyeceği belirtilerek "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST", "Yaşasın 13 MART GKB", "Faşizme Karşı Silah Başına" denildi.

İHSAN ÖZSOYLU

TKEP ANTEP İL SEKRETERİ
VE GERİLLANIN İLKLERİNDEN
OLAN İHSAN ÖZSOYLU
MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR
YOLUMUZU AYDINLATIYOR

**DEVİRİM MÜCADELESİNDE
DÜŞEN TÜM SAVAŞÇILAR
ORTAK DEĞERLERİMİZDİR,
MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ**

EMEKÇİLER,

Tekelci sermaye, askeri ve ekonomik gücünü, devrimci hareketi ezmek, yok etmek, en azından durdurmak için kullanmaktadır. Burjuva saldırılarının üstünden yıllar geçmesine rağmen, bu alanda sonuca ulaşamamıştır. Onca güce karşın acz içine düşen burjuvazi, şimdi de toplumu militarize etmeyi hedeflemiştir. Bu amaçla gerici güçler, devlet tarafından sivil veya resmi, faşist çeteler biçiminde örgütleniyor, silahlandırılıyor ve emekçilerin üstüne gönderiliyor. Karşı devrim olanca güç ve olanağı ile bütün cephelerden saldırı halindedir. Bu defa sonuç alacak mı? Sonuç almak bir yana, bu defaki saldırı kesin olarak karşı devrim cephesinin yıkılması ile sonuçlandırılmalıdır. Sınıflar savaşının ve güçler dengesinin gelişimi bu yönde ilerliyor.

Bunun en büyük kanıtı, Türkiye ve Kürdistan halklarının yükselen devrim mücadelesidir. Devrimci halk hareketi tüm gücü ile burjuva toplumun temellerini döviyor. Politik sistem, emekçilerin etkin vuruşlarına dayanacak kadar sağlam değildir. Kitleler sözünü söylemiştir: Burjuva egemenliği yıkılacak, baskıya ve sömürüye dayalı bu son sınıflı toplumda tarih sahnesinden silinecektir!

Bu birikim ve kitle gücü vardır. Karşı-devrim tarafından defalarca geriye itilmesine ve baskı altına alınmasına aldırmaksızın, devrimci güçler her seferinde yeniden ayağa kalkabilmiş ve mücadeleyi sürekli hale getirmeyi başarabilmiştir. Bu bile tek başına çok şey demektir; kitlelerdeki bilgi ve mücadele birikimini göstermektedir.

Devrim sürekli olarak olgunlaşırken, devrimci kitle hareketi de nitelik sıçraması ile yüz yüzedir. Nicelik, niteliğe dönüşecektir.

PROLETERLER, EMEKÇİLER,

Burjuva diktatörlük ve burjuva toplum koşullarında, yaşam biçimimizin köklü olarak değişmeyeceği, tersine daha ya kötüleşeceği, aynı biçimde özgür politik bir ortamın gelmeyeceği kesin olarak anlaşılmıştır. Burjuva egemenliği yıkılmadan ne demokrasi ne de özgürlük olacaktır. Gerçek anlamı ile özgür politik bir ortam yalnızca devrimle gelecektir. Devrimin temel görevi ise iktidarı ele geçirmektir. Emekçi kitleler iktidarı ele geçirmeden, egemen konuma gelmeden ne kazanılanlar korunur ne de hedeflere ulaşılır. İktidarı hedeflemek, dönemin en ivedi görevidir.

Ezilen, sömürülen işçilerin ve emekçilerin iktidarını ifade eden Demokratik Halk İktidarı yakın politik hedefimizdir. Demokratik Halk Devrimi ve onun iktidar biçimi olan Demokratik Halk İktidarı, sosyalizmin yolunu açacaktır; devrim burada durmayarak yoluna devam edecek; buradan temel hedefimiz olan sosyalizme varacaktır. Emekçi sınıflar yalnızca sosyalizmle kurtulacaktır.

Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm mücadelesi devrimci sürecin kesintisizliğinin ve bütünlüğünün ifadesidir. Partimizin bütün üye, aday üye ve sempatizanları, daha güçlü ve kitlesel bir parti için enerjilerinin tümünü ortaya koymalı ve hemen önümüzde uzanan devrime önderlik edecek düzeye ulaştırılmalıdır.

5. yılını dolduran TKEP/LENİNİST, yıllardır bu hedeflere varmak için mücadele veriyor. Mücadelenin başarıya ulaşması için her TKEP/LENİNİST militanı yaşamını ortaya koymaya hazırdır. Bugüne kadar bundan hiç kaçınmadı, bundan sonra da aynı yiğitlik ve fedakârlıkla yoluna devam edecektir.

Partimiz, 6. yılına girerken bir kere daha söylüyoruz: Burjuvazi ne yaparsa yapsın, bizi durduramayacaktır; O BÜYÜK GÜNE ulaşacağız, ama mutlaka ulaşacağız!

**FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!.. YAŞASIN SOSYALİZM!..
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!..**

1 Eylül 1995
TKEP/LENİNİST MERKEZ KOMİTESİ

6. YILINDA DAHA GÜÇLÜ BİR TKEP/L

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARINA

Türk, Kürt ve tüm uluslardan proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist, baylattığı devrim-iktidar ve zafer yürüyüşünde mücadele dolu 5 yılı geride bırakarak hedefine doğru yol alıyor. Tüm mücadele yaşamı faşizmin ağır baskı koşullarında geçen Partimiz, faşizmin azgın terörüne rağmen taşıdığı Sosyalizm Bayrağını yere düşürmedi. Kızıl yıldızlı, orak-çekiçli kızıl bayrağımız yoldaşlarımızın ellerinde yükseliyor.

Yaşadığımız yıllar, dünya, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi için çok zor yıllar oldu. Uluslararası proletarya hareketi, içine girdiği bunalım sonucu büyük ölçüde sosyal-reformist çizgiye kaydı. Yeni çizgi, savunucularını burjuva egemenliğini kabule götürdü. Kapitalizm, onların gözünde sonsuz bir toplumsal sistem olarak kalacaktır. Sürekli olarak değişim halinde olan toplumlar tarihi onları doğrulamıyor. Kapitalizm, insanlık tarihinde geçici bir evredir; hiç bir biçimde sonsuz değildir; kendi evriminin kaçınılmaz sonucu olarak yıkılacak; yerini daha bir üst toplum olan komünizmin alt evresi sosyalizme bırakacaktır. Burjuva toplumun temel özelliği olan sınıf çelişkileri ve çatışmalarının toplumu kaçınılmaz olarak getireceği nokta; ya sosyal devrim, ya da yok oluşur.

Dünyada riczgarların ters esmesine rağmen Türkiye Komünist Emek Partisi Leninist (TKEP/L), sosyal devrim partisi olarak, Sosyalizm yolunda yürümeye devam etti.

DEVİRİMCİ PROLETERLER,

Marksist Leninist parti, kurtuluş mücadelesinde, proletaryanın en etkin silahıdır. Burjuva ve sosyal-reformist teorisyenler, iktidar savaşında proletaryayı silahsız bırakmak için Leninist Parti anlayışına karşı saldırı başlattılar. Burjuva cephesinin Leninist Parti ilkelerine karşı savaş açmasının başka bir nedeni de, çağımızın en ileri ve modern örgütü olan Leninist Parti örgütlenmesinin burjuva topluma son verme özelliğidir.

Emekçi sınıf hareketi içindeki sağ ve "sol" sapma akımların saldırıları karşısında Leninist Parti ilkelerini savunmak ve buna uygun örgütlenmek, TKEP/LENİNİST'in özelliği olmuştur. Leninist Parti anlayışına dayanan TKEP/L, tüm devrimci proleterleri saflarında örgütlenmeye çağırır!

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE'NİN KADIN VE ERKEK PROLETERLERİ,

Dünyada yaygınlık kazanan "yeni sol" çizgi, çok geçmeden etkisini Türkiye ve Kürdistan sol hareketinde de gösterdi. Sonuçta geniş bir sol çevre "yeni sol" çizgiyi izleyerek sosyal devrim ve sosyalizmden tamamen koptu. Sosyal reformist politikanın egemenliğine giren sol çevreler, yeni mevzilerinde, zekâ ve yeteneklerini, emekçi sınıfları kurtuluş mücadelesinden vazgeçirmek için kullanıyorlar. Sosyal reformistleri sürekli teşhir eden TKEP/LENİNİST, bu yüzden onların saldırıları ile yüz yüze kalmıştır. Sol içinde, sosyal devrim ve sosyalizmi temsil ettiği için TKEP/LENİNİST her türden sapma akımla çatışma halindedir.

Burjuva bataklığında batmak isteyenlerin dışında kalan geniş sol bir potansiyeli yeniden devrimci çizgiye kazanmaya kararlı olan TKEP/LENİNİST'in bu görevi yerine getirecek tek örgüt olduğu bugüne kadar savunduğu teori ve politikalarla anlaşılmıştır.

Devrimci pratiği, teori ve politikaların ölçütü olarak gören Partimiz, savunduğu görüşleri yazıya geçirmek için tüm gücü ile mücadeleye yönelmiştir. Öncülük hakkının savaş alanlarında kazanılacağını bilen TKEP/LENİNİST, 5 yıllık mücadele tarihinde iyi örnekler vardı; önünde ise daha büyük ve çetin eylemler beklemektedir. Çetin olanı başarmak, engeli yenmek her TKEP/LENİNİST militanının görevidir.

Devamı Kapak İçindedir